

தகவம்
பார்க்குகைகள்

தகவம்

செவ்வாய்

02.10.88

தகவம் பரிசுக் கதைகள்

தொகுதி- 1

வேளியீடு:

தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்)

யாழ்ப்பாணம்

இலங்கை

முதற் பதிப்பு: ஒக்ரோபர் 1987.

பதிப்புரிமை: தமிழ்ச் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்)

Title of the book: Thakavam Parisu Kathalgal - Thokuthi-I

Subject: Short Stories

Publisher: Thamizh Kathalgnar Vattam
(Tamil creative writers' circle)

Edition: First

Date of publication: October 1987.

Paper used: White Printing 28 lbs.

Number of copies: 1000.

Price: Rs. 25/=

Printers: Vijaya Azhuththakam, Jaffna.

Cover: Mullai Azhuththakam, Jaffna.

Cover design: Thavam.

(முகக்கூ) மட்டாந் துக்காநை கட்டுரை

கதைஞர்

கதைஞர்

உள்ளே உள்ளவை

பதிப்புரை		III
புதுமுகம்		V
குருகுலம்	— தெனியான்	1
கூனல்	— ஆனந்தபைரவி	5
உறவுகள்	— க. சட்டநாதன்	19
அவன் வசந்தத்தை...	— ந. சண்முகரத்தினம்	35
இறுதி மூச்சுள்ளவரையில்	— தெனியான்	45
தனி யொருவனுக்கு	— கே. ஆர். டேவிட்	59
மாற்றம்	— க. சட்டநாதன்	71
அக்கினி	— மாத்தளை வடிவேலன்	91
இரண்டு நிர்வாணங்கள்	— கே. ஆர். டேவிட்	99
ஒரு நாய் தன் வாலே...	— பரிபூரணன்	113
பிடிவாதக்காரன்	— அன்ரனி மனோகரன்	123
இயக்கமும் நிலைப்பாடும்	— சொக்கன்	133

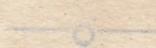
மாணவர்களின் பட்டியல்

III	மாணவர்களின் பட்டியல்	1-10
V	மாணவர்களின் பட்டியல்	11-20
1	மாணவர்களின் பட்டியல்	21-30
2	மாணவர்களின் பட்டியல்	31-40
3	மாணவர்களின் பட்டியல்	41-50

தகவல்

நயத்தல், படைத்தல், வளர்த்தல், மகித்தல்
உயர்த்தல் புரியும் புனைகதை வினைஞர்.

17	மாணவர்களின் பட்டியல்	51-60
18	மாணவர்களின் பட்டியல்	61-70
19	மாணவர்களின் பட்டியல்	71-80
20	மாணவர்களின் பட்டியல்	81-90
21	மாணவர்களின் பட்டியல்	91-100
22	மாணவர்களின் பட்டியல்	101-110
23	மாணவர்களின் பட்டியல்	111-120
24	மாணவர்களின் பட்டியல்	121-130

பதிப்புரை

சிறுகதையைத் தமிழிற் சிறந்த இலக்கியமாக உயர்த்திய புதுமைப்பித்தனது சாதனையை ஈழத்துத் தமிழ்க் கதைஞர்கள் பொய்ப்பித்ததில்லை. இது தகவத்தின் கிடமான நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையின் பலத்தில்தான் ககவம் புனைகதைத்துறையில் தெம்புடன் செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

தமிழிற் புனைகதைத் துறையை மேம்படுத்தும் நோக்குடன் சிறந்த சிறுகதைகளுக்கு கடங்க 12 அண்டுகளாக ககவம் பரிசு வழங்கிவருவதை நமது கதைஞர்களும் சுவைஞர்களும் நன்கு அறிவார்கள். 'ஓர் எழுத்தாளன் வாழும்நாளில் அவனது எழுத்தாற்றல் போற்றப்படல் வேண்டும். அவனது படைப்புகள் நூல்களாக வெளிக் கொணரப்படுதல் வேண்டும்.' என்னும் நமது நிலைப்பாட்டுக்கு அமைய, 'தகவம்' பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளை நூல்களாகத் தொகுத்து வெளியிடத் திட்டமிட்டுள்ளோம். இவ்வகையில் நாம் வெளியிடும் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி, இந்நூல். இதனை உங்களிடம் சமர்ப்பிப்பதில் தகவம் பெருமிதம் அடைகின்றது.

டா. தலமணி

[நூல்
வெளியீட்டுக்
குழு சார்பில்]

'புஷ்பமகால்'
நயினாதீவு.

இந்த நன்முயற்சியை நமது இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மனப்பூர்வமாக வரவேற்பார்கள்; இதற்கு ஆக்கபூர்வமான ஆதரவு நல்குவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். இந்த ஆசரவே உரமாக, இத்தொகுதியைத் தொடர்ந்து மற்றைய தொகுதிகளையும் வெளிக்கொணரத் தகவம் உழைக்கும்,

நூல் வெளியிடுவதில் வழமையாகவுள்ள அடிப்படையான இடர்ப்பாடுகள் தகவத்தை அச்சுறுத்தின - பாதித்தன. இவை தவிர இன்று தமிழினத்துக்கு ஏற்பட்டுள்ள அவல நிலை வேறு அமைதி கிடைக்காது அல்லற்பட்டது தமிழினம் மாத்திரமன்று; தகவத்தின் இப்பிரகரமும் தான்! அது பெரிய கதை. வாழ்வே ஒரு போராட்டம் என்னும் நிலை மாறி, போராட்டமே அன்றாட வாழ்க்கை ஆகிவிட்ட மண்ணில் இது ஒன்றும் புதினமானதல்ல. தான் வாழும் இலக்கிய உலகினுள், இத்தகைய இறுக்கமான சூழ்நிலையிலும், ஒரு சினையளவாவது பணி செய்துவிடத் தகவம் முனைகிறது. அவ்வளவுதான்!

இந்த நூலின் அட்டையில் எழுந்தது நிற்கும் கம்பீரமான எழுத்தாளனைப்போல, இம்மண்ணின் வேதனையை, சோதனையை, அவற்றின் பயனாகப் பெற்ற துணிவை உள்ளத்து உணர்வோடும் வேகத்தோடும் வெளிப்படுத்திச் சமகாலத்தைத் தெரியமாக முகங்கொள்ளும் படைப்பாளிகள் இங்கு தோன்ற வேண்டும். அவர்களது பேரொழுனைகள் பிரசவிக்கும் உந்நதமான படைப்புகளை வெளிக் கொணர் - முகிழ்விக்க தகவம் தயங்காது. தகவம் தனக்குக்கிடைக்கும் புகழும் புதையலுமாக இதைத் சொல்லிக்கொள்ள விழைகின்றது.

இத்தொகுதியில் வெளிவந்துள்ள சிறுகதைகளைப் பிரசுரிப்பதற்கான அனுமதியை வழங்கிய படைப்பாளிகள் அனைவருக்கும் தகவம் சிரம்தாழ்த்தித் தனது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றது. மேலும், இதன் அட்டையை உருவமைத்த ஓவியர் 'தவம்' அவர்களுக்கும் இதனை அச்சிட்ட விஜயா அழுத்தகத்தினருக்கும், ஊழியர்களுக்கும் தகவத்தின் ஆழ்ந்த நன்றி உரியது.

புகழகம்

தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்) இலங்கையிலே வெளிவரும் சிறுகதைகளைத் திரட்டி, காலாண்டுக்கு ஒரு முறையாக மதிப்பிட்டு, அவற்றுள்ளே சிறந்ததைத் தெரிவுசெய்துவருகின்றது. அவ்வாறு 1975 தொடக்கம் 1979 முதற் காலாண்டு முடியவுள்ள காலப்பகுதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இலக்கியப்படைப்புகளே இந்த நூலில் உள்ள சிறுகதைகள். இங்கே பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

தகவம் சிறுகதை மதிப்பீடு 1975, கடைசிக் காலாண்டில் தொடங்கப்பட்டது. இதன்படி இந்நூலில் 14 சிறுகதைகள் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆயினும், மதிப்பீடு தொடர்வதில் அப்போது இடையிடை ஏற்பட்ட சில இடையூறுகள் காரணமாக 12 கதைகளையே தெரிவு செய்ய முடிந்தது.

வ. இராசையா
(தலைவர்-தகவம்)

ஓர் இலக்கிய அமைப்பு நடத்திய நாடளாவிய தேடலிற் சிடைத்த சிறுகதைகள், இவை. ஆகையால், இவற்றை நமது நாட்டிலே ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் வெளிவந்த அதிசிறந்த சிறுகதைகள் எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆயினும், இத்தகைய ஒரு முடிவு நூற்றுக்கு நூறு சரியானதாக என்பது ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்குரியது.

இப்படியான கேடலுக்கு - மதிப்பீட்டுக்கு - மாகம், காலாண்டு. அரையாண்டு, முழு ஆண்டு முதலிய காலக்கூறுகளை அலகு களாகக் கொள்ளுதல் நடைமுறையாக இருக்கிறது. இவற்றிலே மாகம், காலாண்டு முதலியன குறுகிய கால அலகுகள். இவற்றை வைத்துக்கொண்டு அவ்வக் காலப்

‘அரளிந்தம்’
பழைய வீதி,
கோப்பாம்ப.

பகுதிக்கு உரிய சிறந்த கதையைத் தெரிவுசெய்து, பின்னர் அவ்வாறு தெரிவுசெய்த பல கதைகளை ஒன்றாக வைத்து, இவை யெல்லாம் முதலிடம் பெற்ற சிறுகதைகள் என்று சமமாகக் கணிப்பதிலே தவிர்க்க முடியாத சில குறைபாடுகள் ஏற்படுகின்றன.

பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் என்னும் சிறுகதைப் பிரகரத் தளங்களிலே தரத்தில் உயர்ந்த சிறுகதைகளே எப்பொழுதும் வந்துகொண்டிருப்பதில்லை; அவ்வாறு நாம் எதிர்பார்க்கவும் முடியாது, சில காலாண்டுகளிலே பிரகரமாகிய சிறுகதைகளின் தரத்தில் ஒரு பொதுவான வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதை நமது மதிப்பீட்டின்போது அவதானித்திருக்கிறோம். இதற்கு மறுதலையாக, தரத்தில் உயர்ந்த கதைகள், ஏதாவது ஒரு காலப்பகுதியில் ஒரேயடியாக வந்து சூவிந்ததையும் கண்டிருக்கிறோம்.

இந்த உண்மையின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, நமது காலாண்டு மதிப்பீடுகளில் முதலிடம் பெற்ற சிறுகதைகள் எல்லாம் ஒத்த தரமுடையன என்று கொள்ள முடியாமலிருக்கிறது. ஒரு காலாண்டின் அதிசிறந்த கதை என்று முடிசூட்டப்பெற்ற ஒரு சிறுகதையானது, இன்னொரு காலாண்டின் அதிசிறந்த கதையிலும்பார்க்கத் தரத்திலே வெகுவாகத் தாழ்ந்ததாக இருக்கலாம். சிலபோது, மற்றைய ஒரு காலாண்டிலே இரண்டாம் அல்லது மூன்றாம் இடம்பெற்ற சிறுகதையின் தரத்தையாவது எட்ட முடியாததாகவும் இருத்தல் கூடும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கியத் தரத்தை, எதிர்பார்ப்பினது சீழ்மட்ட எல்லையாக வைத்துக் கொண்டு மதிப்பீடு நடத்தினாலும் இத்தகைய குறைபாடு ஓரளவுக்காவது ஏற்படவேசெய்யும்.

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள சிறுகதைகளும் 'தவிர்க்க முடியாத இந்த 'மதிப்பீட்டு வழி' வுக்கு ஓரளவு' உட்பட்டிருக்கின்றன என்பதைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். ஓர் ஆண்டிலோ, தொடரான சில ஆண்டுகளிலோ வெளி

வந்த சிறுகதைகளை யெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி, ஒருமித்துப் படித்துப்பார்த்து, சிறுகதைகளைத் தரவாரியாக நிரைப்படுத்தி, அவற்றுட் சிறந்த கதையை எடுத்தால் இந்தக் குறைபாட்டைத் தவிர்க்கலாம். ஆனால், அப்படியான ஒரு தேடல் ஓர் அகர முயற்சியாகவே இருக்கும்!

மேலே சொல்லப்பட்ட 'சிறுகுறைபாடு' இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகளின் முதன்மைகளை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கு ஒரு சவாலாக இருக்கிறது என்பது உண்மையே. ஆயினும், இகளை நாம் பெரிதுபடுத்த வேண்டியதில்லை என எண்ணுகிறேன். ஏனென்றால், சிறுகதை மதிப்பீட்டில் தகவம் கைக்கொள்ளும் ஏனைய நடைமுறைகள் இந்தக் கதைகளின் கரத்துக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கின்றன.

ஒரு காலாண்டில் வெளியான எல்லாக் கதைகளையும் நலனாய்வாளர் ஒருவரே ஆராய்ந்து, சிறந்த கதையைத் தெரிவு செய்வதிலும் பார்க்க, ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் கூடித் தெரிவு செய்வது நல்லது. தகவம் இந்த நெறியையே சிறுகதைத் தர நிர்ணயத்துக்குக் கைக்கொள்ளுகின்றது. வெளிவருகின்ற கதைகளையெல்லாம் மதிப்பீட்டாளர் குழு ஒன்று முதலிலே படித்து, ஒரு குறிப்பிட்ட தரத்துக்கு மேலுள்ள கதைகளைப் பொறுக்கியெடுக்கிறது. பின்னர், அந்தக் கதைகள் மூவர் கொண்ட மற்றொரு உயர்குழுவினால் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு, பரிசுக்குரிய கதை தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. இந்த வகையில் தகவத்தின் காரணத்துத் தேர்வுகள் முழுமையானவையாக இருக்கின்றன. ஆகவே, இந்த நூலில் உள்ள பன்னிரு சிறுகதைகளும் 'இவை வெளிவந்த மூன்றரை ஆண்டுக் காலப் பகுதியிற் பிறந்த அசிசிறந்த கதைகள்' என்று அறுதியிட்டுக் கூறக்கூடியனவாக இல்லாவிட்டாலும், 'இவை இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைக் களத்தின் சிறந்த கதைகள்' என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

நமது சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு நிலையை இக்கதைகள் நன்றாகக் காட்டுகின்றன.

இலக்கியத்தினது சமுதாயப் பயன்பாட்டை முன்நிறுத்தி, எந்தவொரு அரசியற் கோட்பாட்டினுள்ளும் தன்

னைச் சிறையிட்டுக்கொள்ளாமல், தகவம் இந்த மகிப்பீட்டை நடத்திவருகின்றது என்பதை இங்குள்ள கதைகளைப் படிப்பவர்கள் இலகுவிற் புரிந்து கொள்ளலாம். பரிசுக்குத் தெரிவுபெற்ற கதைகளைத் தகவம் அறிவித்த சந்தர்ப்பங்களில் நமது கதைஞர்களும் சுவைஞர்களும் தகவத்தின் பக்கம் சாராத தேர்வுமுறையைப் பாராட்டியுள்ளனர். இப்பாராட்டுகள் தகவத்தின் சிறுகதைத் தேர்வுக்குக் கிடைத்த வலுவான அங்கீகாரம் எனவும், இங்குள்ள கதைகள் நமது சிறுகதைப் படைப்பாளிகளினது சிறந்த வார்ப்புகளே என்பதற்கு வழங்கப்பட்ட சான்றுகள் எனவும் கருதுகிறேன்.

தமிழிலே வெளிவரும் சிறுகதைகளைக் காலத்துக்குக் காலம் படித்து அவற்றுட் சிறந்தவற்றை எடுத்து முன்வைப்பதும், அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகளை நூலுருவில் கொடுத்து வெளியிடுவதும் இந்நாட்டின் படைப்பிலக்கிய வரலாற்றிலே இதற்கு முன் இடம்பெறவில்லை என எண்ணுகிறேன். தகவம் இதில் முன்னோடியாகி, இந்த நூலைத் தொகுத்திருக்கின்றது இதன்முலம் இலங்கையின் தமிழ்ப் புனைகதை இலக்கியத்தினுடைய வளர்ச்சியில், '75-'79 ஆண்டுப் பகுதியின் நிலையை வாசகர் பூரணமாக நோக்குதற்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இத்தொகுதியில் உள்ள சிறுகதைகள் காலங்கடந்து நூல்வடிவம் பெறுவதால், இவை இந்நூல் வெளிவரும் காலத்துப் பிரச்சினைகளைத் தொடராமல் நிற்கின்றன. தகவம் பரிசுக் கதைகளின் அடுத்த தொகுதிகளை இதனைத் தொடர்ந்து தாமதமின்றி வெளியிடுவதன்முலம் இக்குறைபாடு அத்தொகுதிகளில் ஏற்படாமல் தடுத்தல் முடியும்.

இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியக் களத்திலே முப்பதுகளின் பிற்பகுதியில் நிலைகொண்ட சிறுகதைத்துறை, பல பரிசோதனை முயற்சிகளையும் வளர்ச்சியையும் தளர்ச்சியையும் கோட்பாட்டு மோதல்களையும் எதிர்கொண்டு, நாங்கள் கண்டு உவக்கின்ற இன்றைய நிலையை எய்தியிருக்கின்றது. இந்த வரலாற்றுப் பாதையிலே அறுபது

களின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட திருப்பமும் உத்வேகமும் முக்கியமானவையாகும். அப்பொழுது சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவத்தினது உருவம் உள்ளடக்கம் என்பன பற்றியும் பயன்பாடுபற்றியும் இங்கு ஏற்பட்ட விளக்கமும் தெளிவும் இத்துறையிலே தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருகின்றன. இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகளைப் படிப்பவர்கள் இதனைக் கண்டுகொள்வார்கள்.

பொழுதுபோக்குக்காகப் படிப்பதற்குக் 'கதை கட்டும் சாதனைகள்' நமது சிறுகதைத் துறையிலே வேர்விடாதிருப்பது நமக்கு மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் தருவதாகும், வாசகர்களை நோக்கும்போதும், இந்நாட்டிலே பொழுதுபோக்குக்காகக் கதைகளைப் படிப்பவர்கள் மிகச் சிலரே இருப்பது புலப்படும். இலக்கியச் சுவையை நயப்பதையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு புனைகதைகளை நாடுகின்ற இலக்கிய ரசனை, பொதுவாக நம் வாசகரிடையே தலைதூக்கவில்லை - வளர்க்கப்படவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நமது கதைஞர்கள் வாழ்க்கையை உற்று நோக்கி, பிரச்சினைகளை நுணுகி ஆராய்ந்து, உணர்வுபூர்வமாகச் சிறுகதைகளைப் படைத்துவருகிறார்கள்; புனைகதைத் துறையிற் புகும் புதிய இளம் எழுத்தாளர்களும் சரியாகவே அடியெடுத்து வைக்கிறார்கள் என்பதை இத்தொகுப்பில் உள்ள அவர்களுடைய சிறுகதைகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

நமது சமுதாய அமைப்பிலே பண்டுதொட்டு இருந்து வரும் ஊனங்களும் எங்களுடைய சமுதாயக் கோட்பாடுகளும் நம்பிக்கைகளும், இன்றைய துரிதமாக மாற்றமடைந்துவரும். வாழ்வியலை முகங்கொள்ள வேண்டியுள்ளன. அங்ஙனம் முகங்கொள்ளும் போது அதனால் ஏற்படுகின்ற முரண்பாடுகள், மோதல்கள், இன்றைய பொருளாதாரக் கட்டமைப்பிலே தவிர்க்க முடியாத அச்சங்களாகவுள்ள ஏமாற்றங்கள், திணறல்கள், சிந்தனைத் திருகல்கள் ஆகியவை இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகளின் உயிரோட்டமாக இருப்பதைக் காண்கிறேன். நமது கதைஞர்கள் சமுதாயப் பிரச்சினைகளை நுணுகி நோக்குகிறார்கள் என்பதற்கு இக் கதைகள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளன.

படித்து முடிக்கும் வரையில் வாசகனை ஒருவகைப் போதைமயக்கில் வைத்திருந்து, படித்து முடிந்த பின்னர் அவனைப் பழைய நிலைக்குத் தள்ளிவிடுகின்ற கதைகள் இவற்றில் இல்லை. சமூகப் பிரக்ஞையுடன் படைக்கப்பட்ட இக்கதைகள் வாசகனைச் சிந்திக்க வைப்பதுடன் அவனுக்கு இலக்கியச்சுவை அனுபவத்தையும் சுருகின்றன. ஆயினும், இக்கதைகள் வினைக்கும் சிந்தனைக் கிளர்வும் கலை அழகும் கதைக்குக் கதை ஏற்றத் தாழ்வுடையனவாக இருக்கின்றன. 'இதை இன்னும் சிறப்பாகச் சொல்லியிருக்கலாமே' என்று எண்ணவைக்கும் இடங்களும் இல்லாமல் இல்லை. இப்படியான ஏற்றத்தாழ்வுகள் பலருடைய கதைகள் இடம்பெறும் இத்தகைய ஒரு தொகுப்பிலே காணப்படுவது இயல்பே.

இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகளைப் படைத்த எழுத்தாளர்களது பட்டியலை நோக்கும்போது, நான்கு தசாப்தங்களாகச் சிறுகதை படைத்துவரும் சொக்களை அங்கே காணுகிறோம். அறுபதுகளிலிருந்து நமது சிறுகதைத் துறைக்குத் தமது பங்களிப்பினைச் செய்துவருகின்ற திருவாளர்கள் சட்டநாதன், தெணியான், கே. ஆர். டேவிட், ஆனந்தபைரவி (கோப்பாய் - சிவம்) முதலியவர்களைப் பார்க்கிறோம். கடந்த இருபது ஆண்டுகளினுள்ளே சிறுகதை படைக்கத் தொடங்கிய ந. சண்முகரத்தினம், மாத்தளை வடிவேலன், பரிபூரணன் ஆகியவர்களும் அங்கே இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். 'பிடிவாதக்காரன்' என்னும் கதை ஆன்ரனி மனோகரனுடைய முதற்படைப்பு என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிடல் வேண்டும். இவ்வாறு, நமது புனைகதைத் துறையின் மூத்த தலைமுறையினரது கதைகளுடன் இனைய தலைமுறையினரது கதைகளும் ஒரே தொகுப்பில் இடம் பெறுவது, இந்நாட்டுத் தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியத்தினது ஆரோக்கியமான, நம்பிக்கையூட்டுகின்ற வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

தகவம், படைப்பாளியினுடைய சிந்தனை, கற்பனை, அணுகுமுறை ஆகியவற்றில் அவருக்குள்ள சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு இங்குள்ள கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்த

தீருப்பதனாலே, இக்கதைகள் தம்மைப் புனைந்தவர்களுடைய தனித்துவமான நோக்குகளின் வெளிப்பாடாக இருக்கின்றன.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகளை ஒரு மித்து வைத்து ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கி, ஒவ்வொரு கதையும் இப்படியானது என்றோ, 'இவற்றிலே முதன்மையான கதை இது' என்றோ சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய தேவை இங்கு இல்லை என நினைக்கிறேன். அவ்வாறு செய்தல், வாசகனுடைய இலக்கியக் கோட்பாடு, இரசனையின் தனித்துவம் என்பனவற்றிலும், இலக்கிய மதிப்பீட்டுச் சுதந்திரத்திலும் இன்னொருவர் தலையிடுவதாக அமைந்து விடும். ஆகவே, இக்கதைகளைப் படித்து மதிப்பீடும் ஒப்பீடும் செய்வதை வாசகர்களாகிய உங்களிடமே விட்டுவிடுவோம். ஆயினும், இன்னொன்றை இங்கே குறிப்பிடுவதில் தவறு இல்லை என எண்ணுகிறேன்.

தகவம் காலாண்டுச் சிறுகதைத் தேர்வுகள் பத்து நிறைவடைந்திருந்த வேளையில், முதன்மை பெற்றிருந்த அந்தப் பத்துச் சிறுகதைகளையும் ஒன்றாக வைத்துத் தர மதிப்பீடு செய்தபோது, 'தனியொருவனுக்கு' என்னும் சிறுகதை அவற்றுட் சிறந்தது என்று முடிவாயிற்று.

தகவம் ஆரவாரம் இன்றி ஆற்றிவருகின்ற ஆக்கபூர்வமான இலக்கியப் பணியின் விளைவாக இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருகின்றது. இது, இந்நாட்டின் தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறை வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தை எடுத்துக்காட்டும் தக்கதோரு நூலாக - ஆவணமாக அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

தெணியான்

ஈழத்தின் முன்னணி எழுத்தாளருள் ஒருவராகிய தெணியான் ஆசிரியராகப் பணிபுரிகிறார், கந்தையா நடேசன் என்பது இவரது இயற்பெயர். கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் என இலக்கியத்தின் பலதுறைகளிலும் பரவிநிற்கும் தெணியான், அண்மைக் காலத்திலே சிறுகதை, நாவல் ஆகிய வற்றின்மூலம் தமது சிந்தனையை வெளியிடுவதில் அதிக நாட்டங் கொண்டுள்ளார். இவர் படைத்த இரண்டு நாவல்கள் நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளன. 'விடிவை நோக்கி' என்னும் நாவல் வீரகேசரிப் பிரசுரம். 'கழுஞ்சுள்' தமிழகத்து வெளியீடு. இவரது குறுநாவலாகிய 'பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்' நமது இலக்கியம் இதுவரை நுழையாதிருந்த சமுதாயக் களம் ஒன்றை வெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க யாழ். கிளையின் செயலராக சில ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தவர், தெணியான். 1964 இலிருந்து இவர் ஈழத்துப் புனைகதை இலக்கியத்துக்கு வளமுட்டிவருகிறார்.

நமது முன்னோர் பேணிக் காத்துவந்த உன்னதமான பண்புகள் சில இன்று அதல பாதலத்தை நோக்கி வீழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த அறநெறிச் சரிவின்னூடைய ஒரு தோற்றத்தைக் குருகுலம் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. கதையின் முள்ளந்தண்டு கயிலைச் சட்டம்பியார்; அவர் இலட்சிய மலையாக கம்பீர்யத்துடன் நம்முன்றிற்கிறார்! சந்ததிகளிடையே ஏற்படும் சிந்தனைப் போக்கின் பேதத்தையும் வேகத்தையும் கதைஞர் நுணுக்கமாகக் காட்டுகின்றார்.

குருகுலம்

— தெனியான்

கயிலைச் சட்டம்பியாரின் மனம் இப்போது கொஞ்மும அமைதியாக இல்லை. வெண்கலக்குரலில் கணீரென்று ஆத்மலயிப்போடு எழுகின்ற மணீவாசகப் பெருமானின் திருவாசகத்தையும் உச்சரிக்க அவர் நா மறந்துகிடக்கிறது. இருந்தாற்போல திடீரென்று மூப்படைந்துவிட்டதான ஒரு உள்ளுணர்வு அவர் நெஞ்சத்தைப் போட்டு நெருடிக்கொண்டிருக்கிறது. உடலிலே இனம் புரியாத ஒருவகைத் தளர்ச்சி. எதற்கெடுக்காலும் என்றுமில்லாத சிடுசிடுப்பு. உலகமே சூனியமாகி இருள் கவிந்துகிடப்பதுபோன்ற பிரமை.

அவர் விழிகளில் இழையோடிக்கொண்டிருக்கும் கனிவும் தீட்சணியமும் மங்கி, சோகம் கப்பிக்கொண்ட பார்வை மயக்கம் வந்து குடிபுகுந்துகொண்டுவீட்டது.

இன்று அவருக்கிருக்கும் மனநிலையில் எதையெல்லாமோ தவிர்ந்துக்கொண்டபோதிலும் தினமும் ஆலயதரிசனம் செய்வதை மாத்திரம் அவரால் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை. எப்படி முடியும்? ஒரு வருடமா! இரண்டு வருடமா! உணர்வு தெரிந்த காலம் முதல் அவர் வாழ்வின் நித்திய கடமையாகிப்போன ஒன்று. அதிலே ஒரு சுகம்; அனுபவபூர்வமான இதம்; சூளிர்மையான நிம்மதி; வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துகின்ற ஆகர்ணசக்தி எல்லாமே அவரைப் பொறுத்தவரையில் ஆலயமும் வழிபாடுந்தான்.

இன்றும் சூரிய உதயத்துக்கு முன்னரே எழுந்து நீராடி ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபாட்டை முடித்துக்கொண்டு மீளானமாக வீடுதிரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார் கயிலைச் சட்டம்பியார்.

“சட்டம்பியார் ஐயாவுக்கு ஏதும் சுகவீனமோ? நல்லா வாடிப்போவியள்.”

மிகவும் அடக்கமாகப் பரிவோடு வினாவிய குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப்போன கயிலைச்சட்டம்பியார் கால் தரித்துப் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தார்.

இன்றுவரை அவரைப் பார்த்து அநுதாபத்துக்குரிய வராக விசாரித்தவர்கள் யாருமே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

“என்ன ஐயா இப்பவும் இளந்தாரிபோல இருக்கிறியள்.” என்று அவரைப் பார்த்துப் பலர் நேருக்கு தேர் கேட்டுக் கொண்ட அனுபவந்தான் அவருக்குண்டு.

அவர்களுக்கெல்லாம் சங்கப் பாடல் ஒன்றை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பதில் சொல்லுவதற்கு அவர் தவறிய தில்லை.

“எனக்கென்ன... எந்தக் குறையும் வைக்காத மனைவி இருக்கிறாள்: என் மனம் அறிந்து நடக்கின்ற மக்கள் இருக்கிறார்கள். நல்ல சுற்றத்தவர்கள் வேறு இருக்கிறார்கள். எனக்கேன் வயது போகப்போகிறது? தலை நரைக்கவும் மாட்டுது. வழக்கை விழவும் மாட்டுது; பல்லு விழப்போறதுமில்லை. நான் இளந்தாரியாகத்தான் இருப்பேன்.”

இன்னும் அப்படிச் சொல்லிக்கொள்ள முடியுமா அவரால்? என்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்துகளைத்துப்போன தளர்ச்சி

யும் சோர்வும் காலத்துக்குக் காலம் அவரை வந்து பீடிக்காமல், இப்போது எல்லாமே ஒன்று திரண்டு அவரை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுவந்தன.

“யாரது...” கேட்டுக் கொண்டு காலச்சூரியனின் கதிர்களைத் தடுக்க, கையை நெற்றிமேல் பிடித்துக் கண்களைக் கூசி உன்னித்து நோக்கினார்.

“ஐயாவுக்கு கண்பார்வையும் மங்கிப் போச்சுப் போல கிடக்கு” தோளில் கிடந்த சால்வையைக் கையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அடக்க ஒடுக்கமாக நின்றகொண்டிருந்த அந்தக் கிழவர் பொக்கை வாய் திறந்து சொன்னார்.

“அட பொண்ணையாவே...வாடா மேனை வா.” வாஞ்சையோடு அந்தக் கிழவரின் தோள்முட்டைத் தொட்டு ஆதரவாகத்தடவினார் கயிலைச்சட்டம்பியார். அவர் ஸ்பரிசம் பட்டபோது அந்தக் கிழவரின் உடல் புளகாங்கிதத்தால் புல்லரித்தது.

“அட மேனை உன்னைக் கண்டு கனகாலம். இப்ப எப்படி இருக்கிறாய்!” கயிலைச் சட்டம்பியார் ஆதரவோடு விசாரித்தார்.

“நல்லா இருக்கிறேன்ஐயா.”

“மக்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? பேத்தியின்ரை கல்யாணம் ஒழுங்காகிவிட்டுதே?”

“அதுவும் சரிவந்திட்டுது ஐயா. வாறமாதம் செய்யலாமெண்டு இருக்கிறம்.”

“நீ கோயில் குளங்களுக்கு ஒழுங்காகப் போறியோ? என்னட்டைப் படிச்ச நீங்கள் வந்து இதுகளைக் கைவிடக் கூடாது, நீயும் உன் சந்ததியும் நல்லா இருக்கிறதைப் பார்ப்பதில்ல்தான் எனக்கு மன நிறைவு. அதுசரி... அவன் சின்னத்தம்பி இப்போ என்ன செய்கிறான்? இப்பவும் குடிக்கிறானா? அவனைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கேள்விப்பட்டேன் எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. அவனைக் கண்டால் நான் ஒருக்கால் விசாரித்ததாகச் சொல்லு. அப்ப சரி மேனை நான் வரட்டுமே.” முதுகை ஒரு தடவை தடவி விட்டு கயிலைச் சட்டம்பியார் திரும்பி நடந்தார்.

சட்டம்பியார் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது. அவர் வருகையை எதிர்பார்த்திருப்பதை நித்திய கடமையாகக் கொண்டுள்ள சகதர்மினி கண்டக் காய்ச்சிய பாலை வெள்ளித் தம்ன

ரில் எடுத்துவந்து அவர் முன்னே வைத்தான். நடந்துவந்த களைப்புத் தீர கட்டிலில் சாய்ந்துகொண்ட சட்டம்பியாரின் கவனம் பாலில் செல்லவில்லை. அவருடைய புத்திரர்கள் இருவருக்குமிடையே அப்போது நடந்துகொண்டிருந்த விவாதம் அவர் கவனத்தையும் ஈர்த்துகொண்டது.

சட்டம்பியாரின் மூத்த மகன் இராமகிருஷ்ணன் பயிற்றப்பட்ட ஒரு தமிழ் ஆசிரியன். அவன் ஒருவன்தான் தன்னுடைய வாரிசு என்ற முடிவுக்குச் சட்டம்பியார் வந்து பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் பிறந்தவன்தான் இளையவன் விவேகானந்தன்.

இளையவன் சட்டம்பியாரின் மகன் என்பதை அறியாத சிலர் இராமகிருஷ்ணனின் பிள்ளையா என்று கேட்பதுமுண்டு. சட்டம்பியாரும் இளையவன் விஷயத்தில் அப்படித்தான் நடந்துகொண்டார். அவனைக் கவனிக்கின்ற பொறுப்புகள் எல்லாவற்றையும் மூத்தவன் இராமகிருஷ்ணனிடமே ஒப்புவித்துவிட்டார்.

இன்று விவேகானந்தன் ஒரு B. A. பட்டதாரி. படிப்பை முடித்துக்கொண்டு சில வருடங்கள் வேலையற்று வீட்டோடு இருந்துவிட்டான். வேறு எல்லாப் பதவிகளுக்கும் அவன் முயன்று பார்த்துக் கைகூடாமற் போகவே இறுதியில் அவனுக்குக் கைகொடுத்தது ஆசிரியப் பதவிதான். மக்கள் இருவருக்கும் ஆசிரியப் பணி கிடைத்ததில் சட்டம்பியாருக்கு மிகுந்த மனநிறைவு. வேறு எந்தப் பதவியையும்விட ஆசிரியனாக இருப்பதில் பெறுகின்ற ஆத்மசுகம் அவருக்கல்லவா தெரியும்.

அந்தப் பேரானந்தத்தை அவருடைய மக்கள் அநுபவிக்கிறார்களா என்றால்... ஏன் இவர்கள் இந்நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்ற சட்டம்பியாரின் தேடலுக்கு அவருடைய புத்திரர்களின் சம்பாஷணையே புதிரை விடுவிக்க ஆரம்பித்தது.

“நீ எப்படிப் புவியியல் படிப்பிப்பாய்?”

“நான் ஒரு பட்டதாரி; புவியியல் தந்தார்கள் நான் படிப்பிக்கிறேன்”

“பட்டதாரி என்றால் என்ன. நீ ஒரு போதும் படிக்காத ஒரு பாடத்தை எப்பிடிப் படிப்பிக்க முடியும்?”

“அதைப் பற்றி எனக்கென்ன கவலை.. படிப்பிக்கச் சொன்னார்கள்... நான் படிப்பிக்கிறேன்.”

கயிலைச் சட்டம்பியார் உள்ளத்தில் விவேகானந்தன் சொன்ன வார்த்தைகள் சுருக் கென்று தைத்தன. "ஒருவன் தான் கற்காத ஒன்றை மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க, பட்ட தாரி என்ற முத்திரை ஒன்றுமட்டும் போதும் என்கிறானே! இது என்ன கொடுமை, என்று நினைந்து வருங்கிக்கொண்டு லேசாக அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தார். கால்மேல் காலிப் போட்டு அநாயாசமாகச் சிகரெட்டை இழுத்து மேலே ஊதி யவண்ணம் தமையனோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

கயிலைச் சட்டம்பியார் சிகரெட்டோ, சுருட்டோ இன்று வரை புகைக்காத ஒருவர். மூத்த மகன் இராமகிருஷ்ணன் சுருட்டுப் புகைக்கிறான் என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆனால் நேருக்கு நேர் அவர் பார்த்ததில்லை. விவேகானந்தனின் புகையைப் பற்றி மூத்த மகனிடந்தான் ஒரு தினம் சட்டம்பியார் சாடையாகச் சொல்லிப்பார்த்தார்.

"காலம் மாறிப் போய்ச்சுது ஐயா... இதை எல்லாம் நாங்கள் பார்த்தீகவும் கூடாது"

மூத்தமகன் இராமகிருஷ்ணன் வாத்தியாரின் அறிவுரையைக் கேட்டு உள்ளூரச் சிரித்துக் கொண்டு உள்ளடங்கிப் போனார் கயிலைச் சட்டம்பியார்.

ஒரு தினம் விவேகானந்தனைத் தேடி அவனுடைய மாணவர்கள் இருவர் சட்டம்பியார் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் "ஹலோ" என்று வரவேற்று அழைத்து தனக்கருகே கதிரையில் இருக்கச் செய்தான், அவர்களுடைய உரையாடலில் இருந்துதான் அவர்கள் இருவரும் அவனிடம் படிக்கின்ற உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள் என்பதைச் சட்டம்பியார் உணர்ந்துகொண்டார்.

அவனும் அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து சிகரெட்டுப் புகைக்கின்ற காட்சியைப் பார்க்கப்பின்னர், தன்னுடைய கண்கள் அவிந்துபோய்விடும் என்ற அச்சத்தால் கண்களை மூடிக்கொண்டார் சட்டம்பியார்.

"எனக்கு, ஆங்கிலம் தந்திருக்கினம் "

நாங்கள் தமிழாவது ஒழுங்காகக் கற்றிருக்கிறோம். இவன் ஆங்கிலம் படிப்பிக்கிறானும். தாய்மொழியைச் சரியாக அறியாதவன் அந்நியமொழியில் மேதை என்று நடிக்கிறான்..."

சட்டம்பியாரின் மனம் பொறுக்கமாட்டாமல் உள்ளுக்குள் குறுகுறுத்தது.

“அது சரி நீ ஒரு பொருளாதாரப் பட்டதாரி; பொருளாதாரமல்லோ படிப்பிக்கவேணும்.”

“பொருளாதாரம் இப்ப எங்கே படிப்பிக்கினம்... தந்த பாடத்தைப் படிப்பிக்கிறது தான்...”

“அப்ப சம்பளம்... !”

“சம்பளம் என்ன சம்பளம்தானே தாரூன்கள்...”

“அதைச் சொல்லவில்லையடா தம்பி. வாங்கிற சம்பளத்துக்குப் படிப்பிக்கவேண்டாமோ!”

“அதைப்பற்றி எனக்கென்ன கவலை, எனக்குச் சம்பளம் கிடைக்குது; அது போதும்.”

“ச்ச அது பிழை; வாங்கிற சம்பளத்துக்காக வேலை செய்யவேணும்”

கயிலைச் சட்டம்பியார் கண்களை மூடிக்கொண்டு அவர்கள் உரையாடலை அசை மீட்டார்.

“இளையவன் சம்பளம் கிடைத்தால் மட்டும் போதும் என்கிறான்; மூத்தவன் பெறுகிற சம்பளத்துக்கு மனச் சாட்சிக்குப் பயந்து வேலை செய்யவேண்டும் என்கிறான்; நான் இவற்றுக்காகவா கற்பித்தேன்...? கற்பித்தல் எனக்கொரு, தொழிலல்ல; ஆசிரியத்துவந்தான் எனனுடைய வாழ்க்கை; நான் வாழ்ந்துதான் வழிகாட்டினேன். ஆசிரியத்துவம் ஒரு வனுடைய தொழிலல்ல; ஒருவனுடைய வாழ்க்கைமுறை.”

வீட்டுக்கு வெளியே கேட்கும் சயிக்கினின் மணிஓசை எல்லோரின் கவனத்தையும் திசை திருப்புகிறது.

“ஆரது... உள்ளுக்கு வா தம்பி...” இராமகிருஷ்ணன் வாத்தியார் தெருவைப் பார்த்துக் குரல் கொடுத்தார்.

சயிக்கின வெளியே சார்த்திவிட்டு அவருடைய மாணவன் ஒருவன் கேற்றைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான்.

“உங்களை எம். பி. வரட்டாம்... உடனே வரச்சொன்னவர்”.

“சரி நீ போ... நான் இப்ப வாறன்...”

“அப்ப அண்ணாருக்கு அடிச்சிருக்கு அதிஷ்டம்”

விவேகானந்தன் படிப்பாகவே தமையனைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“என்ன அதிஷ்டம். இப்படி எத்தனை தடவை போய் வந்துவிட்டேன்”

“அஞ்ச வருஷமாக ஒரு ஹெட்மாஸ்டர் பதவிக்கு ஓடித் திரியிறியள், இன்னும் அஞ்ச வருஷம் ஓடினால் பென்சன் வந்துவிடும். பேசாமல் வீட்டோடை இருக்கலாம். இருபத்தேழு வயதிலே நாண் எடுக்கிற சம்பளத்தில் பாதி தானே உங்களுக்குக் கிடைக்குது. அதுதான் உந்த யூனிய சிற்றிப் படியிலே சும்மா காலவைச்சிட்டு வந்தாலும் போதும். எல்லாம் பணந்தானே இந்தக் காலத்திலே.”

இதுவரை பொறுமையாயிருந்த கயிலைச் சட்டம்பியா ரால் இதற்கு மேலும் பொறுமையாக இருக்க முடியவில்லை. கண்களைத் திறந்து இருவரையும் ஒருதடவை வெறித்துப் பார்த்தார். இராமகிருஷ்ணனைக் குறிப்பாகப் பார்த்து முறைத்துக் கொண்டு “ஆங்கே வா” என்று அழைத்தார்.

“நீ இப்போ எங்கே போய்ப்போகிறாய்?”

“எம். பி வீட்டுக்கு ”

“எம். பி உனக்கு யார்?”

“எம். பி. தான்; வேறு யார்?”

“இல்லை. அவன் உன்னிடம் படித்தவனல்லவா...? அவன் உனக்கு ஆள்விட்டு தன் வீட்டுக்கு உன்னைக் கூப்பிடுகிறான்”

“இதையெல்லாம் பார்த்தால் இந்தக்காலத்திலே ஒரு காரியமும் நடக்காது. நாங்கள் ஏமாந்துபோகவேண்டியதுதான்”

“என்ன சொன்னாய்! ஏமாந்துபோக வேண்டியதுதானே! யாரடா ஏமாந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் நாய்களே! போங்கடா போங்கோ! எலும்புத் துண்டுகளுக்கு ஒடுங்கோ: ஆனால் நாண் ஏமாந்துபோய்விடமாட்டேன்.”

கயிலைச்சட்டம்பியார் வீணாப்புடன் எழுந்து வெளியே நடந்தார்.

அவருக்கு முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்த பாலில் இரண்டு சக்கள் விழுந்து உயிருக்காகப் போராடிக்கொண்டிருந்தன.

ஆனந்தபைரவி

“கோப்பாய் - சிவம்” என சுழத்துப் படைப்பிலக்கியத்துறையில் நன்கு அறியப் பட்டவர், ஆனந்தபைரவி. இவருடைய இயற்பெயர் ப. சிவானந்த சர்மா கிளி நொச்சியில் பணியாற்றுகிறார்.

ஜோதி என்னும் சஞ்சிகையில் 1967 இல் வெளியான ஒரு கவிதையுடன் சிவம் அவர்களது இலக்கியத்துறைப் பிரவேசம் நிகழ்ந்தது. கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல் என்னும் பல்வேறு துறைகளிலும் ஓய்வின்றி எழுதிவருகிறார்.

சிவம் அவர்கள் விடிவெள்ளி முதல் தையா நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி, சுழ நாடு - வீகடகவிதைப் போட்டி, செவ்வந்தி கவிதைப் போட்டி ஆகியவற்றில் பரிசுகள் பெற்றுள்ளார். இவர் எழுதிய ஆன்மீகத்துறை சார்ந்த மூன்று நூல்களும் வெள்ளோட்டம் என்னும் குறுநாவலும் அமைக்காலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. ‘நியாயமான போராட்டங்கள்’ என்னும் இவருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு பரிசு பெற்றுள்ளது.

கைத்தொழில் விவசாயத்துறைகளில் முசலாளி தொழிலாளி வர்க்கங்கள் இருப்பது எல்லாருக்கும் தெரிகிறது ஆனால், சமயத்துறையிலும் அவை இருக்கின்றன என்பது பலருக்குத் தெரிவதுமில்லை; புரிவதுமில்லை. இந்துமத ஆலய நிருவாகத்திலே காணப்படும் இந்த வர்க்கபேதத்தை - விர்மாமல் புலம்பாமல் உள்ளத்தினுள்ளே குமுறிக் கொண்டிருக்கும் அர்ச்சகர்களது வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை - இக்கதை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

கூனல்

— ஆனந்தபைரவி

கோயிற் கதாவ இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு அருகில் இருந்த 'எசுமான்' வீட்டை நோக்கி நடந்தார் ஐயர். மெலிந்த-நெடுத்த உருவம் வயதுக்கு மீறிய முதிர்ச்சியடைந்து கூனி வளைந்து போயிருந்தது. காலம் காலமாகத் தோய்த்துத் தோய்த்துத் தினமும் உடுக்கும் நாலுமுழத் துண்டு எண்ணெயும் கரியும் படிந்து, நிறம் மங்கிக் கிழிசல்கள் ஒட்டு களுடன் இடுப்பில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

எசுமான் வீட்டின் வாசலில் ஏறி அழைப்பு மணியை அழுக்குகிறார். மின்விளக்குகளும், மின்விசிறிசளும், அழகிய பூச்சாடிகளும், பெரிய பெரிய அலங்கார சோபாக்களும், யன்னல் திரைச்சீலைகளும் அந்த ஆலய நிர்வாகியான எசுமானு'டைய பண நிலைமையைத் துலாம்பரமாக எடுத்துக் கூறிக்கொண்டிருந்தன.

வாசலருகிலிருந்த குஷன் தைத்த சோபா ஒன்றில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த நாய்க்கூட்டி இவரைக் கண்டதும் மெல்ல உறுமிக்கொண்டு இறங்கியது. உள்ளேயிருந்து வந்த எசமானிடம் இவர் கோயிற் திறப்பை ஒப்படைத்தார். கோயிற் பூஜைகள் எல்லாம் சரியான நேரத்துக்கு நடப்பதற்கும், கோயிற் பாதுகாப்புக்குமாகத் திறப்பை ஒவ்வொரு நேரப் பூசை முடிந்ததும் தம்மிடமே ஒப்படைக்க வேண்டுமென்பது அவரது கட்டளை.

“ஏன்காணும் இண்டைக்குப் பத்து நிமிஷம் முந்தியே பூட்டிக்கொண்டு வந்தீட்டீர்! ஒருமணி மட்டும் கோயில் திறந்து வைச்சிருக்க வேணுமெண்டல்லே சொன்னாள்.”

ஒருமணி ஆகிவிட்டதா இல்லையா என்று அறிந்து கதவைப் பூட்டுவதற்கு கையில் மணிக்கூடு கட்டியிருக்கத்தக்க வசதி ஐயருக்கு இருக்கிறதா என்ன? அந்த இல்லாமை யைக் கூறத் துணிவில்லாமல் தயங்கி நின்றார் அவர்.

அப்போது உள்ளேயிருந்து வந்த எசமானின் மகள், காரிக்கன் துணியில் தைத்து கோயிலின் எண்ணெயும் கரியும் சுமந்த, ஐயரின் பை சோபாவில் கிடப்பதைக் கண்டு “ஓ, ஐயரே! இந்தப் பையில் கிடக்கிற எண்ணெயும் கரியும் சோபாவில் வயல்வ பிரளப்போகுது” என்று கர்வத்தோடு கத்தினாள். சற்றுமுன் அவர்களை நாய்க்கூட்டி படுத்திருந்த அந்தச் சோபாவில் தனது பை இருப்பதற்குத் தகுதியில்லையென்று நினைத்தபோது அவருக்கு உள்ளூற ஆத்திரம் பொங்கியது.

மௌனமாக அந்தப் பையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு எசமானைப் பார்த்தபடி தயங்கி நின்றார் ஐயர். அவரது தயக்கத்தின் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட எசமானன், “சம்பளத்துக்கு என்னும் பத்து நாள் கிடக்கு; அதுக்கு முன்னம் ஒண்டும் கிடையாது” என்று கண்டிப்பாகக் கூறி விட்டு உள்ளே திரும்பினார். இனி நிற்பதீற் பயனில்லை யென்று வெளியேறினார் ஐயர்.

நிகர மத்தியில் பிரபலமாக அமைந்துள்ள அந்தப் பெரிய கோயிலின் வருமானத்தை எசமானின் வீட்டு நிலைமைகளி

விருந்தும் அவரது மகளின் நடத்தையில் இருந்தும் கணிப்பிட்டுவிடலாம். இருந்தும், நான்கு நேரப் பூசைக்காக சரியான மணிக்கணக்குத் தவறாமல் அரைமைல் தூரத்திலிருந்து நடையிலேயே தினமும் வந்து போகும் அந்த அர்ச்சகருக்கு மாதம் அறுபது ரூபா சம்பளம் மட்டும் கொடுக்கிறார்கள்.

உதவிக்கு வேறு ஆளில்லாமல் நைவேத்தியப் பொருட்கள் தயாரித்து, அபிஷேகம் பூஜைகள் எல்லாவற்றையும் அவர் தனியொருவராகவே செய்தபோதுங்கூட அவருக்கு மாதச் சம்பளம் அவ்வளவுதான்! அர்ச்சனைப் பணம் யாவும் கோயிலுக்குரியது.

உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் கிடையாது. அர்ச்சனைக்கு வருகிறவர்கள் அவர் நிலைகண்டு இரங்கி தட்சணையாகக் கொடுப்பதைக்கூட எடுப்பதற்கு அவருக்கு உரிமையில்லை. அதுவும் கோயிலின் உண்டியலிற் போடப்பட்டுவிடவேண்டும். உண்டியலில் 'திருப்பணி உண்டியல்' என்றுதான் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அந்தப் பணத்தில் பெரும் பகுதி எசுமான் வீட்டுத் திருப்பணிக்குப் போய்விடுவது வழக்கம்.

"தொழிலாளர்கள் முதலாளிகளினால் சுரண்டப்படுகிறார்கள். சாதித் திமிர் பிடித்த பெரும் பணக்காரப் பூர்ஷ்வாக்கள் ஏழைத் தொழிலாளரைக் கொடுமைப் படுத்தித் தமது வயிறு வளர்ப்பதைத் தடுக்கவேண்டும். நாம் அந்த முதலாளித்துவ சக்திகளை எதிர்த்துப் போராடவேண்டும்" என்று யாரோ ஒரு தொழிற் சங்கவாதி பேசியிருந்ததாக அன்றைய திசைசரியில் படித்த வசனங்கள் அவர் நினைவுக்கு வந்தன.

"அப்படியானால், என்னுடைய நிலைமைக்கு எந்தத் தொழிற்சங்கம் வழிவகுக்கும்? விடியற்காலையிலிருந்து அர்த்தஜாமப் பூஜைவரை, இடையில் இரண்டொரு மணித்தியாலங்கள் தவிர மீதிப்பொழுதெல்லாம் கோயிலில் கஷ்டப்படுகிறேன்; மடைப்பள்ளிப் புகையில் வேர்த்துக்களைத்து வெந்து போவதும், குடம் குடமாகத் தண்ணீர் அள்ளி அபிஷேகம் பண்ணுவதுமாகக் கஷ்டப்படுகிறேன்; எனது வேலைக்கேற்ற ஊதியம் தரப்படுவதில்லை.

அது மட்டுமல்லாமல் கிடைக்கின்ற தட்சணைப் பணமும் கோயில் எசமான் என்ற முதலாளியால் அரக்கத்தனமாகச் சுரண்டப்படுகிறது. என்னை இப்படி வாட்டிவதைத்து அவர் பெரிய மாளிகையில் சொகுசு வாழ்க்கை வாழுகின்றார் நான் ஒரு தொழிலாளியாக இருக்க முடியாதோ?

ஜாதி இல்லை என்று சொல்கிற அதே பிரமுகர்கள் ஜாதியை வைத்தே தொழிலாளி - முதலாளி பேதத்தை இன்று நடைமுறைப்படுத்துகிறார்கள். ஒருவேளை 'மதமும் மதச் சடங்குகளும் மானுடத்திற்கு வேண்டாதவை; எனவே இவனும் வேண்டாதவன்' என்று ஒதுக்க முயற்சிக்கலாம். ஆனால் இன்று மதம் மக்களால் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது. அந்த ஏழைத் தொழிலாளருக்கு மனச்சாந்திக்கு இந்த வழிபாடு அவசியம். தேவை, நான் இல்லாவிட்டாலும் கோயில் வழிபாட்டை அவர்கள் நிறுத்தப் போதில்லை.

அது மட்டுமல்லாமல் மதம் வேண்டாம் என்று சொல்கிற பெரிய கை'கள்கூட சந்தரீப்பத்தில் பகட்டாகவந்து காளைஞ்சி வாங்கிக்கொண்டு போக ஆலயமும், ஐயரும் அவர்களுக்குத் தேவை அல்லவோ!'

பலவித சிந்தனைகள் அலைமோத, இன்றைய சமூக நிலைகளையும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் சிந்தித்த வாறு அந்த மெல்லிய குச்சி உருவம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

"தொழிலாளர் சிந்துகின்ற வியர்வைபற்றிக் கதை கதையாக எழுதுகிறார்கள். நான் தினமும் சிந்துகின்ற வியர்வையெல்லாம் அபிஷேக ஜலத்தோடு கலந்து கழுவப்படும் போய்விடுவதால் அவர்களுக்குத் தென்படுவதில்லையோ!

இந்த ஜாதி அமைப்பு ஏன் தான் வந்ததோ! என் மகனுடைய வாழ்க்கை பாழாவதற்கும் என்னுடைய இந்த நிலைதானே காரணம். அவனை வேலைக்கு வரச்சொல்லி ஒரு சின்னக் கொம்பனியிலிருந்து போனகிழமை கடிதம் வந்தது. அவன் கொழும்பில் கண்டகண்ட இடங்களிலும் சாப்பிடவேண்டி வரும்; அப்படிவந்தால் நான் பூஜை பண்ணத் தகுதியற்றவன் என்று என்னை நீக்கிவிடப்போவதாக எசமான் மிரட்டினார்.

வயிற்றுக்குச் சோறுபோடும் இந்த அறுபது ரூபாலை விட்டால் எனக்கே வேறு வழி ஏது? வேலை வேண்டாமென்று மகளைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டேன். பூசாரியின் மகனுக்கு உத்தியோகம் என்ன வேண்டியிருக்கு என்பது எசமானின் நினைவு.

திப்ப அவனுடைய நல்வாழ்வுக்கு மட்டுமல்லாமல் என்னுடைய இந்த நிலைமைக்கும் இந்தச் சமுதாய அமைப்பு முறைதானே காரணம். நான் ஒரு பெரிய சாதிக்காரன் என்றதாலே, நான் இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி உழைத்தாலும் பூஷ்வா என்ற பேரை மாற்றமுடியாது. எனக்கு உதவ யாரும் முன்வர மாட்டார்கள்.

இன்றைக்கு முற்போக்குப் பேசுபவர்கள்கூட எசமான் போன்றவர்களைப் பின்னால் நின்று திட்டித் தீர்த்துவிட்டு, முன்னால் வந்து சீன்று பல்லிளிப்பதைத்தான் காணமுடிகிறது. யாரும் என்னைத் தொழிலாளி என்று ஏற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டார்கள்.

இந்தச் சமுதாயத்தில் இருக்கிற ஜாதிகளை நான் இன்றைக்குத்தான் புரிந்து கொண்டேன். பிராமணன், வேளாளன் பள்ளன், பறையன் என்பதெல்லாவற்றையும்விட, உள்ளவன் இல்லாதவன் என்ற இரண்டும்தான் ஜாதிகள்...!"

அன்றிரவு எசமான் வீட்டில் திறப்பைக் கொடுத்துவிட்டு "நானைக்குக் தொடக்கம் திறப்பு வாங்க வரமாட்டேன்" என்று கூறிவிட்டு வேகமாகத் திரும்பி நடந்தார். ஐயர்!

"மகளை நானைக்குக் கொழும்புக்குப் போக ஆயத்தப் படுத்தச் சொல்லவேணும். அவன் உடனே போய் அந்த வேலையை ஒப்புக்கொள்ளவேணும்" என்ற எண்ணத்தோடு நடந்த அவரது கூனல் முதுகூட நிமிர்ந்திருந்தது □

க. சட்டநாதன்

ஒரு தசாப்த காலமாக எழுதிவரும் திரு. க. சட்டநாதன் இலங்கை இலக்கிய உலகில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு படைப்பாளி. இவரது எழுத்து, தரமான வாசகர் மத்தியில் பெரிதும் சிலாகித்துப் பேசப்படுகிறது.

சிறுகதை புனைவதிலேயே அதிக அக்கறையும் ஆர்வமும் கொண்டுள்ள இவர் எண்ணிக்கையில் மிகச் சில கதைகளையே எழுதியுள்ளார். தரம் பேணுவதில் இவர் காட்டும் சிரத்தையே இதற்கான காரணமாகும்.

“எந்தப் புறநிகழ்வுமே என்னைப் பாதிக்கிறது. மனதைக் தொட்டு நெருடுகிறது; சில சமயங்களிற் காயப் படுத்துகிறது; இந்த அனுபவங்களை யெல்லாம் சிறைப் பிடிக்கும் எத்தனம்தான் எனது எழுத்து” எனக் கூறுகிறார், சட்டநாதன். இவர் மனிதன்பால் அதீத நேயம் பாராட்டுவதோடு, இறுக்கமான குடும்ப உறவுகளில் தனையுணுகிடக்கும், பெண்ணின் விடுதலைப் பற்றியும் இயல்பாகச் சிந்திக்கின்றார்.

சட்டநாதன் விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. கல்லூரி ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சமுதாய அமைப்பிலே, இன்னும் எச்சசொச்சமாகவிருந்து கோலோச்சுகின்ற நிலப்பிரபுத்துவச் சிந்தனைகள், வாழ்க்கைமுறை என்பன இன்றைய நகரவாழ்க்கையிலே வந்து சங்கமமாகும்போது ஏற்படும் மோதல்களின் - முரண்பாடுகளின் ஒரு கோணத்தை இந்தச் சிறுகதை சித்திரிக்கிறது.. சந்திரன், கமலா கதாபாத்திரங்களின் வார்ப்பு அற்புதம்! கதைஞர் நமது உணர்ச்சிகளைப் பெருக்கி, சிந்தனையைத் தூண்டிவிட்டுக் கதையைச் சொல்லும் பாங்கு நம்மை ஈர்க்கின்றது.

உறவுகள்

— க. சட்டநாதன்

கொட்டாச்சினை மாரியம்மன் கோவில் அடுத்து வடக்கே கிளை பிரியும் சந்தில் - பள்ளத்தீர், ஒரு மாடி வீட்டின் கீழ்ப்பகுதியில், ஒதுக்குப்பறமாக உள்ள ஓர் அறையில் அவனும் அவளும் குடியிருக்கிறார்கள்.

இருவருமே வேலை செய்வதால் மாலை ஐந்து மணிக்கு மேல்தான் அவர்களை அந்த அறையில் காணலாம்.

பகற்பொழுதெல்லாம் அவர்களது அந்த அறை பூட்டியே கிடக்கும். அப்பொழுது அவர்கள் எங்காவது 'அவுட்டிங்', அல்லது நண்பர்களது வீடுகளுக்குப் போயிருப்பார்கள். சில சமயங்களில் இலக்கியக் கூட்டம் அது இதென்று அவள் போக-பிடிக்காத, பிடிபடாத விஷயமானாலும் கூட - அவனும் போவான். அந்த நடைமுறைகூட இப்பொழுது சிறுகச்சிறுகக் குறைந்துவிட்டிருக்கிறது.

அவள் அரசுத்துறையில் எழுதுவினைஞராகப் பணியாற்றுகிறாள். அவன் தனியார் கொம்பனியொன்றில் சொற்ப ஊதியத்தில் ஏதோ உக்தியோகம், என்று 'பேர்' பண்ணுகிறான். இருவரது ஊதியமும் 'அப்படி இப்படித்தான்.' இருந்தும் அவளுக்குச் சம்பளம், சலுகைகள் சற்று அதிகம். பட்டகாரியான அவன் இருநூறுக்கு 'மட்டையடிக்க' அவள் முந்நூற்றைம்பதுவரை எடுக்காள்.

இருவருடைய மாத வருமானமும் கழிவுகள் போக ஐந்நூறு ரூபாயைத் தாண்டாததில் அதில், அவர்கள் குடியிருக்கும் அறை 'சுளைபாக' நூறை வாடகையாக விழுங்கி வீடுகிறது. மீதத்தில் தான் குடித்தனம் நடைபெறுகிறது.

இவர்கள் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள். திருமணம் நடந்தபின் நாலைந்து மாதங்கள் இவர்களிடையே எவ்வளவு நெருக்கமும் நெகிழ்வும், அதன்பின், அவர்களது தாம்பத்திய உறவில் விழுந்துவிட்ட சிறுவிரிசல், நிரவுபடாமற் பெரிதாகி, இப்பொழுதெல்லாம் ஒரு வருஷ காலமாக இருவரும் எப்பொழுது பிரிந்துபோவது என்ற அபாயத்துடன் இருக்கிறார்கள்.

இதற்கெல்லாம் அவளைக் காரணம் சொல்ல முடியாது. அவள்தான் காரணம். பிரிந்துபோவதிற்குட அவள் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அவள்தான் கிடரென இப்பொழுது 'அது பற்றி' மிகந்த ஆர்வம் கொண்டவளாய் பேசுகிறாள். அது பேச்சளவில் தான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

அவளில்லாமல் அவனால் இருக்க முடியாதென்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவன்மீது அவளுக்கு அனுதாபம் உண்டு. ஆனால், வரலாறு அவளது முரட்டுத்தனங்களால் வாழ்வில் அவனுடன் வாழ்வதில், ஒரு கசப்பு வேசாக அவளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இருந்தும் அவனுடன்தான் அவள் வாழ்கின்றாள். இறுதிவரைக்கும் அவனுடன்தான் வாழ்ந்துவிடுவது என்றும் உறுதிபூண்டுள்ளாள். ஆனால், எதற்குமே அவசரப்படும் அவன் இவளுடன் இறுதிவரை வாழ்ந்துவிடுவானா? வேசான ஒரு பயம் அவளை அலைக்கழிக்கவே செய்கிறது.

இந்த வாழ்க்கையிலும், அவளுக்கு ஓர் இனிமையான பகுதி உண்டென்றால் அதுதான் அவளது எழுத்தும் இலக்

கியமும். அதில் அவள் தன்னை ஈடுபடுத்தும்போது-தனது வாழ்வின் அவலங்களையே மறந்துவிடுகின்றாள்.

அவள் அதிகம் எழுதுவதில்லை. எழுதியதெல்லாம் அற்புதமாக வந்திருக்கின்றன. அவள் எழுதுவதற்கு ஒருவகையில் தூண்டுகோலாய், துணையாயிருப்பவன் 'அருண்' என்கிற அருணாசலம்தான். அந்த அற்புதமான எழுத்தாளனது தொடர்புகள் அவளது படைப்புக்களில் எத்தகைய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

ஆரம்பகாலத்தில், சதா முக்கோணக் காதற் கதைகளையே எழுதிக் குவித்து வந்த அவள், ஸூப்பொழுதெல்லாம் மனிதன்பால் அதீத நேயம் பூண்டு, வர்க்கநலம் பேணும் எழுத்தை வடிப்பதென்றால், அந்த மாற்றம் மகத்தான ஒன்றுதான்!

வேலை முடிந்து, கந்தோரிலிருந்து நேராக வீட்டுக்குவந்தவள், அறைக்கு முன்னால் பாற்காரன் வைத்துவிட்டுச் சென்ற பாற்போத்தல் சரிந்து உடைந்து கிடப்பதைக் கண்டு, சிறிதும் பதட்டமில்லாமல், உடைந்த போத்தலை அகற்றிவிட்டு, அறைக்கதவைத் திறந்தாள்.

அறை இருட்டாகவே இருந்தது. ஜன்னலைத் திறக்க வேண்டுமென்று அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அலுப்புடன், கையில் இருந்தவற்றை அங்கு கிடந்த மேசையில் போட்டு விட்டு, சோபாவில் சோர்வுடன் சாய்ந்துகொண்டாள்.

சற்று அசதியாக இருக்கவே, அயர்ந்து தூங்கிவிடுகிறாள். அவள் விழித்தபொழுது 'லயிற்' எரிந்துகொண்டிருந்தது.

மணியைப் பார்த்தாள் ஆறுக்குப் பத்து நிமிடங்கள் யார் 'லயிற்' போட்டது. அவன் வந்துவிட்டானோ?

மனம் பதைத்தவளாய் எழுந்துகொண்டாள்.

அவன் வந்ததும் அவனுக்குக் கோப்பி கொடுக்க வேண்டும். அல்லது அவன் கோபமுற்று, அதையே சாட்டாக வைத்து ஒரு பாட்டம் நாகரிகமில்லாமல் திட்டித்தீர்த்து

விடுவான். இது இப்பொழுது ஒருசில நாட்களாய் நடைபெற்று வருகிறது. சிறு உரசலே அவனுக்குப் போதுமானதாய்விடுகிறது. அவன் நெருப்பாய் மாறிவிடுகிறான். அப்படியொரு நிலை இப்போது வேண்டாமென அவள் பயந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தாள்.

அவன் வந்த சிமனிலில்லை.

அவளே 'லயிற்றை' நித்திரைச் சோம்பலுடன் எழுத்து போட்டுவிட்டு, மீண்டும் படுத்திருக்கவேண்டும்.

சோம்பலையும் கோழித்தூக்கக்கதையும் உதறியபடி எழுந்தவள், சேலையை உருவி எறிந்துவிட்டு, குளியலறைக்கு-பழைய சாக்கால் மறைப்புக்கட்டிய குழாயடிக்கு சென்றாள்.

குளித்துவிட்டு வந்தவள், 'கவுணை' போட்டபடி கண்ணடியில் தன் முகத்தைப் பார்த்தாள். தலையை வார வேண்டுமென்றுகூட அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. கூந்தலை ஈரம் சொட்டச்சொட்ட வாரி முடித்தபடி நிமிர்ந்த போது அவளது பார்வை, அவனும் அவளும் திருமணத்தின்போது எடுத்த படத்தின்மீது தரித்தது. கசப்பான ஓர் உணர்வின் நெருடலுடன் அவள் லேசாகச் சிரித்துக்கொண்டாள்.

ஃ

ஃ

ஃ

அவர்களது திருமணம் ஓர் அவசரத்துடன் தான் நடந்தது. அந்த அவசரத்துக்குக் காரணமே அவன்தான். இவள் எவ்வளவு நிதானமாயிருக்கிறாளோ அதற்கு எதிரீடையாக அவன் எதற்குமே அவசரப்படுவான்.

அவள், அவனை முதன்முதலில் கொழும்பில் சந்தித்தது கொட்டாஞ்சேனை பஸ்ஸில்தான். வெள்ளவத்தை பஸ்தரீப்பில் ஏறியவன் அவளுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவளை. இவன் யாரோ ஒரு பெண் என நினைத்து, இயல்பான யாழ்ப்பாணத்துக் கூச்சத்துடன் ஒதுங்கியே இருந்து கொண்டான்.

எதேச்சையாக இவனது பக்கம் திரும்பிய அவள், "யாரது சந்திரனா?" என்று புன்னகைத்தாள்.

அவனுக்கு அவளை உடன் யாரென அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பின் ஒருவாறு அனுமானித்துக்கொண்டான்.

ஓ..... ! எத்தனை வருஷங்களுக்கு முந்திக் கண்டது ! ஒல்லியாய், கறுப்பாய், உடம்பிலே சதைப்பிடிப்பே இல்லாமல், அழுக்குப் பாவாடையும் கிழிஞ்ச சட்டையுமாய் மூக்கில் சதா சளிவழிஞ்ச தடம் புண்ணுயிருக்கும் கோலத்துடன் திரிந்த கமலாவா இவள் ! வினாசியின்றை மகளுக்கு இவ்வளவு எழுப்பமே.. !

கோவியப் பெட்டை என்ற நீணப்பு வந்ததும் இன்னும் சற்று ஒதுங்கியே உட்கார்ந்துகொண்டான்.

அவளை அவன் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. அவளாகவே மீண்டும் "மட்டுக்கட்டேல்லைப்போலை ?" என்றாள்.

"தடிவினாசியின்றை மகள்தானே..... தெரியுது.. நல்லாகத் தெரியுது"

"....."

"எங்கை இந்தப் பக்கம்"

"நானே.. நான் கிளறிக்கல் சேர்விஸிலே எடுபட்டு.. இன்கம்பராக்ஸிலே வேலை செய்யிறன்"

"இன்கம்பராக்ஸோ !"

அவன் பொருமையால் வெந்துபோகிறான் என்பது அவளுக்குத் தெரிகிறது.

ஏதோ தனியார் கொம்பனியொன்றில் 'அரைகுறை' ஊதியம் பெறுபவனுக்கு, அவள் அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருப்பது பொருமையை ஊட்டியதில் வியப்பில்லைத்தான்.

"சேர்விஸிலே சேர்ந்தது பென்சன் ஸ்கீம் இருக்கேக்கையோ? இல்லைப் பிந்தியோ?"

"இருக்கேக்கைதான். அதுசரி இப்ப இந்த வரவு செலவோடை எல்லாருக்கும் திரும்பவும் 'பென்சன்' எண்டுதான் நிதிமந்திரி அறிவிச்சிருக்கிறார்."

“ஓ, நான் அதை மறந்திட்டன் அதுசரி; நீ சிவானந்த வீதியிலேயே இருக்கிறது?”

“ஓம் ஓம் . உங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும்?”

“அங்கையொரு கேள்ஸ் ஹொஸ்ரல்’ இருக்கு; அது தான் கேட்டனாள்”

“நீங்களும் கொட்டாஞ்சேனையிலைதானே இருக்கிறது?”

“ஓம்; மாரியம்மன் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலே”

அவர்கள் இருவரும் அதன்பின் எதுவும் பேசிக்கொள்ள வில்லை. ஆனால் அவன் அடிக்கடி அவளை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டான்.

‘இவள் இவள் கமலா . இவ்வளவு அழகாக எப்பிடி இருக்கமுடியும்! சுறுப்பி இளஞ்சிவப்பாய் இருக்கிறாள் எலும்பாய்க் கிடந்தவளை ஹும் . . . என்னடாதிரி ஓ ! எல்லாமே பூரிச்சக கிடக்குது.’

அவள் பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கி நடந்தாள். இவனும் தன்னுணர்வு இழந்தவனாய் அவளுடன் அவளது விடுதி வரைக்கும் வந்து விடுகிறான். பின் ஒருவாறு தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டான்.

அன்றிலிருந்து அவன் அவளை அடிக்கடி சந்தித்தான். சந்திக்காவிடில் அவனுக்கு எதுவுமே ஓடாது. தலைவெடித்து விடுபோலிருக்கும்.

“கோவியப் பெட்டைதானே, தட்டிப் பார்த்தால் எடு பட்டிடுவாள், என்ற கெட்ட எண்ணம்தான் அவனுக்கு முதலில் இருந்தது. ஆனால், அவளது அறிவு, அவள் நடந்து கொள்ளும் விதம், அவள் கைநிறையச் சம்பாதிக்கும் பணம், அவள் எடுக்கவிருக்கும் பென்சன், என்ற எதிர்காலப் பாதுகாப்பு என்று எல்லாம் சேர்ந்து அவளை மணந்துகொண்டால் தான் என்ன, என்ற உணர்வை அவனுக்கு ஏற்படுத்தும். திடீரென தனது குடும்பத்திற்குப் பரம்பரை பரம்பரையாக ‘குடிமையாக’ இருந்த வயசத்தின் வித்து அவளென்பது

நினைவு வந்ததும் அவன் அருவருப்புடன் உடம்புகூசி 'தூ' என்று காறித் துப்புலான்.

என்ன இருந்தென்ன. அவளது இளமையிலும், இனிமையான வசீகரத்திலும் இவனது ஆண்மை கரையவே, அவன் அவளைத் தீவிரமாகக் காதலிக்கத் தலைப்பட்டான்.

தனது எண்ணத்தை, காதலை இவன் ஒருசமயம் அவளுடன் விகாரமாதேவிப் பூங்காவில் இருந்தொழுது வெளியிட்டான். அப்பொழுது அவள் எதுவித உணர்ச்சிப் பாதிப்புக்கும் உட்படாதவளாக, விழுந்து விழுந்து சிரித்த சிரிப்பு இவனது உடலையே குறுக வைத்துவிட்டது.

'இவன் என்னை .. எனது காதலை ஏற்க மறுத்துவிடுவாளோ ... !' என்று உணர்ச்சி வேகத்துடன் திடுக்குற்று, அவளை - அவளது காதலை யாசிப்பதுபோல் அவளையே பார்த்தான்.

"சாதியிலே குறைஞ்சு பேட்டை .. அதுவும் தாவாடிக் காரருக்குக் குடிமை வேலைசெய்த சின்னன்ரை பூட்டி முத்தன்ரை பேத்தி தடிவினாசியின்ரை மகள் ... ,, இந்தப்பெட்டையை முடிச்சிட்டு உங்களலை ஊர்ப்பக்கம் தலைகாட்டேலுமே"

அவள் பேசி முடிக்கவில்லை; அவன் திடீரென உன்மத்தம் கொண்டவனாய். தான் தீவிரமாக அன்புசெலுத்தியும் அவள் தன்மீது அன்பில்லாமல் நடந்துகொள்கின்றாளே என்று எண்ணியவனாய், அவளது கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டு, அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றான்.

அந்த அடி அவளுக்கு வலிக்கவில்லை. அவனது அன்பு, அவன் தீவிரமான ஒரு வட்சிய வெறியுடன் காதலிப்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

காதல், இலட்சியம் என்ற தங்கக் கோபுர நினைவுகளைத்தும் அர்த்தமற்றவை என்பது அவளது முடிவு. இருந்தும், எவனோ ஒருவனை மணக்கவேண்டும், அவன் இவனாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே, என்று நினைத்தபடி விடுதிக்குத் திரும்பினாள்.

அன்றைய சம்பவங்களின்பின் ஒருவார காலமாக அவன் அவனைச் சந்திக்கவில்லை. இந்த ஒருவாரமும், அவனை இவன் அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டான். அவனது குழந்தைத்தனமான முகம், அதில் விஷமத்தனமாகக் குறுறுறுக்கும் கண்கள், சிவந்த உசடுகளுக்கு மேலாய் படர்ந்துகிடக்கும் அடர்த்தியான மீசை, அனைத்தும் அவனை, அவன்பால் ஆர்வங்கொள்ளவே வைத்தன. அவனுக்காக அவள் லேசாக ஏங்குவது போன்ற உணர்வின் உறுத்தல் வேறு. அவளால் தன்னையே நம்பமுடியவில்லை.

அவனது கொம்பவிக்குப் போன்பண்ணிப் பார்ப்போமா?' என்று நினைத்தவள் அந்த எண்ணத்தையே மாற்றிக்கொண்டாள்.

அவனை தன்னிடம் பேசக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்தாள். அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே இரண்டு நாள் கழித்து, அவள் கந்தோரில் இருந்த சமயம் அவன் வளூடன்போனில் தொடர்புகொண்டு, மாலை கந்தோர் முடிந்ததும் விடுதிக்கு வருவதாகச் சொன்னான். அப்பொழுது அவளும் ஏதோ பேச முயன்றாள். அவள் பேசுவதற்கு முன்பாகவே அவன் போனை மறமுனையில் வைத்தது அவளுக்கு ஏமாற்றமாய்ப் போய் விட்டது.

மாலை அவள் விடுதியில் இருந்தபொழுது, இவளைத் தேடிக்கொண்டு முதலில் வந்தவன் 'அருண்'தான். தான் புதிதாக எழுதிய கதையினைக்காட்டி அவனது கருத்தினை அறிய வந்திருந்தான். பிரகரத்திற்குப் போகுமுன் பரஸ்பரம் அவர்கள் கருத்துப் பரிமாறிக்கொள்வதுண்டு.

அவர்கள் கதையின் உள்ளடக்கத்தைப் பற்றித் தீவிரமாக அலசிக்கொண்டிருந்த பொழுதுதான் இவன் அங்கே வந்தான்.

அவனை வாருங்கள் என்று கூறியதுடன் 'அருணையும்' அவனுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தாள். பின் கதையைப் பற்றியே அதிகம் பேசியது இவனுக்கு மிகுந்த எரிச்சலை ஊட்டியது.

'என்ன எழுத்தோ! என்ன நட்போ! அவளது ஈடுபாடு தன்னில் முழுமையாக லயிக்காமல் எழுத்தென்றும், அருணது தோழமை என்றும் சிதறுவதை அவன் விரும்பவில்லை.

இருந்தும் பொறுமையாக இருந்தான்.

அருண் ஒருமாதிரி விடைபெற்றபொழுது, இவன் அவனைப் பார்க்க, அவள் பரபரப்புடன் வீதிவரை சென்று அருணுக்கு விடைகொடுத்தது இவனுக்கு ஏலே பிடிக்கவில்லை.

அருண் அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பியவள் இவனைப்பார்த்து "கோப்பி சாப்பிடுங்கள்" என்று உபசரித்து, ஃப்ளாஸ்கில் இருந்த கோப்பியை வார்த்துக் கொடுக்கதுவிட்டு, "இதோ இருங்கள்; ஒரு நிமிஷத்திலே வாறன்" என்று உள்ளே சென்றாள்.

தன்னை ஓரளவு அலங்கரித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தவள், "நூல் நிலையம் வரைக்கும் போய்வருவமே?" என்று அவளை அழைத்தான்.

அவன் ஏதும் பேசாமல் அவனைப் பின்தொடர்ந்தான்.

அவள்தான் முதலில் பேசினாள்: "என்ன கோபமே?"
"எதுக்கு?"

"இல்லை அண்டைக்கு என்னமாதிரி கோபத்திலே உங்களை மறந்து என்னை அடிச்சிங்க..."

"ஓ...! அது.. அது என்னை மன்னிச்சிடு உனக்கு எனக்கு... என்றை அன்பு விளங்கேல்லை.."

"விளங்காமலா உங்களுடன் வெளிக்கிட்டிருக்கிறன்"

"வெளிக்கிட்டது சரி... ஆனால் இது இடைநடுவிலே...?"

"நிக்காதெண்டுதான் நான் நினைக்கிறன்"

"சரி சரி அதிருக்கட்டும் கமலி, உன்னை அன்பு எனக்கு எனக்கு மட்டுதான் வேணும். நீ பிறருடன், அதிலும் ஆண்களுடன் சேர்வதை என்னாலே பொறுக்க முடி

யேல்லை. ஆரிந்த அருண்...? சரியான எழுத்துப் பயித்தியம். இவன் உன்னோடை எவ்வளவு நெருக்கமாப் பழகமுடியுது”

“போதும் போதும், அசட்டுப் பிசட்டென்று உளறு தேங்க. அவர் எனது நண்பர். எழுத்துலகத் தொடர்பு-தோழமை, இதைவிட ஒண்டுமில்லை. உங்கடை மனசுதான் வீணாக குழம்பிக்கிடக்குது”

அன்று அவர்களிருவரும் வெகுநேரம் வரையில் நூலகத் தில்-வாசிப்போர் பகுதியில், அமைதியாக, தங்களைப்பற்றி, தங்கள் எதிர்காவம்பற்றியெல்லாம் தர்க்கித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

‘இன்னும் சில தினங்களிலே பதிவுத் திருமணத்தை வைத்துக்கொள்வமே?’ அவன் நச்சரித்தான்.

அதற்கு அவள் மௌனமாகப் புன்னகை பூத்தாள். அந்த மௌனம், புன்னகை எல்லாம் அவனுக்கு அவளது காதலை உணர்த்தியிருக்க வேண்டும்.

அவன் சூழ்நிலையையே மறந்தவனாய் அவளது காதின் கீழ்ப்புறத்தில், கழுத்தில் முத்தமிட்டான்.

அவன் சிலிர்த்து, இவனைப் பார்த்து மீண்டும் சிரித்தான்.

அந்த இனிமையான சந்திப்பின் ஒருவார காலத்தின் பின்பு, அவர்களிருவரும் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொண்டார்கள்.

அவர்களது திருமணத்திற்கு அவனது நெருங்கிய நண்பர்கள் சிலரும், இவளது தோழிகளும், அருணும் வந்திருந்து வாழ்த்தினர்.

இவர்களது பெற்றோர்களுக்கு ‘இதுவிஷயம்’ உடனே எதுவும் தெரியாது, தெரிந்தபொழுது இவர்கள் எதிர்பார்த்த தகுபோல் எதுவித பூகம்பமும் வெடித்துவிடவில்லை.

அவளது பெற்றோர்கள்: ‘யாரது நம்மடை தாலாடிப் பெரிய வீட்டுத் தயபியே! சந்திரனா’ என்று மகிழ்ச்சி தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். ஆனால், அவளது

தகப்பனார் கொஞ்சம் இரத்த அழுத்தப் பேர்வழி. ஏதோ ஆவேசத்துடன் கிறுக்கியிருந்தார். எல்லாம் வழமையான பல்லவிதான்.

‘உனக்கு, இந்த வேலை செய்ததுக்கு செப்பாலடிச்ச சல்லிக்காசும் கிடையாது.. நீ இந்தப்பக்கம் அந்தச்சாதிகெட்ட தோடை வருவியா, பார்ப்பம்...’ என்று ஏதேதோ அற்பத்தனமான பிரலாபங்கள்.

அவன் சுடிதத்தைப் படித்துவிட்டு இவளிடம் கொடுத்தான் அதைப் படித்த இவள்:

‘இந்தக் கிழவரிடம் என்ன இருக்கிறது. வரட்டுச் சாதிப் பெருமையைத் தவிர. இருந்த நிலபுலத்தையும் சும்மா இருந்தே சீட்டாடியும், குடித்தும் குலைத்துவிட்ட இவரை எந்த நிலையிலும் ஒரு பாதுகாப்பாக சந்துரு நினைச்சிருப்பாரா...? இல்லை; இருக்காது. இவரது தனவந்தத்தனமெல்லாம் உண்மைக்குப் புறம்பான வெறும் கற்பனைகள்தான். சும்மா இருந்து சுகித்த பேர்வழி - உள்ளதையெல்லாம் சிதைத்து சாதிலெள்ளாளர் என்ற பட்டயம் மட்டும் எஞ்சி நிற்கும் இவர் மிகவும் இரக்கத்திற்குரியவர்’, என்றெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டாள்,

அவர்களிடமும் இவை எந்த விதத்திலும் அன்று பாதித்துவிடவில்லை.

ஓ

ஓ

ஓ

பழைய நினைவுகளில் மனதை அலையவிட்டவள், ‘படபட’ எனக் கதவு தட்டப்படும் ஒசைகேட்டு எழுந்து திறந்தாள்.

அவன் தான் வந்திருந்தான்.

வழமைபோல அவனது முகம் சுரத்தற்று ஆனால், சற்றுக்கடுகடுப்புடன் இருந்தது. அவள், அவர்கள் மணவாழ்வில் ஈடுபட்ட ஆரம்ப நாட்களில் அவன் முகம் இருந்த மலர்ச்சியை ஏனோ அப்பொழுது நினைவு கூர்ந்தாள்.

அவன் வந்ததுமே கோப்பி குடிப்பான், எனவே, அதனைத் தயாரிப்பதற்காக உள்ளே போனவள், மீண்டும் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவனது முகத்தோற்றம் ஏனோ அவளுக்கு மிகுந்த பயத்தை ஊட்டியது.

அவன் இப்பொழுது சில நாட்களாக, சீதனம் என்று ஏதோ பிதற்றி சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் அவளை அநாகரிகமாக ஒன்றுக்கும் வக்கில்லாத - வகையில்லாத தரித்திரம் பிடித்தவனென்றெல்லாம் திட்டித்தீர்ப்பது வழக்கமாகிவிட்டிருக்கிறது.

ஊரில் ஏதோ சொற்பகாணி இவளது பேருக்கு உண்டு, அதனையே விற்று, அவன் இவளைச் சீதனம் தரும்படி நச்சரித்தபொழுது இவள் அவன்பால் முதன்முறையாக வெறுப்புக் கொண்டாள். அந்த வெறுப்பு அவன் அந்தப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசும்பொழுதெல்லாம் அதிகரிக்கவேசேய்தது.

அதைப்பற்றித்தான் இன்றும் ஏதாவது அவன் பேச விரும்புகிறானோ, அந்த அநாகரிகமான வார்த்தைகளை, வசைகளை அவளும் கேட்கத் தயாராக வேண்டுமோ?

‘வேண்டியதில்லை !’ அந்த. நினைப்பே அவளுக்கு நிம்மதியைத் தருகிறது.

இன்றுதான் அவளது தகப்பனார் காணியை விற்று அவனது பெயருக்கு வங்கியில் பத்காயிரம் வரையில் போட்டிருப்பதாக எழுதியிருக்கிறார். அந்த விஷயத்தை அவள் அவனுக்குச் சொன்னபொழுது அவனது முகத்தில் லேசான மலர்ச்சி அந்தமலர்ச்சியும் ஏனோ கணநேரம்தான் நிலைத்தது. மீண்டும் அவனது முகம் இறுக்கமுற்றுக் கடுமையானதை அவள் அவதானித்தாள்.

‘இது ஏன்?’ அவள் சஞ்சலமுற்றாள்.

சினேகிதி ஒருத்திக்கு சம்பளம் எடுத்த கையோடு அவள் கொடுத்த கைமாற்றுப் பணம்பற்றித்தான் இவன் கேட்கப் போகிறானோ? கேட்டு அந்தச் சினேகிதி இன்னும் தரவில்லை என்று இவள் சொல்ல, அவன் அர்த்தமில்லாமல் இவளை

ஏசுவதற்குத் தயாராக இருக்கின்றாரே? அல்லது ஏதாவது புதிதாகக் கற்பிதம் பண்ணித் திட்டித் தீர்க்கத் தன்னைத் தயார்ப் படுத்துகின்றாரே?

ஒன்றுமே புரியாமல் அவள் குழம்பினாள்.

அவள் சம்பளம் எடுத்ததும் பணம் முழுவதையுமே இவன் வாங்கி வைத்துக்கொள்வது வழக்கம். பின் அவளது தேவைகளுக்குக்கூட இவனிடம்தான் அவள் பணம் வாங்க வேண்டும்.

எதற்குமே அவனை எதிர்பார்ப்பது இவளுக்குள்ளமோ போலிருந்தது. எந்த விஷயத்திலும் அவன் சொல்வதையே இவள் கேட்டு நடக்கவேண்டுமாம். அதுதான் மனைவிக்கு லட்சணமாம். அப்பொழுதுதான் குடும்பம், குடும்பமாக இருக்குமாம். அல்லது சீரழிந்து விடுமாம். சீரழிந்துவிட்டால் இவன் தெருவில்தான் நிற்கவேண்டுமாம்.

இதெல்லாம் அவளுக்கு அர்த்தமாகவில்லை. மிகவும் கட டுப்பெட்டித் தனமான அந்த ஆணின் அதிகார வரம்பை அவள் ஒரோர் சமயம் உடைத்தெறிய விரும்புவதுண்டு. விரும்பும் அளவிற்கு அவள் துணைவதில்லை.

அவள் மிகவும் பொறுமையாகவே இருந்தாள். அப்பொழுதெல்லாம் அவளது மனம் அவளது பெற்றோர்களை, அவர்களது வாழ்க்கையை நினைத்துப் பிரமித்துப்போகும்,

‘ஆச்சியும் அப்புவும் ஏழைகள்தான். எளியதுகள்தான் இருந்தும், என்னகுறை அவையின்றை வாழ்க்கையிலே! ஆச்சி கல்லுடைக்கப் போனால், அப்பு உழவுக்குப் போவார். அவ அரிஷுவெட்டப் போனால் இவர் குடுவைக்கப் போவார். இரு வருமே உழைத்தார்கள். இருவருமே குடும்பப் அதுஇதென்று ஒருமித்துச் செயற்பட்டார்கள். அப்புவின் அபிப்பிராயங்களை ஆச்சிகேட்பதும், ஆச்சியின் அபிப்பிராயங்களை அவர் கேட்பதும்..., இ அவர்களது அந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு அர்த தமும் மகத்துவமும் நிரம்பியது.

அப்படிப்பட்ட சூழலில் வளர்ந்து, வாழ்ந்து பழகிய - அத்துடன் அறிவுக்கூர்மையும் மிக்க இவளுக்கு, தங்கள் இரு வருடைய வாழ்க்கையிலுமுள்ள வெறுமை புரியவே செய்தது அவனது போக்கு இவளுக்கு ஒரு சமயம் பிடிபட்டும், பிடிபட மறுத்தும் அலைக்கழித்தது. இந்த முரண் சிறுகச்சிறுக அவர்களது குடும்ப வாழ்வின் அமைதியைக் குலைத்துவிடுமோ வென்று அவள் பயந்தாள். அதுமட்டுமல்ல, அவள் மிகுந்த பயத்துடன் எது நடக்கக்கூடாதென்று எதிர்பார்த்திருந்தாளோ அது அவனது வாயாலேயே அவள் எதிர்பாராத வகையில் வெளிப்பட்டபொழுது அவள் மிகுந்த வேதனையுற்றாள்.

அவன் இப்பொழுது அடிக்கடி பயன்படுத்தும் வார்த்தைகள் 'சாதி சனத்துக்கை சடங்கு முடிச்சிருக்கலாம், எளியதுகளை முடிச்சால் இப்படித்தான் கிரிசசெட்டு அலைய வேணும்.'

அவள், இந்த வார்த்தைகளால் மனம் தளர்ந்துதான் போனாள்.

தன்னை மறந்த நிலையில் பழையதையும், புதியதையும்' அசைபோட்டவளுக்கு, 'ஐயோ அவன் கோப்பி கேட்பானே' என்ற நினைப்பு வந்ததும், பாலில்லாமல் கோப்பியைத் தயாரித்து எடுத்துச் சென்றாள்.

அவன் கோப்பியை வாங்கி, திடீரென அவளை நோக்கி வீசினான். அவள் சற்று ஒதுங்கவே அது அவளது இடது தோளில் பட்டுச் சிதறியது. சுடுகோப்பி பட்டதும் துடித்தவள்: "சீ... என்ன பைத்தியம்மாதிரி..." என்று முணுமுணுத்தாள்.

"ஓமோம்... பைத்தியம்தான். உன்னோடே இருந்தால் பைத்தியம்தான் வந்திடும்..."

"சத்தம் போட்டுப் பேசாதையுங்க... வெக்கமாயிருக்கு"

"எது... எதடி வெக்கம் ஊரெல்லாம் அவன் அந்த

அருணோடை சுத்திறது வெக்கமில்லை... நா... நான் பேசுறது தான் அவவுக்கு வெக்கமாயிருக்கு...”

அவன் புதிய பிரச்சினையொன்றில் சிக்கித் தவிக்கின்றான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. இதுவரையில்லாத பிரச்சினை அதுபற்றி இன்று பேச ஆரம்பித்திருக்கிறான்.

இன்று காலை பத்து மணியளவில் அவள் தனது கதைத் தொகுதிக்குக் ‘கோட்டேஷன்’ எடுப்பதற்கு ஆட்டுப்பட்டித் தெருவரைக்கும் போக வேண்டியிருந்தது. ‘ஷோட் லீவில் போயிருந்தாள். வழியில் அருணைக் கண்டு அவனுடன் அச்சகம் வரை போனதைப் பார்த்துவிட்டு ‘இவன் இப்படி நடந்து கொள்கிறானே’ என நினைத்தவள்;

“அதா... அது நான் ...”

“போதும் போதும் உன்ரை பசப்பல்... அவன் சச்சி இதைச் சொல்லேக்கை எனக்கு இடுப்பிலே சீலை இல்லை”

“அவன் சொல்லிறதை நம்பிறயள்..... நா..... நான் சொல்லிறதை.....”

“ஓ...! நீ சொல்லிறதை நம்பிறன்..... நல்லவடிவா நம்பிறன். உனக்கு..... கதை கதையெண்டு அவனோடை சுத்திறது இப்ப சாட்டாய்ப் போச்சில்லை.....?”

“.....”

அவளது மௌனம் அவனைக் கோபமுட்டியது அவன் அவளை மேலும் வம்புக்கு இழுத்தான்.

அவளுக்கும் அருணுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகவும், அந்தத் தொடர்புகளுக்கு இடைஞ்சலாகத் தான் இருப்பதாக அவள் நினைப்பதாகவும், கையும் மெய்யுமாக இருவரையும் பிடித்து மானபங்கப்படுத்தப் போவதாகவும், ஏதேதோ கூறி அவன் மேன்மேலும் தன்னைச் சிறுமைப்படுத்திக்கொண்டான்

அவளால் என்ன செய்யமுடியும். அவனுக்கு இந்த நிலையில் என்ன சமாதானம் சொல்லமுடியும்? அவள் தனது

தூய்மைபற்றி அவனுக்குச் சொல்வதையே அப்பொழுது அவ
மானமாகக் கருதினான். அப்படி அவள் சொன்னாலும் இவன்
நம்புவானா? நம்பமாட்டான், என நினைத்தவளாய் பொறு
மையாக இருந்தாள்.

இவள் பொறுமையாக ஏதும் பேசாமல் இருந்ததே அவ
னுக்கு மிகுந்த எரிச்சலூட்டியது. அவன் ஆவேசம் கொண்
டவனாய், அவள்மேல் பாய்ந்து தனது பலம் முழுவதையுமே
சேர்த்து அடித்தான். இப்படிப்பட்ட நிலைகளில் அவன் அடிப்ப
தோடு மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை ஒரு குரூரமான சாடிஸ்
ராகவே மாறிவிடுவான். குழம்பிய சிந்தையுடன் இருக்கும்
அவளுடன் இவன் ஒரு வகை மிருகபலத்துடன் தாம்பத்திய
உறவுகூட வைத்துக்கொள்வான்.

ஆனால், இன்று அதற்கு முற்றிலும் மாறான முறையில்
அவன் செயற்படுவதை அவள் உணர்ந்தாள்.

அவளது கரங்கள் அவளை - அவளது உடலை புதுவிதமா
கப் பரிசீலித்தன. அவள் எதையோ இழுந்துவிட்டது போல
வும், அதை இவன் கண்டு பிடித்து நிரூபிப்பது போல
வும் முயற்சிகள்.

அவள் முதன் முறையாக அவன்மீது 'இது விஷயத்தில்'
வெறுப்புற்று அவனைப் பிடித்துத் தள்ளினாள்.

அவன் மிகவும் வெட்கம் கெட்டதனமாக: 'நீ
இன்றுஇன்று அவனுடன்.....?'

அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை. அவள் "தூ! நீயும்
ஒரு மனிதனா?" என்று விம்மினாள்.

அவளுக்கு எல்லாமே அர்த்தமற்றதாகத் தோன்றியது.
பின், ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவளாய்; தன் இயல்புக
ளுக்கு மாறாக அவனை மேலும் எரிச்சலூட்ட விரும்பியவ
ளாய்: "ஓம் இன்று இன்று அருணைடை அவன்ரை அறை
யிலேதான் இருந்தான்" என்று பொய் சொன்னாள்.

ஏதோ எச்சிற் பழத்தை, அழுகிய பண்டத்தை தொட்டதுபோன்ற அருவருப்புடன் முகம் சுழித்து அவன் அவள் முகத்தில் காறி உமிழ்ந்தான்.

அவனது அந்த அநாசரிகமான செயல் அவளை மிகவும் பாதித்தது உடைபட்ட நெஞ்சுடன் அவள் விக்கித்து நின்றாள்.

அப்பொழுது, அவன் திடீரெனக் குலுங்கிக் குலுங்கிப் பெரிதாகச் சத்தம்வைத்து அழுதான்.

ஆண்மகன் ஒருவன் அழுவதை அவள் கண்டதில்லை. அந்த நிலையிலும் ஆண்மை அழுவது அவளுக்கு வேடிக்கையாகவே இருந்தது. அவள் தனது துயரங்களை ஒருகணம் மறந்தவளாய் லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவன் ஏன் அழுகின்றான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. அர்த்தமில்லாமல் ஏதோ கற்பனைகளைக் கற்பிதப் பண்ணி அழுவதற்கு அவள் என்ன செய்ய முடியும்! அவனது பலஹீனம் அவளுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. அத்துடன் அருவருப்பாகவும் இருந்தது. அவனது செயல்கள் யாவும் அவன் மீது அவள்கொண்ட அன்பை, அனுதாபத்தைக் குலைத்தன.

அவள், இவன் ஏன் இப்படி நடந்துகொள்கிறான், என்று ஆய்வதிலும் பார்க்க, இவன் தன்னுடன் இனியும் ஒட்டி உறவாடத்தான் முடியுமா என்று தன்னையே ஒருமுறை கேட்டுக்கொண்டாள்.

‘இப்படி என் உணர்ச்சிகளையே சீண்டி வேடிக்கையாக்க இவனுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? அந்த உரிமை, இதற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்கிறதா? சீ! இவன் மனிதனே அல்ல! இந்தத் திருபணம் என்ற பந்தமே இவர்களால் எவ்வளவு கட்டுப்பெட்டித்தனமாக அர்த்தப்படுத்தப்பட்டு மலின்படுத்தப்பட்டு விடுகிறது.’

அவளுக்கு ஏனோ அழவேண்டும்போல் இருந்தது.

அவளும் அழுதாள்.

அப்போது அவளும் மீண்டும் ஒருமுறை குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்!

அவளுக்கு அவன்பால் எவ்வித பரிவும் ஏற்படவில்லை. மனதில் இருந்த துயர் அனைத்தையுமே உதறி எறிந்தவள் எழுந்து உள்ளே போய் குழாயடியில் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டுவந்து, சமைப்பதற்காக வெட்டிவைத்துச் சமைக்காமலே கிடக்கும் காய்கறிகளை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, அவளது கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில், நிலத்தில் பாயை விரித்து ஒன்றுமே நடவாதது போலப் படுத்துக்கொண்டாள்.

அவளது அழகை அப்பொழுது சிறுவிகம்பலாக மாறி, பின் ஓய்ந்தது.

இருவரும் துயரங்களால் அலைபட்ட களைப்பால் அயர்ந்து தூங்கினார்கள்.

இல்லை! அவள் மட்டும்தான் உறங்கினாள். உறக்கத்தில் புரண்டவள் விழிப்புற்றுக் கட்டிலைப் பார்த்தாள். அவனைக் காணவில்லை!

அவன் எங்கே?

குழாயடியில் 'லயிற்' எரிந்து கொண்டிருந்தது. பரபரப்புடன் எழுந்தவள் போய்ப் பார்த்தாள். அங்கு அவனில்லை. மீண்டும் வந்து அறை லயிற்றைப் போட்டுப் பார்த்தாள். அவளது பெட்டி படுக்கை உடைமைகளென்று எதுவுமே அங்கிருக்கவில்லை. அவளுக்கு அதிர்ச்சியும் அதிசயமும் சலந்த ஓர் உணர்வு நிலை.

அவள் வழமையாகக் கந்தோரில் இருந்து வந்ததும் கழற்றி வைக்கும் தூவிக்கொடியைப் புத்தக அலுவாரியின் இடது பக்கத்து மூலையில் தேடினாள். அது அங்கு இல்லை! 'அவன் அதனையும்...!'

அவளது மனம், அதை நம்ப மறுத்தது.

'ஓ இப்படியுமா நிமிடக்கணக்கில் வாழ்வின் கட்டுகளைத் துண்டித்துக்கொள்ள முடியும், எதிலுமே அவசரப்படும் அவன் அதிலும் அவசரப்பட்டுவிட்டானே...?'

அவளுக்கு அவன் திருமணத்தன்று வாங்கித் தந்த கூறையும் இரண்டாம் பட்டும் நினைவுக்கு வருகின்றன. தனது பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தாள். அவற்றையும் காணவில்லை. அவன் அவசரக்காரன் மட்டுமல்ல அற்பத்தனமானவனுங்கூட என நினைத்தாள்.

அவளது பார்வை எதேச்சையாக கண்ணாடிப் பீடத்தில் தரித்தது. அதில் குங்குமச் சிமிழ்! 'இதையும் அவன்தானே பரிசாக வாங்கித் தந்தான். இதனையும் அவன் கொண்டு போயிருக்கலாமே!' என நினைத்தவள், 'ஓ நா நான் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்படுகிறேன் இல்லை?' என அரற்றினாள்.

அவளுக்கு அப்பொழுது ஏனோ லூஸுனின் கதையொன்றில் வரும் ஷூசன் என்ற பெண்ணும், இப்சனின் நோராவும் நினைவுக்கு வந்தார்கள்.

அவர்களைப்போல அவளால் தாம்பத்திய உறவை வெட்டிக்கொள்ள முடியவில்லைத்தான். ஆனால், அவர்களைப்போல நடந்துகொள்ளாமல் இவள் இருப்பதற்கு அவனே வழி செய்திருப்பது அவளுக்கு ஒருவகையில் நிம்மதியாக இருந்தது.

அந்த நிம்மதியே அவளுக்கு இப்போதைக்குப் போதுமானது. அவள் நிம்மதியாகப் பெருமூச்செறிந்தாள். □

ந. சண்முகரத்தினம்

கலாநிதி ந. சண்முகரத்தினம் முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய ஓர் எழுத்தாளர். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவனாக இருந்த காலந் தொடக்கமே மார்க்சிசம் சிந்தனைகளிலும் இலக்கியங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். விவசாயத் துறையிலே உயர் பட்டங்களை யப்பானிய, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களிலே பெற்ற சண்முகரத்தினம் சிறுகதை, குறுநாவல் ஆகியனவற்றைப் படைத்துள்ளார். விமரிசனக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். 'சமுத்திரன்' என்ற புனைபெயரிலே பல ஆக்கங்களை வெளியிட்டுள்ளார் யாழ்ப்பாண வளாகத் தமிழ்த்துறை வெளியீடாக (1977) கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் பதிப்பித்த 'ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும்' என்னும் நூலிலே, இவர் எழுதிய "ஆக்க இலக்கியமும் அழகியலும்" என்னும் கட்டுரை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இவர் தற்போது நோர்வேயில் விவசாயப் பல்கலைக் கழகமொன்றிலே கடமையாற்றுகிறார். இவருடைய மனைவி மிக்ரூகோ நன்றாகத் தமிழ் பேசும் ஒரு யப்பானியப் பெண்.

அக்கரைப் பச்சை எப்படிப்பட்டது? பிறநாடுகளுக்கு வாழ்வுதேடிப் போனவர்களுக்குத்தான் அது தெரியும். அது, நாங்கள் அவர்களிடம் கேட்கக் கூடாத, அவர்கள் நமக்குச் சொல்ல விரும்பாத பரம இரகசியம்! இந்தக்கதையிலே சுந்தரமூர்த்திக்கும் அந்த 'பச்சையின் மயக்கு' தெரியவருகின்றது.....! சுந்தரமூர்த்தி, நம் மிடையேயிருக்கும் உயர் கல்வி பயின்ற இளைஞர்களுடைய முழுமையான ஒரு பிரதிநிதி. அவன் மூலம் அவர்களது நம்பிக்கைகள், எதிர்பார்ப்புகள், ஏற்றங்கள், ஏமாற்றங்கள் எல்லாம் வந்து நமது உள்ளத்திலும் நிறைகின்றன.

அவன் வசந்தத்தைத் தேடி..

— ந. சண்முகரத்தினம்

அரவிந்தனின் கனடா வாழ்க்கை சுந்தரமூர்த்தியின் மனத்திரையில் ஒடிக் கொண்டிருந்தது. 'அவன் அங்கு எப்படி வாழ்கிறான்?' என முணுமுணுத்தபடி தன் முதுகைக் கல்லாகத் தாக்கும் கட்டிலினை மீது படுத்திருந்தபடியே காலாலும் கையாலும் அடித்துக் கொண்டான்.

"ஓ ... நான் பேராதலையில் மார்க் மண்டபத்திலிருந்த

போது வோனோ ஸ்பிரிங் கட்டிலில்லவ்வா படுத்தேன். மாணவனாயிருந்தபோது இதைவிட எவ்வளவு வசதிகளை அனுபவித்தேன்...' அந்தச் சின்ன அறையைச் சுற்றி அவன் கண்கள் சுழல்கின்றன. பக்கீஸ் பலகை மேசை, பக்கீஸ் பலகைப் புத்தக ரூக்கை, பக்கீஸ் பலகை உடுப்பு அலுமாரி. இது ஒரு பக்கீஸ் வாழ்க்கை! அவன் முகத்திலேயே அரு வநப்பு.

கைக்கடிசாரத்தைப் பார்க்கிறான். நின்று நின்று ஒடும் பழம் கட்டை அது. அதன் கறுப்புநிற வார் வருடங்கள் பலவாகி விட்டதால் சாப்பல் நிறமாகிவிட்டது. அதன் கண்ணாடியில் தெரியும் கணக்கற்ற கீறல்கள் வயோதிபனின் சுருக்கங்கள்போல் அதன் வயதைப் பறைசாற்றின.

கவரிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த உடைகளைப் பார்க்கிறான். ஒன்றாவது அழகானதாயில்லை. அரவிந்தனின் தோற்றத்தை நினைக்கிறான். அவனுடைய உத்தியோகம், அங்கு அவன் பெறும் சம்பளம், அவனுடைய வாழ்க்கை பற்றி அவன் கூறியவை — எல்லாவற்றையும் நினைவு கூர்கிறான். அறையில் உள்ளனவெல்லாம் அவனுடைய ஏழ்மையின் சின்னங்களாகமட்டும் படவில்லை; அவன் வாழ்க்கை இலட்சியத்தினது தோல்வியின் நினைவுச் சின்னங்களாகவும் பட்டன.

பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவனாய் இருந்தபோது, மற்றைய மாணவர்கள் பலரைப் போலவே. சுந்தரமூர்த்தி ஒரு பட்டதாரிக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அதி உயர்ந்த பதவிகளைச் சுற்றித் தன் கனவுகளைக் கட்டியெழுப்பியிருந்தான். அந்த உயர் பதவிகள் எல்லாம் சமூகத்தின் யதார்த்த நிலைமைகளிலே மாணவப் பராயத்தின் கனவுலக மனோரம் மியங்களாய் மட்டுமே பெருந்தொகையினருக்கு அமைந்து விடுகின்றன.

இந்த விதிக்குச் சுந்தரமூர்த்தியால் விலக்காகிவிட முடியவில்லை. முதலாம் ஆண்டின்போது விலங்கியல் விசேஷப் பட்டப் படிப்பிற்குத் தேர்வுபெறவேண்டும் என்ற

ஓரே இலட்சியத்துடன் விடாப்பிடியாகப் படித்துத் தேர்வு பெற்றபோது தன் வெற்றிக்கனவின் முதற் கட்டத்தை நிஜமாகக் கி விட்டதாகப் பொமிதமடைந்ஞான். ஆனால், இறுதித் தேர்வில் விசேட சித்திபெற முடியவில்லை. சாதாரண சித்தியே கிடைத்தது. அற்ப புள்ளிகளின் வேறுபாட்டால் வந்த அந்தத் தோல்வி அவனுடைய எதிர்காலத்தையே மாற்றிவிட்டது. அவன் பல்கலைக் கழக உதவி விரிவுரை யாளராக முடியவில்லை. அந்தச் சாதாரண சித்தி அவனை ஆராய்ச்சி உத்தியோகங்களுக்கு இலாயக்கற்றவனாக்கியது ஒரு வருட வேலைதேடலின் பின் அவனுக்குக் கிடைத்த தோ ஓர் உதவி ஆசிரியன் வேலை. ஆறு வருடங்களாக அந்தத் தொழில்தான். வயதும் முப்பதைத்தாண்டுகிறது.

அரவிந்தனை மீண்டும் நினைக்கிறான். ஒருசாலை மாணவன். அவனும் விலங்கியல் பட்டதாரி. அவனுக்குக் கிடைத்ததும் சாதாரண சித்திதான். ஆனால், இன்று இருவருக்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகளோ எத்தனையோ உலகங்கள்! அர விந்தன் அதிர்ஷ்டசாலி. கொழுப்பு மனிதனாயிருந்ததால் தான் அவனுக்கு அந்த அதிர்ஷ்டம் கிட்டியதோ! ஒரு வெளிநாட்டுப் பேராசிரியன் இலங்கையில் ஒரு வருடம் வசவிலங்கு வாழ்வுபற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த போது, அவருக்கு உதவியாளனாகக் கடமை யாற்றும் சந்தர்ப்பம் அரவிந்தனுக்குக் கிட்டியது. அவனுக்கு ஆங் கிலமும் நன்றாக வரும். யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வளர்ந்து கிராமப்பள்ளியில் படித்த சுந்தரமூர்த்திக்குப் பல்கலைக் கழகம் போன பின்பே தன் ஆங்கில மொழியாற்றலை ஓரளவுக்கு வளர்க்கச் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது.

“அவன் எப்போதுமே ஒரு ‘புஷ்’ உள்ள ஆள். நமது பேராசிரியருக்குக் கூட அவனைப் பிடித்திருந்ததுதானே. அதனால் தானே சாதாரண சித்தியோடே அவனுக்கு ஒரு வருடம் தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர் பதவி கிடைத்தது. அந்தப் பதவி அவனுக்கு மற்றப் பதவியைப்பெற உதவி யாயிருந்தது. மற்றப் பதவி கனடாவுக்குப்போக உதவியா யிருந்தது. நமது பேராசிரியரைப் போலவே அந்த வெளி நாட்டுப் பேராசிரியரும் அவனுக்கு உதவி செய்தார்....”

நான் இந்த வாத்தி வேலையில்தான் சாகும் மட்டும் ... நான் இந்தச் சமுதாய அமைப்பால் வஞ்சிக்கப்பட்டேன் .. எந்தக் கனவுதான் நிறைவேறியது! ... ஒன்றுமில்லை! ... இந்தப் பட்டம் என்னத்தைத் தந்தது எனக்கு? விரக்திதான் என்னிடம் மிஞ்சியிருக்கிறது...கெட்ட சமூகம்! ” சுந்தரமூர்த்தியின் ஆத்திரம் சமூகத்தின்மீது பாய்ந்தபோது அவனுடைய இன்னொரு பழைய ஒருசாலை மாணவ நண்பனின் நினைவு வந்தது ஆனந்தனும் ஆசிரியன்தான் ஆனால், அவனுடைய பிரதான வேலையோ அரசியல் வேலை. இருவருமே ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியான வசதி குறைந்த குடும்பங்களைச் சார்ந்தவர்கள். ஒரே வயதினர். அவன் ‘இந்தச் சமுதாய அமைப்பை நொறுக்க வேண்டும். சுரண்டல் சமூகத்திற்குச் சமாதி கட்டவேண்டும்’ என்றெல்லாம் இரவு பகலாய்க் கத்திக் கொண்டு திரிகிறான். அவனிடம் விரக்தி, தோல்வி என்பனவற்றின் அறிகுறிகளை நான் காணவில்லை.”

ஆனந்தனின் ‘கனவுப் புரட்சியில்’ சுந்தரமூர்த்திக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனாலும் ஆனந்தன் இந்தச் சமுதாய அமைப்பைத் தாக்கிப் பேசும்போது, இந்தச் சமூகத்தின் முடிவு நெருங்குகிறது என அவன் அழுத்தி அழுத்திக் கூறும்போது எல்லாம் சுந்தரமூர்த்திக்கு ஒருவித உளவியல் திருப்தி. இந்தத் திருப்தியைப் பெறுவதற்காக அவன் ஆனந்தனை அடிக்கடி காணவிரும்பினான். அவன் பேசும் போது ஏதோ ஒரு தற்காலிக ஆறுதல் கிடைத்தது. ஆனால், ஆனந்தனோ அவனுடைய உளவியலை அறிந்தவன் போல் ‘எனக்குத் தெரியும், உனக்கும் இந்தச் சமூகத்தின்மீது ஆத்திரம். ஆனால் நீ விரும்புவதை இந்தச் சமூகம் தந்துவிடுமென்றால், நீ அதை மீண்டும் பூஜிக்கத் தொடங்கி விடுவாய்’ என அவனுக்கு அடிக்கடி சாட்டை கொடுப்பான்.

அரவிந்தனுக்கும் ஆனந்தனுக்கும் என்ன தொடர்போ! இப்போது ஆனந்தனைப்பற்றிய நினைவுகள் ஏன் வந்தனவோ! ‘சே ஆனந்தன் மற்றவர்களுக்காகக் கனவு காணுகிறான். நான் எனக்காகக் கனவு காண்கிறேன், இருவருமே கனவு

காண்பவர்கள்தான் ஒருவேளை அவன் சொல்லும் அந்தப் புதிய சமூகம் நம் வாழ்நாளிலேயே கிடைத்துவிட்டால்... சே... அதாவது நடக்கிற காரியமா? அப்படித்தான் நடந்து விட்டாலும் அந்தப் புதிய சமூகத்தால் என் ஆசைகளை ஈடேற்ற முடியுமா? அந்தப் புதிய சமுதாயத்தால் எனக்கு.. சீ இடெல்லாம் நடக்கக்கூடிய காரியமா? நான் குழந்தைத்தனமாகக் கற்பனை பண்ணிக் கொண்டு ... அரவிந்தன் சொன்னதை வைத்துப் பார்த்தால் நானும் கனடாவுக்குப் போகச் சான்ஸ் உண்டு, அவனைப் போய்க் கண்டு எப்படியாவது !

மறு நாளே அரவிந்தனைக் காணப் போனான். இன்னும் இரண்டு வாரங்களில் கனடா திரும்பும் அவன் போய்ச் சேர்ந்ததும் 'ஏதாவது செய்து, சுந்தரமூர்த்தி அங்கு செல்ல வழிவகுப்பதாக உறுதியளித்தான். சுந்தரமூர்த்திக்கு நம் பக்கை பிறந்தது நீண்ட காலத்திற்குப் பின் அவன் மனதிலே ஒரு களிப்பு. 'இதைப்பற்றி இப்ப யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது, என்று முடிவுகட்டினான். இருந்தாலும் நான் போக முயல்வது பற்றிச் சொல்லாமல் கனடாவைப் பற்றியாயினும் யாரிடமாவது பேச வேண்டுமென்ற ஓர் ஆசை. அவனுடைய சக உத்தியோகத்தன் பாலனிடம் பேசலாம் என்றெண்ணினான். பாலன்தான் பெரிய வெளிநாட்டும் பிரியனாகச் சே. பாலனிடம் சுந்தரமூர்த்தி அரவிந்தனைப் பற்றிச் கூறினான். அரைவாசிக் கதையிலேயே பாலன் குறுக்கிட்டு,

"மச்சான், இப்படி ஒருத்தன் கனடாவிலே இருக்கும் போது... நீ ஒரு மடையன்! அவனைப் பிடித்துப் போகப் பார். நீ முயன்றால் கட்டாயம் உதவி பெறலாம். நீ போய் என்னையும் கூப்பிட வேணும், விளங்கிச்சுதே."

பாலன் தொடர்ந்தும் சுந்தரமூர்த்தி, அரவிந்தனின் உதவியைப் பெற்று கனடா போவதே மேல் எனப் புத்திமதி சொன்னான். பாலன் கொடுத்த நம்பிக்கையில் சுந்தரமூர்த்தி உண்மையை அவனிடம் கூறிவிட்டான். "எனக்குத் தெரியும்; நீ போவாய். ஆனால் என்னையும் மறந்திடாதே"

சுந்தரமூர்த்தி அரவிந்தனிடமிருந்து ஏதாவது செய்தி வருமென இரண்டு மாதங்கள் காத்திருந்தான். ஒன்றுமே வரவில்லை பொறுமை இழந்த சுந்தரமூர்த்தி அரவிந்தனுக்குக் கடிதம் எழுதினான். அவன் கொடுத்த வாக்குறுதியை நினைவுபடுத்தி தன் நிலைமைகளையெல்லாம் உருக்கமாக விளக்கி எழுதினான். பதில் வந்தது. கனடாவிற்குப் போகச் 'சான்ஸ்' இருந்தது. ஆனால் அந்த அழைப்போ சுந்தரமூர்த்திக்குக் கல்யாணப் 'புறப்போசல்' ஒன்றையும் கொண்டு வந்தது. கனடாவில் வசிக்கும் ஒரு யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பெண்ணைக் கல்யாணம் கட்ட அவன் தயாரென்றால் கனடாவிற்குப் போய் வாழலாம். பெண்ணைப் பற்றிய சகல விவரங்களும், புகைப்படமும் வந்திருந்தன. சாதி, சமயம் உட்படச் சகல தகவல்களும் இருந்தன.

அந்தப் பெண்ணின் புகைப்படத்தைக் கூர் குறிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சுந்தரமூர்த்தி. அவளுக்கும் வயது முப்பது. ஆனால் படத்தில் மிகவும் இளமையாகத் தோன்றினாள். படத்தின் பின் புறத்தில் 'சமீபத்தில் எடுத்த படம்' என்றெழுதியிருந்தது. தமிழ்ப் பெண் மாதிரியே உடுத்தியிருந்தாள். அவள் ஒரு வருடத்திற்கு முன்புதான் தன் மூத்த சகோதரனோடு சேர்ந்துகொள்ள, கனடா போயிருக்கிறாள். சுந்தரமூர்த்தியால் தனியாக ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. பாலனையும் கலந்தாலோசிக்க முற்பட்டான்.

'கல்யாணம் செய்தாயினும் கனடாவுக்குப் போ' என்பது போல் பாலன் விடாப்பிடியாகப் புத்திமதி சொன்னான். சுந்தரமூர்த்தி தன் பெற்றோரிடம் சொல்ல வேண்டுமென்ற போது பாலன், "அவர்கள் எதிர்க்கக் கூடும். நீ அங்கு போன பின்பு இந்த புறப்போசல் அங்கு வந்தது போலவும், அதில் உனக்கு விருப்பம் போலவும் அவர்களின் விருப்பத்தைக் கோரிக் கடிதம் போடு. நாங்களும் போய் அவர்களைச் சம்மதிக்க வைக்கலாம். அதுதான் லேசான வழி."

சுந்தரமூர்த்திக்குப் பாலனின் புத்திமதியை ஏற்கும் துணிவு பிறக்கவில்லை. ஆனால் பாலனின் திறமை இலேசான

தல்ல, அடிக்குமேல் அடி அடியடித்துச் சுந்தரமூர்த்திக்குத் துணிவு பிறக்க வைத்தான்.

“நீ உன் பெற்றோரிடம் பேசி அவர்களின் அனுமதியைப் பெறுவதுதான் சிறந்தது. ஆனால், அதுக்கெல்லாம் நேரமில்லை. நான் சொல்ற வழிதான் பிறக்கக்கூலான வழி எனக்குத் தெரியப் பலர் இப்படிக் கல்யாணம் செய்திருக்கிறார்கள்.”

“பாலா, பெண்ணை நேரிலே ஒருதரம்கூடப் பார்க்காமல் எப்படி முடிவுகட்டறது?”

“நான் சொல்லறதைக் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்குந்தா. அரவிந்தன் உன்னுடைய பழைய நண்பன். ஒரு தமிழன். அவன் உனக்குப் பாதகமான ஒரு கல்யாணப் புறப்போசலைக் கொண்டுவரமாட்டான். இரண்டாவது, இது ஒரு நல்ல தமிழ்ப் பெண். இப்பதான் அங்கே போயிருக்குது. அதுவும் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவவெள்ளாள குடும்பத்துப் பிள்ளை. எனக்குத் தெரிய இந்த மாதிரிக் கல்யாணம் இரண்டு மூன்று நடந்திட்டிடுது. நீ அளவுக்குமிஞ்சி யோசிக்கிறாய், வேணுமெண்டால் வா, போய்க் கதைப்பம்.

“என்னுடைய கந்தோரிலே வேலை செய்யிற ஒரு தமிழ் ஆளின்டை தம்பியார் இப்பிடித்தான் அமெரிக்காவுக்குப் போனவர். இப்ப சந்தோஷமாயிருக்கிறார்.”

“எண்டாலும் இது ஒரு பெரிய விஷயம்; எப்படி வீட்டுக்குப் பொய் சொல்றது.”

“நீ ஒண்டும் பொய் சொல்ல வேண்டாம். உண்மையைக் கனடாவுக்குப் போனபிறகு சொல்லன். என்ன வித்தியாசம். ஒரு கல்லாலை இரண்டு மாங்காய் அதெல்லாம் சரி பண்ணலாம். நானெல்லோ போய் கதைச்சுச் சரி பண்ணறது. நீ பயப்படாதே.”

அன்றிரவு முழுவதும் சுந்தரமூர்த்தி தூக்கமின்றிச் சிந்தித்தான். ‘இந்த அறை வாழ்க்கை, இந்த வாத்தி வேலை, இந்த விரக்தி நிறைஞ்ச தாழ்வுச் சிக்கல் நிறைஞ்ச

வாழ்க்கை - இதெல்லாததையும் மாற்ற இதுதான் எனக்குக் கிடைத்த கடைசிச் சந்தர்ப்பம்."

சுந்தரமூர்த்தி முடிவுகட்டிவிட்டான்.

தனக்குக் கனடாவில் வேலை கிடைத்துவிட்டதெனப் பெற்றோருக்கு அறிவித்த சுந்தரமூர்த்தி, தான் கல்யாணத் துக்குச் சம்மதமென அரவிந்தனுக்குக் கடிதம் போட்டான்.

சுந்தரமூர்த்திக்குக் கனடாவிலிருந்து அவனுடைய எதிர் கால மைத்துனன் பிரயாணச் சீட்டை அனுப்பிவைத்தான். அவனுடைய பிரயாண ஆயத்தங்களைப் பாலன் முன்னின்று செய்தான். போகும் நாள் வந்தது.

இரண்டு கார்களில் வெள்ளவத்தையிலிருந்து கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்திற்குச் சுந்தரமூர்த்தியை வழியனுப்ப உறவினர்கள், நண்பர்கள் போகிறார்கள். சுந்தரமூர்த்தியும் பாலனும் ஒரு காரின் முன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். காரின் சிங்களச் சாரதி பாலனிடம் சிங்களத்தில் சொன்னான். "சார், இப்ப கார்சாரதிகளுக்கெல்லாம் அராபியாவில் நல்ல கிராக்கி; நல்ல காசு கிடைக்கும். நான் போறதுக்கு எழுதிப் போட்டிருக்கிறேன். இந்த நாட்டிலே இருந்து பிழைக்கேலாது சார். எங்கையாவது வெளிநாடு போவதுதான் புத்தி. இல்லையா சார்."

கார்ச்சாரதிக்கு ஆமா போட்ட பாலன், சுந்தரமூர்த்தியின் காத்தில் ஆங்கிலத்தில் முணுமுணுத்தான். பார்த்தியாமச்சான் உலகத்தை. இந்தப் படியாத ட்ரைவர்கூட வெளி நாட்டுக்குப் போகவேணுமாம். இப்பேர்ப்பட்ட தொழில் செய்யிறவருக்கெல்லாம் உப்படி ஆசை இருக்குதாம். நமக்கு இருக்கக் கூடாதா? இவன் அங்கே போனாலும் ட்ரைவர் தானே."

கனடாவின் தலைநகரில் விமானம் தரை தொட்டபோது சுந்தரமூர்த்திக்குத் தான் கனவுலகை அடைந்துவிட்டது போன்ற திருப்தி அரவிந்தன் சுந்தரமூர்த்தியைக் கட்டித் தழுவி வரவேற்றான். பெண்ணையும் தமையனையும் அவன்

அறிமுகம் செய்துவைத்தான். “அவளா அந்தப் புகைப்படத் திலிருந்த பெண்?” எனச் சுந்தரமூர்த்தி அதிர்ச்சியடைந்தான். ஆமாம்; அவள்தான். ஆனால் அந்தப் படம்தான் பத்துவருடங்கள் முந்தியது. ‘மொட்’ உருவில் தோன்றிய அவளுடைய அண்ணன் அவளுடைய தம்பி போன்றிருந்தான். “இதுதான் விதியோ!” எனத் தன்னைத்தானே தேற்றிக்கொள்ள முற்பட்டான், சுந்தரமூர்த்தி. பாலன்தான் கூடவரவில்லையே. அவளை மீண்டும் ஒரு தடவை பார்த்தான்! மீண்டும் மீண்டும் பார்த்தான்! தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொள்கிறான். “அவ்வளவு மோசமில்லை. ஷி இஸ் ஓ கே,” எனத் தனக்குத்தானே அபிப்பிராயம் கூறிக் கொண்டான். ஆனாலும் இன்னும் அவன் சுய நிலைக்கு வரவில்லை.

அவர்கள் அவளின் வீட்டை நோக்கிக் காரிலே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவளுடைய அண்ணன் சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்துக் கேட்டான். “உங்களிடம் கார் ஒட்டும் லைசென்ஸ் இருக்கிறதா?”

“இல்லை; எனக்கு இப்போது கார் ஒன்றும் தேவையில்லை” என இழுத்தான் சுந்தரமூர்த்தி.

“என்னெண்டால் சுந்தா... உனக்கு ஒரு நிரந்தரமான வேலை கிடைக்கும் மட்டும்... தற்கால்கமாக, சாரதியாக நீ வேலை பார்க்கலாம்...ஆ...அது ஒன்றும் இங்கே குறைவான தொழிலில்லை. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக உன்னிடம் லைசென்ஸ் இல்லையே, உனக்குச் சொன்னாலென்ன சுந்தா. நானும் வந்த புதிதில் கார் ட்ரைவராகத்தான் வேலை செய்தேன். ஏன் இப்பவும் சிலவேளை பாட்ரெமாக அதைத் தான் செய்கிறேன். இங்கு நம்மாக்கள் மத்தியில் இது சரிவசாதாரணம்.”

சுந்தரமூர்த்தி காரின் ஜன்னலுக்கூடாக வெளியே பார்த்த வண்ணமிருக்கிறான். □

தெணியான்

தமது எழுத்துலகப் பிரவேசத்தின் 25 ஆம் ஆண்டினை 1989 இல் நிறைவு செய்ய விருக்கும் தெணியான் அவர்கள் இது வரை 94 சிறுகதைகளும், மூன்று நாவல்கள், இரண்டு குறு நாவல்கள் என்பனவும் படைத்துள்ளார். இவரது 'கழுகுகள்' நாவல் தகவம் பரிசினிப்பெற்றது.

'யதார்த்தத்தைச் சமூகத்தின் இயல்பான அசைவியக்கப் பின்னணியில் வைத்துக் காட்டும் ஒரு பண்பின் வளர்ச்சியையும், இலக்கிய முதிர்ச்சியையும் இலங்கைத் தமிழ் நாவல்களைப் பொறுத்தவரையில், தெணியானுடைய கழுகுகள் நாவலில் காணலாம்'.

—பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி.

தெணியானது சிறுகதைகள் சில 'சொத்து' என்னும் தலைப்பில் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன.

"இவரது சிறுகதைகள் யாவும், பரந்த தளத்தில் நின்று, நசுக்கும் வர்க்கத்தினரின் மனச்சிக்கல்கள், குமுறல்கள், தவிப்புகள், பாரம்பரியப் பெருமைகள் முதலானவற்றையும், நசுக்கப்படும் வர்க்கத்தினரின் போராட்டங்கள், எதிர்ப்புக்கள், நம்பிக்கைகள், ஏமாற்றங்கள், பரிதாபங்கள் முதலானவற்றையும் கூர்மையும் தெளிவும் கொண்டவர்க்கப் பார்வையுடனும் கலைப்பாங்குடனும் தெளிவுபடுத்துவனவாகும்."

—'சொத்து'-நூல் ஆய்வில் செ.யோகராசா

இயலாமைகளால்-நிறைவேறாத
ஆசைகளால் ஏற்பட்ட வறட்சி;
அந்த வறட்சியிடையே பிறக்கும்
ஒரேயொரு நம்பிக்கையொளியா
கிய அதிர்ஷ்டம்; அதிர்ஷ்டத்தின்
தூலவடிவமாகிய கவிப் பரிசு ..
இந்தப் பரிசை நடுவாகக் கொண்டு
கதை விரிகிறது. வாழ்வின் வெறு
மையை வார்த்தைகள் அப்படியே
காட்டுகின்றன.

இறுதி முச்சுள்ளவரையில்..

— தெணியான்

காய்ந்துபோது கிழித்த பனங்கிழங்காக வளைந்து. குடி
சையின் முன்புறத்து ஒட்டுப்பிட்டியில் முதுகைச் சாய்த்து,
தளர்ந்துபோன நிலையில் சூந்தியிருக்கும் கண்பதிப்பிள்ளை ..

ஆவலோடு வெளிப்புறப் படலையைச் சதா வெறித்து
நோக்கியவண்ணம் உறுமீன் வரும்வரை, கொக்காகத் தவ
மியற்றிக் கொண்டிருக்கும் அவர் விழிகள்...

முற்றத்தில் குறுக்குப் பாடாக விழுந்து கிழக்குத்திசை
நோக்கி நீண்டு வளர்ந்து செல்லும் பனை நீழல்...

அந்த நிழலின் துரித வளர்ச்சியைக் கண்டு அதைப்
பார்க்கக் கூடாதென்ற பிடிவாதத்தில், தவிர்க்க முடியா
மல் இடையிடையே அதை நோட்டமிட்டு ஏங்கிக் கொண்
டிருக்கின்றார், அவர்.

கணபதிப்பிள்ளையின் உற்ற துணையாக விளங்கும் ஊன்றுகோல், உன்ரை பலம் நான்தான், என்ற இறுமாப்பில் சாய்ந்து கிடப்பதுபோல ஒட்டுப்பீட்டியில் தலைவைத்து, அவரைத் தொட்டும் தொடாமலும் ஒட்டினுற்போலச் சரிந்து கொலுவிருக்கிறது.

வளர்ந்துபோய்க் கொண்டிருக்கின்ற பனைநிழல் அவர் பார்வையைக் குத்திவிடுகின்ற மன அரிப்பில் - வெளிப்புறப் படலையை உற்று உற்றுப் பார்த்து அலுத்துப்போன கணபதிப்பிள்ளையரின் இரத்தங் கண்டிப்போன கண்களில்-ஏதேச் சையாக அவரது ஊன்றுகோல் சிக்குப்படுகின்றது. "ஓ! சனியன்! துலைஞ்சுபோ" என்று சொல்லிக்கொண்டு நடுநடுங்கும் கரத்தைக் தூக்கி, 'அவக்' கென்று பற்றிப் பிடிக்கும் மனோவேகத்தில், ஊன்றுகோலைத் தூக்கித் தூர வீசவேண்டுமென்ற சினங்கொண்டெழுந்த வெறியுடன், பலங் கொண்டமட்டும் பல்லைக் கடித்தது உன்னி எறிகின்றார். அவருள் ளத்தில் எழுந்த ஆவேசத்தை அலட்சியம் செய்வதுபோல அந்த ஊன்றுகோல் அவருக்கருகே சத்தமின்றி நெடுங்கிடையாக, அவரைப்போல மெல்ல விழுந்துகிடக்கின்றது.

சற்று நேரம் தாமதித்து அடுக்களைப்பக்கமாக அவர் திரும்புகிறார். "அம்மன், இப்ப நேரமென்ன இருக்கும்?"

"எள்ளிக்குடம் விட்டிருந்தால் பொடியன் இப்ப வருந்தானே!"

கணபதிப்பிள்ளையின் மூத்தமகள் - அடுக்களைக் கொட்டிலுக்குள்ளிருந்து பனையோலைப் பாய் இழைக்கும் அவள்-அவர் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்.

'அம்மன்' - அந்தக் குடும்பத்தில் அவள் ஒருத்தியை மாத்திரம்தான் 'அம்மன்' என்று அழைப்பது வழக்கம். அவளைப் பார்க்கின்ற வேளைகளிலெல்லாம், அவர் பக்தி சிரத்தையோடு வழிபடுகின்ற அவரது குலதெய்வமான அம்மன் தான் அவர் மனத்தில் தோன்றும். அவளைப்போல வரிசையாக இன்னும் நான்கு அம்மன்களை அவர் வீட்டோடு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும்

அவர்களுக்குரிய பெயர்களால், அந்தப் பெயர்களைச் சுருக்கி, செல்லமாக அழைப்பார். மூத்த மகள் பிறந்த பின்னர், அவர் தன் மனைவியைப் பார்த்து லஜ்ஜையில்லாமல் பிள்ளை என்று அழைப்பது அவருக்கு வசதியாகப் போய்விட்டது,

அவருக்குண்டான இந்த வாய்ப்பு அவர் மனைவிக்குக் கிட்டாமல் போனதில், அவளுக்கு மாத்திரமல்ல அந்தக் குடும்பத்துக்கே புரையோடிப்போன வேதனைதான். கணபதிப்பிள்ளை நோய்வாய்ப்பட்டு நடமாட முடியாமல் வீட்டோடு முடங்கிய பின்பு, எல்லாரையும்விட அந்த வேதனை அவரைப்போட்டு அரித்துத் தின்றுகொண்டிருக்கிறது.

அவருக்குள்ள இந்தக் குறை அவர் வாழ்வில் நிறைவு பெற்றிருந்தால், இன்று நீண்டநேரமாக ஏமாற்றத்தோடு படலையைப் பார்த்துப் பார்த்து. ஏங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டி நேர்ந்திருக்காதல்லவா?

“பிள்ளை, ஒருக்கால் பாரணை.”

“நான் எங்கேயெண்டு பார்க்கிறதையா.”

அவள் கொட்டிலுக்குள்ளேயிருந்து வெளியே வந்து, வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் பனை நிழலைக் கடந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

“படலையிலே நிண்டு பார்.”

ஒருவேளை வாங்கிக்கொண்டு வராமல் விட்டு விடுவானோ, விளையாட்டுப் பொடியன்... சொல்லேலாது.. அப்படியுமிருக்கும்.

“மூத்தநாள் இழுத்தது. கட்டாயம் இண்டைக்குப் பேப் பரிலே வந்திருக்கும்” கணபதிப்பிள்ளை மனத்துள்ளே தொழுதுகொண்டு தலையைப் பின்புறமாகக் குடிசைக்குள் திருப்புகிறார். குடிசையினுள்ளே கிழக்கு மேற்காக நீண்டு கிடக்கும் வளையின் நடுப்பாகத்தில் ஆணியடித்து அதன் மேல், கற்பூரப் புகையில் மங்கி, கண்ணாடிச் சட்டத்துள் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கும் அம்மன் படம் நிமிர்ந்து நிற்பது

அவர் கண்வழிப்புக்கு இயத்தில் விழுகிறது. அம்மன் படத்திக்குக் கீழே அதன் பீடமாக, வளையோடு பொருந்த, அதன் குறுக்குப்பாட்டில் கம்பியினால் வரிந்து கட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு பலகை. அதன் மேல் தினமும் அவர் கற்பூர மெரிக்கும் திருநீற்றுக் தட்டு. திருநீற்றுத் தட்டுக்கும், பலகைக்கும் இடையே மஞ்சள் நிறமான அந்தச் சிறிய கடதாசித்துண்டு. பலகையை விட்டு வெளியே நீண்டு பார்வையில் தட்டுப்படும் அந்தத் துண்டுக் காகிதம் காற்றில் பட்டு அதன் முனை மெல்லப் படபடக்கிறது. அந்தக் காகிதத்தை இயத்திலிருந்து எழுதின்ற ஆதங்கத்தோடு கண்களால் தடவி, அம்மன் படத்தின்மேல் மானசீகமாக ஒத்துகிறார், கணபதிப்பிள்ளை. படத்துக்கு மூன்றால் வைக்கப்பட்டிருக்கும் திருநீற்றுத் தட்டின் மேல் விரல்களைப் பதித்து நெற்றியில் பூசி கொள்ளும் பாங்கில், நெற்றியின்மேல் மூன்று விரல்களையும் வைத்து உத்தராளமாகத் தேய்க்கிறார். இமைப் புருவங்களின் மேலும் முகத்திலும் நெற்றியில் இறைந்துகிடக்கும் திருநீறு உதிர்ந்து கொட்டுகிறது.

‘பொடியனை இன்னும் காணவில்லை.’

வலது கரத்தைக் கோலிப்பிடித்து மறுகரத்தால் முற்றத்தில் கிடக்கும் தண்ணீர்க் குடத்தைக் கவிழ்த்து நீரை ஏந்திக் கொண்டு அடுக்களைக்குள் புகுந்து, வெயிற் காங்கையில் முறிந்து கொண்டிருக்கும் பனையோலையின் மேல் தெளித்துப் பதப்படுகி, சிரும்பவும் வேகமாகப் பாயை இழைக்க ஆரம்பிக்கிறார் அவரின் முத்த மகள்.

‘இரண்டு கிழமையாக இராசரத்தினமும் இந்தப் பக்கம் வரவில்லை. அந்தப் பொடியன் வந்தால் எனக்கேளிந்தக் கரைச்சல். வாசியசாலைக்குக் கொண்டு போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு வந்துவிடும். அதுக்கும் எங்கே நேரம். ஊர்ச் சுமையெல்லாம் அதின்ரை தலையிலேதான் நல்ல பொடியன். தண்ணைப்பற்றி யோசிக்கத் தெரியாது. எந்த நேரமும் ஊரைப்பற்றித்தான் கவலை.’

கணபதிப்பிள்ளைக்கும் இராசரத்தினத்துக்குமிடையே ஏற்பட்ட உறவு அந்தலூர்ச் சனசமூக நிலையத்தில்தான்

ஆரம்பமானது. இராசரத்தினம் நாள் தவறாமல் சனசமூக நிலையத்துக்கு வசதிப்பட்ட ஏதோவொரு நேரத்தில் பத்திரிகை படிப்பதற்குப் போவான். வாரத்தில் ஒரு தடவை மாத்திரம் கணபதிப்பிள்ளையும் அங்கு வருவார்; அந்த நாள் சுவீப் ரிக்கம் இழுப்பு முடிவு பத்திரிகைகளில் வெளிவருகின்ற தினமாக இருக்கும். அந்த நாட்களில் கணபதிப்பிள்ளையின் வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஒரு கூட்டம் அந்தக் கட்டடத்துக்குள் காத்திருக்கும். அவருடைய நிழல் கண்களுக்குத் தட்டுப்பட்டதும், “வாரூர்... வாரூர்... சுவீப் கணபதி” என்று அவர் செவிகளுக்கு எட்டத்தகுந்ததாகவே கிண்டல்பண்ண ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். ஒருசிலர் தங்களுக்குள்ள ஆங்கில மேதைமையை ஏலம் போட இதை விடச் சிறந்த சந்தர்ப்பமில்லையென்ற நினைப்பில், “சுவீப் கணபதியல்ல... சுவீற் கணபதி” என்று ஏதோ புதிய கண்டுபிடிப்பை வெளியிடுவதுபோலப் பல்லிளிப்பார்கள். வேறு சிலர் பத்திரிகைகளில் அவருக்கு வேண்டிய பக்கங்களைக் கைக்குக் கீழே மடித்து வைத்துக்கொண்டு ஆழ்ந்த கவனத்துடன் பத்திரிகை படிப்பதான பாசாங்கில் பம்மாத்துப் பண்ணுவார்கள். அவர் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு, தான் வந்த காரியம் எப்படியோ முடிந்தபின்னர் அங்கிருந்து மெல்லப் புறப்பட்டுவிடுவார்.

இராசரத்தினமும் சில சமயங்களில் அவரைச் சனசமூக நிலையத்தில் வைத்துக் கண்டிருக்கிறான். எப்போதும் மலர்ந்திருக்கும் அவர் முகம், எவர் டேச்சைக் கேட்டும் மனங்கோணாத அவர் இயல்பு, என்றைக்கும் தளராத மிடுக்கான தன்னம்பிக்கை மிக்க போக்கு என்பன அவனை உணராமல் அவர்பால் அவனை ஈர்த்தன.

“நீங்கள் பேப்பர் பாக்க வந்தால் இருந்து வாசிக்காமல் உடனே திரும்பிப் போறியளே!”

இராசரத்தினம் ஒன்றுமறியாதவன்போல ஒரு தினம் தன் சந்தேகத்தை அவரிடம் மெல்லக் கேட்டுவைத்தான்.

“நான் பேப்பர் படிக்க வாறதில்லை. சுவீப் பாரிக்க வாறான் தம்பி.”

“ஒவ்வொரு கிழமையும் தவறாமல் எடுக்கிறீர்கள் போல கிடக்கு எவ்வளவு காலமாக எடுக்கிறீர்கள்?”

“சுவீப் துடங்கின காலத்தில இருந்து...”

“அப்ப இன்னுமொரு ஆறுதல் பரிசுகூட விழவில்லையே?”

“இல்லைத் தம்பி: எனக்கு ஆறுதல் பரிசு வேண்டாம்.”

“அப்படியெண்டால் நீங்கள் குறுக்கு வழியிலே லட்சாதிபதியாகப் பார்க்கிறீள்போலத் தெரியுது.”

அமைதியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த கணபதிப்பிள்ளை இதைக் கேட்டதும் துடிதுடித்துப் போனார், பதட்டத்தோடு அவனை இடைமறித்துக்கொண்டு அவர் சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டவராகப் பேசத் தொடங்கினார்:

“தம்பி...அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது தம்பி... நான் ஆரையும் ஏமாத்தயில்லை, களவெடுக்கயில்லை, கொள்ளையடிக்கயில்லை. உலகம் ஒத்துக்கொள்கிற முறையிலே வியாபாரம் எண்ட சாட்டிடிவ கொள்ளை லாபங்கூட அடிக்கயில்லை...”

“நீங்கள் சொல்லுகிறது உண்மைதான். எண்டாலும் பாருங்கோ, இதுகூட ஒரு வழியிலே சூதாட்டந்தானே!”

“சூதாட்டத்தைச் சட்டவிரோதமெண்டு குற்றஞ்சாட்டுகிற கவுணமேந்தெல்லோ தம்பி சுவீப்பை நடத்திது.”

“தனிமனிதன் செய்தால் குற்றம். அரசாங்கம் செய்தால் சனநாயகம். இந்த அரசாங்கங்களிலே சனநாயகத்தினர் பேரிலே சூதாட்டங்கள் தான் நடக்குது. தேர்தல் வருகுது பாருங்கோ லட்சியம் பேசின கட்சிகளெல்லாம் முகத்திரையைக் கிழிக்கக்கொண்டு பேயாட்டமாடும். அவையினர் சூதாட்டம் தெளிவாகத் தெரியவரும். அது போகட்டும்; உங்களுக்கு ஒரு லட்சம் ரூபா சுவீப்பிலே கிடைக்குதெண்டு வைச்சுக் கொள்ளுவம்; அப்ப அந்தக்காசை என்ன செய்வீயள்?”

“தம்பி” இந்த நெத்தியிலே கிடக்கிற திருநாத்தைப் பாருங்கோ...இது எங்கத்தையான் தெரியுமோ!”

“தெரியும். நீங்கள் ஓராள்தானே தினமும் உந்த அம்மன் கோயிலுக்குப் போறியள். ஊரிலெயுள்ள ஆடம்பரமான கோயிலுகளெல்லாத்தையும் விட்டுவிட்டுப் பிச்சைக்கார அம்மனிட்டுடைப் போறியள்.”

“எனக்கு ஆறு பிச்சைக்கார அம்மனுகள்.”

“ஏன் உங்களுக்கு ஆறு பொம்பிளைப் பிள்ளையள் இருக்கினமே?”

“இல்லை; அஞ்சுபேர்தான் பிள்ளையள் இருக்கினம். ஒண்டு நீங்கள் சொன்ன அந்தப் பிச்சைக்கார அம்மன் தான்.”

“சரிதான். பிச்சைக்கார அம்மனுக்கும் சீதனம் குடுத்துக்கலியாணம் செய்துவைக்கப்போறியள் போலெ கிடக்கு” என்று கேட்டுவிட்டு இராசரத்தினம் மெல்லச் சிரித்தான்.

“சிரிக்காதையுங்கோ தம்பி. உண்மையிலே அம்மனுக்குச் சீதனம் குடுக்கப்போறன்.”

அவனுக்குண்டான வியப்பை அடக்கிக்கொள்ள முடியாமல் வழிகளை அகலத்திறந்து அவரைப் பார்த்தான்.

“சுவீப்பிலே கிடைக்கப் போகிற பணத்திலே பாதி பிச்சைக்கார அம்மனுக்கு, அம்மன் கோயிலைப் புதிசாகக் கட்டுறதுக்கு. மிச்சந்தான் என்றை வீட்டிலெ இருக்கிற அஞ்சு அம்மனுக்கும்.”

“சரிதான்; நீங்களும் ஒரு பூசலார் நாயனார்தான். அவரும் மனத்திலெ கோயிலை எழுப்பி இருந்தாராம். மனத்திலெயெண்டால்... உருவகிச்சு வைச்சிருந்தாராம். ஒரு வகையிலெ பார்க்கப்போயல் அவரும் நீங்களும் எஞ்சினியர்மார் தான்.”

இல்லைத்தம்பி..... நான்... நான் கட்டிமுடிப்பேன்.”

“எப்பிடி.....?”

“சுவீப் விழும்.”

“நிச்சயமா?”

“நிச்சயமாக நான் நம்புகிறேன்.”

“நம்பிக்கையும் எதிர்பார்ப்புக்களுந்தான் வாழ்க்கையின் ஆழமான அத்திவாரங்கள்; கொள்கை வழி வந்த லட்சியங்களுங்கூட. உங்கடை நம்பிக்கையும் கைகூடத்தான் போகிறது.”

இருவரும் மனந்திறந்து பேசிக்கொண்ட பின்னர் அவர் களுக்கிடையே இனம் புரியாத நெருக்கமான ஒரு பிணைப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. இதன்பின்பு இருவரும் இடையிடையே சந்தித்து மனம் விட்டுப் பேசிக்கொள்வதில் தனியான ஒரு சுகங் கண்டனர்.

இராசரத்தினம் ஒரு சமயம் கணபதிப்பிள்ளையைச் சந்தித்து ஆறுதலாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது நீண்ட காலமாக அவன் மனத்திலிருந்துவந்த ஒரு சந்தேகத்தை அவரிடம் கேட்டுக்கொண்டான்.

“நீங்கள் என்னதான் சொன்னாலும் உங்கடை நோக்கம் முழுவதும் சுயநலந்தான்.”

“அப்படியேன் சொல்லுறியள்?”

“சுவீப் விழும். உங்களின்ரை பிள்ளையருக்கு நல்வாழ்வு கிடைக்கும்...” அவன் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னர் கணபதிப்பிள்ளை இடைமறித்துக்கொண்டு, “பிச்சைக்கார அம்மனுக்கும்” என்றார்.

“ஓ, அம்மனும் பணக்காரியாக வேணுமெண்டு மாத்திரம் நம்பியிருக்கிறியள். ஆனால், உங்கடை குமருகள்டோல உலகத்திலே எத்தனைபேர் இருக்குதுகள். ஏழை எளியதுகளின்ரை வாழ்வு ஒரு நேரக்கஞ்சிக்கும் வழியில்லாமல் இருண்டு

போய்க் கிடக்கு. அது உங்கடை கண்ணுக்குத் தெரியல்ல.”

கணபதிப்பிள்ளை மௌனமாகத் தலையை ஆட்டி மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டார்.

இப்படிக்கேட்ட பின்னரும் என்றும் போல அவர் முகத்தில் கோட்டமில்லாத குளிர்ச்சி; அவன் எதிர்பார்த்தது போல் முகம் சுண்டிக் கறுத்துப்போய் விடவில்லை. ஆனால், நீண்ட மௌனம் இருவருக்குமிடையே கவிந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. இராசரத்தினம் புதுமையோடு வைத்த கண்ணாங்காமல் அவரை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். நிமிடங்கள் ஐரண்டு மூன்று பாய்ந்தழிந்து விட்டன. அவர், தான் இருக்கும் சூழ்நிலையை மறந்து, அவன் தன் அருகே இருக்கிறுனென்பதையும் நினைவிழந்து, ஏகாங்கியாக அந்தச் சூழல் எல்லாவற்றிலுமிருந்து விடுபட்டு எங்கோ இருப்பவர் போலத் திகழ்ந்து, திடீரென்று சுயநிலைக்கு வந்தவராக அவனைப் பார்த்துத் தொடர்பின்றிக் கேட்டார்.

“தம்பி, உங்கடை மனத்திலே இருக்கிற லட்சியமென்ன?”

“இல்லாமையால் வாடுகிற மக்கள் இல்லாத ஒரு உலகத்தை உருவாக்க வேணும்; ஏற்றத்தாழ்வென்பதை இல்லாமல் செய்யவேணும் என்கிறதுதான் எனக்கிருக்கிற ஒரே லட்சியம்.”

“அந்த உலகம் என்றை சீவியத்திலே வருமெண்டால் நானும் என்றை நம்பிக்கையைக் கைவிட்டு விடுகிறேன். அல்லது நீங்கள் விரும்புகிற உலகத்தை உண்டாக்கக் கூடிய அளவுக்கு எனக்கொரு சுயப் விழுமெண்டால் நீங்கள் எதை விரும்புகிறியனோ அதைத்தான் நானும் செய்வன்.”

“உங்கடை உணர்வுகளை நான் நல்லாகப் புரிந்து கொண்டு விட்டன். உங்களைப் போன்றவர்களிடமிருக்கிற தார்மீகமான உணர்வுகளே எங்களுட்குப் பக்கபலந்தான்.”

கணபதிப்பிள்ளை நோய் வாய்ப்பட்டு எழுந்து நடமாட முடியாமல் இருக்கிறுரென்பதை அறிந்தபோது இராசரத்

தினம் முதற் தடவையாக அவரைத் தேடிக்கொண்டு அவர் வீட்டுக்குச் சென்றான். எப்பொழுதுமே குதூகலத்தோடும் நம்பிக்கையோடும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒரு மனிதன், நோயில் விழுந்து துன்ப துயரங்களோடு படுத்துக் கிடப்பதைப் பார்க்கப் போகிறேனே என்ற வேதனையுடன் அவன் அவரை எதிர்பார்த்து வந்தான். அவர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த பின்னர்தான் அவன் போட்டுக்கொண்டிருப்பது தப்புக்கணக் கென்பதைப் புரிந்துகொண்டான். கணபதிப்பிள்ளை என்றும்போல மலர்ந்த முகத்தோடு அவனைச் சிரித்து வரவேற்றார். அவரைப் பார்க்கின்றபோது அவன் மனத்திலெழுந்த வியப்பை அவன் முகமே அவருக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிடுகின்றது.

“தம்பி, என்னைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுகிறியள் போலத்தெரியுது.”

“ஓமாம். இந்த நேரத்திலேயும் நீங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறியளே! இதைப் பாத்து எப்படி ஆச்சரியப்படாமல் இருக்கலாம். நீங்கள் அதிசயமான மனிசர்.”

“நீங்கள் மாத்திரமென்ன! நீங்களும் என்னைப் போலத்தான்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுறியள்?”

“உங்களுக்கு நீங்கள் நினைக்கிற உலகத்தை உருவாக்கிப் போடுவோமென்ற நம்பிக்கை. எனக்கும் என்னுடைய நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கை இருக்கும்வரைதான் லட்சாதிபதி; நீங்கள் கம்மியூனிஸ்ட். அது இல்லாமல் போச்செண்டால் நான் லட்சாதிபதியுமல்ல, நீங்கள் கம்யூனிட்டுமல்ல”

அப்ப நம்பிக்கைதான் நடைமுறை வாழ்க்கையென்று சொல்லுறியளோ. ?”

“அதும் ஓரளவுக்குச் சரிதான் தம்பி. ஆனால் நம்பிக்கையை நடைமுறையிலே காணுகிறது தான் பூரணமான வாழ்வு.”

“ஐயா, பேப்பர் கொண்டு வருகுது பொடியன்.”

கணபதிப்பிள்ளை சிந்தனைத் திடத்திலிருந்து விடுபட்டு, பத்திரிகை வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கும் பக்கத்து வீட்டுப் பாடசாலை மாணவனை ஆவலோடு வரவேற்கிறார்.

“கொண்டாதம்பி கொண்டா... அம்மன் அந்த ரீக் கெற்றை எடுத்துக்கொண்டு வா .”

பத்திரிகையை விரித்துப் பிடித்து, ரீக்கெற்றைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு இலக்கங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார்.

“ஆ... முதற் பரிசு! முதற் பரிசு! ச்ச்ச்ச இந்த இங்கிலீசு எழுத்து மாறிப்போச்சு! இல்லையெண்டால் முதலாம் பரிசு. ஒரு லட்சம், சரி சரி. வாறகிழமை பாப்பம்.”

கணபதிப்பிள்ளை நீட்டி நிமிர்ந்து நெடுஞ்சாணிட்டுக் கிடக்கிறார். மனைவி மக்களும் சுற்றத்தார் சிலரும் அவரைச் சூழவிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கண்கலிலிருந்து துன்பச்சுமை நீராக வடிந்து நெஞ்சின்மேல் இறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. தலைமாட்டில் குத்துவிளக்கு ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் அருகே இருந்து கூப்பிய கரங்களோடு உறவினர் ஒருவர் திருப்புகழ் பாடுகிறார். பக்தியில் இழைந்துருகும் அவர் குரலைவிட, மனைவி மக்களின் விம்மல் விசும்பல், கணபதிப்பிள்ளைக்கு மூச்சு முட்டி நெஞ்சு பொருமி விக்கல் தொடர்ந்து வெடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. குழவிருப்பவர்கள் ஒவ்வொருவராகத் தங்கள் உறவுமுறை சொல்லி, அவரீ வாய்க்கூட பால் வார்த்துத் தங்களுக்கும் அவருக்கு முள்ள பந்தத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இறுதியாக அவர் மனைவியும் கைவிட்ட நிலையில் குமுறிக் குமுறி அமுதவண்ணம் பால்வார்த்து முடித்துக் கொண்டுவிட்டாள். ஆனால், அவரது மூச்சு இன்னும் அடங்கிப் போகாமல் அவரை அவஸ்தைப்படுத்தி இழுத்துக்கொண்டு கிடக்கிறது. பார்வை பூரணமாக அவர் பெற்ற அம்மன்களின் மேல் ஒவ்வொருவராக மெல்ல நகர்ந்து செல்கிறது.

“ஐயே! அஞ்சு குமரையும் அந்த ரீக்க விட்டுவிட்டு

இந்தச் சீவன் எப்பிடிப் போகும்! அதுதான் கிடந்து இழு பறிப்படுகது.' அங்கிருந்து எழுகின்ற நைந்துபோன வேதனைக் குரல்கள்.

இராசரத்தினம் எங்கிருந்தோ அவசரம் அவசரமாக அங்கு ஓடிவந்து சேர்ந்தான். அணையப்போகின்ற கணபதிப் பிள்ளையைப் பார்க்க அவனை அறியாமல் அவன் கண்கள் பனிக்கின்றன. 'எனக்கு நல்ல தந்தையாக. உற்ற தோழனாக விளங்கிய இவரை இழக்கப் போகின்றேனே!' என்று நினைக்கும்போது அவன் இதயம் வேதனையால் கொதித்து வெந்தது. கடைசி நேரத்தில் அவர் படுகின்ற அவஸ்தை அதைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலாமல் அவன் துடியாய்த் துடித்தான்! அவர் ஆத்மா இப்படிக்கீடந்து ஏன்தான் கசக்கிப் பிழியப்படவேண்மென்று எண்ணமிட்ட அவனது மனத்தில் மின்னலைப் போன்று திடீரென்று ஒரு நினைப்பு!

அவன் யாருக்கு மெதுவும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அங்கிருந்து திரும்பி வெளியே ஓடுகிறான். அடுத்த சில நிமிடங்களில், போன வேகத்தில் வியர்க்க விறுவிறுக்க கையில் ஒரு பத்திரிகையோடு திரும்பவும் அங்கு வந்து சேருகிறான். அம்மன் படத்துக்கு முன்னாலுள்ள திருநீற்றுக் தட்டுக்குக் கீழே கிடக்கும் சுவீப் ரிக்கெற்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, பத்திரிகையை விரித்துப் பிடித்தவண்ணம் அவர் அருகே அமர்ந்து கொள்ளுகின்றான். அவர் பார்வைக்குப் படத்தக்கவண்ணம் பத்திரிகையையும் ரிக்கெற்றையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு, செயற்கையாக வருவித்த மகிழ்ச்சியோடு அவர் முகத்துக் நேரே சூனிந்து,

“இந்தத் தடவை உங்களுக்குத்தான் முதற் பரிசு! ஒரு லட்சம் ரூபா! அம்மனுக்குப் பாதி, உங்கடை பிள்ளையாளுக்குப் பாதி,” என்று கூறிக்கொண்டு வெம்பி வெடித்து வந்த அழகையை உதட்டைக் கடித்து உள்ளே அடக்கியவண்ணம் அவர் முகத்தை உற்று நோக்குகிறான்.

அந்த முகத்தில் ஒரு புதிய ஒளி! கண்களில் திடீர்ப் பிரகாசம்! இதழ்க் கடையில் நம்பிக்கையின் வெற்றியில்

தோன்றும் பெருமிதமான கீற்று நெளிவு! வறண்டு கிடக்கும் அவர் உடலெங்கும் பொங்கிப் பெருகும் புது வெள்ளத்தின் பூரிப்பு! தொடர்ந்து கொண்டிருந்த விக்ரல் திடீரென்று நின்றுபோக நிம்மதி தோய்ந்த அமைதியான ஒரு மூச்சு வெஞ்சு முட்டி.. சிறிது சிறிதாக வெளியேறி... அவர் கண்மடல்கள் மெல்லக் குவிந்துகொள்ளுகின்றன!

“ஐயா..! எங்களைத் தனிய விட்டிட்டுப் போவிட்டியளே!”

இராசரத்தினம் தலைகுனிந்த வண்ணம் மௌனமாகக் குடிசையை விட்டு வெளியே வருகிறான்.

‘நானும் இவரைப் போலே சாகவேணும்.’

அவன் இதயத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையிலிருந்து ஒரு குரல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. □

மல்லிகை, 1977

கே ஆர். டேவிட்

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதை வானிலே வீறுடன் ஒளிர்கின்ற தாசகைகளுள் ஒருவர் கே. ஆர். டேவிட். தமது இருபத்தோராவது வயதில் எழுத்துத் துறையிற் புகுந்த டேவிட் கடந்த 21 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து புனைகதை இலக்கியம் படைத்துவருகிறார். இதுவரை அறுபத் தொன்பது சிறுகதைகள் இவருடைய சிந்தனைக் கோலங்களாகப் பிரசுரமாகியுள்ளன. இவை தவிர, ஒரு நாவலும், ஐந்து குறுநாவல்களும் இவரால் எழுதப்பட்டுள்ளன.

சமுதாயத்தின் ஒவ்வொரு மூலமுடிக் கிலும் இருக்கின்ற ஊனங்களும் சீரழிவு களும் இவரது பார்வையை உறுத்த, அதன் விளைவாக எழுந்த சேற்றத்தின் சிறுபொறிகளாக, மனக் கொந்தளிப்பின் கலை வடிவங்களாகத் தேரன்றியவை, இவரது சிறுகதைகள்! 'என்னை எழுதத் தூண்டுவன எனது உள்ளத்து வேதனைகள்தாம்' என்று டேவிட் கூறுகிறார்,

டேவிட் ஆணைக்கோட்டையை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர் ஆசிரியர்.

இந்தக் கதையிலே நமது சமுதாயத்தின் கோரமுகங்களில் ஒன்று முழுமையாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது; கதைஞருடைய சமுதாயப் பார்வையும் சிந்தனை வளமும் பளிச்சிடுகின்றன. செட்டான மொழிநடையும் மட்டான சம்பவத்தொகுப்பும் கொண்டு, ஓர் உணர்ச்சிக் காவியமாக இதை உருவாக்கியிருக்கிறார். மனிதாபிமானத்தின் குரல் கதையிலே ஒங்கி ஒலிக்கிறது. 'வானமே, நீ இடிந்து விழுந்து இந்த உலகத்தை அழித்து விடு!' அந்த ஆசிரியரது மனம் மாத்திரமல்ல; நமது உள்ளமுந்தான் இப்படி ஒலியிடுகிறது!

தனியொருவனுக்கு...

— கே. ஆர். டேவிட்

பிஞ்சிற் பழுத்து வெதும்பிய பழத்தின் சுருங்கியதோல் அதன் காலந்தவறிய செயலுக்கு அளவுகோலிடுவதுபோல, அவனது முக அமைப்பு வயதுக்குமிஞ்சிப் பெற்றுவிட்ட அனுபவத்தைத் துலாம்பரப்படுத்துகின்றது. ஒரே பார்வையில் சகலரும் இதை அவதானித்துக்கொள்ளலாம். நான் என்றோ இதனை அவதானித்துக்கொண்டுவிட்டேன்.

அவன் - பாபு.

‘பூனைக்குட்டி’ - இது இவனது பட்டப்பெயர். பாபு என்ற பெயரை விட்டு, ‘பூனைக்குட்டி’ என்ற பட்டப்பெயரைச் சொல்லியே எல்லோரும் அழைப்பார்கள்.

இவன் எப்பொழுதும் சோர்ந்துபோயிருப்பான் இதன் காரணமாகவே இந்தப் பட்டப் பெயர் இவனுக்கு வந்தது. பட்டப் பெயர் சொன்னால் மற்றைய மாணவர்கள் கோபிப்பார்கள்; ஆசிரியரிடம் முறையிட்டுக்கொள்வார்கள். இவனோ தன் பட்டப் பெயர் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக்கொள்வதில்லை.

நான் இந்தப் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகிவந்து பத்து மாதங்களாகின்றன. இந்த வகுப்புக்குரிய ஆசிரியர் வராத நேரங்களில் நான் வந்துபோவேன். இன்றும் அப்படித்தான்.

பூன்றும் வகுப்பு.

தங்களைப்பற்றிச் சரிவரப் புரியாத உள்ளங்கள். அவற்றிலும் எத்தனை ரகங்கள்! இவர்களில் இவன் பூனைக் குட்டி தனயானவன்.

இவன் ஒரு பொழுதும் தலையை நிமிர்த்திக்கொள்வதில்லை பிறந்த இரண்டொரு தினங்களில் மண்ணில் தவமுகின்ற நாய்க்குட்டிகளின் கண்களைப்போல, இவன் கண்களை அரை குறையாக மூடிக்கொண்டிருப்பான்.

ஆரம்பகாலங்களில் இந்தச் செயலுக்குரிய காரணத்தை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பின் விசாரித்ததில் இவன் பிறவியிலேயே கண்ணோய் உள்ளவன் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

இவனது கண்களில் ஒளி பட்டால் கண்ணெரிவுண்டாகி கண்ணீர் வடியும்; அப்படிப்பட்ட நோய். இருளில்மட்டும் இவனால் தலைநிமிர முடியும்.

பரிதாபத்திற்குரியவன்; அவன் - அந்தப் பூனைக்குட்டி, சுகமாணவர்களால் குற்றஞ் சுமத்தப்பட்டு, விசாரணைக்காக என்முன் நிற்கிறான்,

வழமைபோல் தலைதாழ்த்தி நிற்கிறான்.

வகுப்பிலே பெரும் அமைதி.

“பாபு” - பட்டப்பெயரை நானும் சொல்லக் கூடாது என்பதற்காக அவனது உள்ள பெயரைச் சொல்லுகிறேன்.

“சேர் ”

“பிஸ்கெற் களவெடுத்தியா?” நான்கேட்கிறேன். மதிய போசன இடைவேளைக்குமுன், கீழ்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு பிஸ்கற் கொடுக்கப்படும். வழமைபோல, இன்றும் இந்த வகுப்பிற்கு பிஸ்கற் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, இவன், தான் பெறவேண்டிய ஐந்து பிஸ்கற்றுகளைப் பெற்றுக் கொண்டபின், கொடுத்தவர்களுக்குத் தெரியாமல் சில பிஸ்கற்று+ளை எடுத்துவிட்டான். இதைச் சில மாணவர்கள் கண்டுகொண்டு என்னிடம் முறையிட்டிவிட்டனர்.

நான் ஆசிரியன்; வகுப்பில் நடந்த தவறை மாணவர்களே சுட்டிக் காட்டும்போது நான் எப்படி விசாரிக்காமல் விடலாம்? பாபு எனது அனுதாபத்திற்கு உரியவன்தான். என்ன செய்வது!

பாபு மௌனமாகவே நிற்கிறான்.

“பாபு ”

“சேர் ..”

“நீ பிஸ்கெற் களவெடுத்தியா?”

“.....”

“பாபு ”

“சேர் ..”

“என்னைப் பார்.”

“எனக்குப் பாக்கேலாது சேர்” அவன் கூறுகிறான் இப்போதுதான் நான் என் தவறை உணர்ந்து கொள்கிறேன். அவன் கண் நோயாளி.

“சேர், இவன் பூனைக்குட்டி பிஸ்கெற் எடுத்ததை நான் கண்டனான், சேர். எங்கையோ ஒளிச்சுப் போட்டான்.”—இதே வகுப்பு மாணவன் நவாஜி கூறுகிறான்.

எனது அனுதாபம்! ஆசிரியப் பொறுப்பு!

இவைகளைத்தான் விட்டாலும் இவன் நவாஜி இதே பரடசாலை அதிபரின் மகன். இவன் கண்டிப்பாக அதிபரிடம் கூறுவான்; கூறினால்! அதிகாரம் என்னைப் பொறுப்பற்ற ஆசிரியனாக்கி,

“சேர் உவன் பூனைக்குட்டி முந்தியும் களவெடுத்து மற் றச் சேர்மார் நல்லாய் அடிச்சவை.” இதே வகுப்பு மாணவி யாழினி கூறுகிறாள்.

“சேர், உந்தப் பூனைக்குட்டியின்ரை அம்மாதான் சேர் எங்கட வீட்டு முத்தங் கூட்டிறவ.” ஜெயராணி கூறுகிறாள்.

அவள் மிகவும் பணக்காரி நான் அவளைப் பார்க்கிறேன். அவள் கிறீம் பிஸ்கற்றைக் கடிக்கிறாள்.

“ஏன் ஜெயராணி, நீங்கள் இஞ்சை குடுக்கிற பிஸ்கெற் வாங்கிறதில்லையா?”

“வாங்கிறனான் சேர்.”

“அப்ப அது எங்கை?”

“அதை வைச்சிருக்கிறன் சேர்;”

“அதைச் சாப்பிடுறதில்லையா?”

“இல்லை சேர்; அதை வாங்கிச் சாப்பிடவேண்டாமெண்டு மம்மி சொன்னவ .. நான் ஒவ்வொரு நாளும் கிறீம் பிஸ்கற் கொண்டு வாறனான் சேர்.”

“அப்ப அந்த பிஸ்கெற்றுகளைக் கொண்டுபோய் என்ன செய்வீங்கள்?”

“நாய்க்குப் போடுவன்; இல்லாட்டி, எங்கட வேலைக் காரியின்றை பிள்ளைக்குக் குடுப்பன்” ஜெயராணி சர்வ சாதாரணமாகக் கூறுகிறாள்.

நாய் அல்லது, வேலைக்காரியின் பிள்ளை! வேறுபாடற்ற சீவன்கள்! எனது மனக்கூர் சமூகத்தில் சூத்தித் தெறிக்கிறது.

இவன் பாபு ஏன் களவெடுத்தான்?... பசியாயிருக்குமோ?

“பாபு...”

“சேர்...”

“காலையிலே என்ன சாப்பிட்டனி?”

“ஒண்டுமில்லை சேர்.”

“ஏன்?”

“காலையிலே தேத்தண்ணிமட்டும் தான் குடிப்பம். சாப்பிடுகிறதில்லை.” அவன் கூறுகிறான். பசியால்தான் இவன் களவெடுத்திருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருகிறான்

விசாரணை?...

அதையும் தவிர்க்க முடியவில்லை

எனது மனம் மனச்சாட்சிக் கூண்டினுள் இருந்து தடிக்கிறது!

பாபு

கறுத்தவன்; மிகக் கட்டையன்; வெளிறி ஊதிய சொக்கைகள். எண்ணெய் தண்ணி இன்றி செப்புக் கம்பிபோல் ஆகிவிட்ட தலைமயிர். ஒரு சேட்டு. காற்சட்டை சாறம்போல உடுத்திருப்பான். ஒரு சீலைப்பை; அது எப்பொழுதும் அவனது தோளில்தான் இருக்கும். ஒரு பென்சிலை தனது கைக்குள்ளே பொத்தி வைத்துக்கொள்வான். அதன் முனை பற்களாற் கடிக்கப்பட்டிருக்கும். புத்தகம் என்று இவனிடம் ஒன்றுமில்லை. சில ஒற்றைகளுடன் கூடிய இரண்டு கொப்பிகள். அவ்வளவுதான்.

பாடசாலைக்கு அதிகமாகப் பிந்தித்தான் வருவான், இன்றுகூடப் பிந்தித்தான் வந்தான். வந்தவன் எதுவுமே கூறிக்கொள்ளாமல் தனது இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டான்.

கேட்டால் எதுவும் சொல்லமாட்டான்; எப்போதும் சோர்ந்தபோய்த்தான் இருப்பான்.

தினசரி நான் பின்னேரங்களிற் கடற்கரைக்குச் செல்லும்போது இவனது குடிசையைத் தாண்டித்தான் செல்வேன். ஒரு புளியமரம்; மரத்து அடியோடு சிறு பிள்ளைகள் விளை யாட்டுக்காகப் போட்டதுபோன்றதொரு கொட்டில், அது நான் அவனது வீடு. புளியமரத்தடியில்தான் ஏதோ சமையல் நடக்கும்.

இவனுக்குக் கீழ் இன்னும் இரண்டு சிறுககள்.

“சேர்...” - சிந்தனையிலிருந்த என்னை யாழினி அழைக்கிறாள். அவள் பிஸ்கெற்றுகளைப் பக்குவமாக உடைத்து, ஒரு கொப்பியின் மேற்பரப்பில் வைத்து நாகரிகமாக என்னிடம் நீட்டுகிறாள், இதற்குமுன்பும் சிலதடவைகள் இப்படிச் செய்திருக்கிறாள்,

நாகரிகச் சூழலில் வாழுகின்ற எதிரொலி. நான் ஒரு துண்டை எடுக்கிறேன்.

“தாங்கள்” — என்னையறியாமல் நான் கூறிவிட்டேன்; என்னிடமுள்ள நாகரிகப்பற்றின் வேகப்!

“நோ மென்ஷன் சேர்?” யாழினி கூறிவிட்டுச்செல்கிறாள்.

“சேர், உவன் பூனைக்குட்டியின்ரை அம்மாதான் எங்கடை மில்லிலை உமி புடைக்கிறவ. உமியைப் புடைச்சு வாற அரிசியிலை எங்களுக்கு அரைவாசியைத் தந்திட்டு அரைவாசியை அவ கொண்டுபோய்ச் சோறு சமைக்கிறவ” ஒரு மாணவி கூறுகிறாள்.

உமியைப் புடைத்து... அரிசி எடுத்து .. அதிலும் அரை

வாசியைக் கொடுத்துவிட்டு மிகுதியில் சோறு! எத்தனை சீவன்கள்!

எனது உடலில் பல நரம்புகள் வெடித்துச் சிதறுவது போன்ற உணர்வு!

தலையை நிமிர்த்திக் கூறிய அந்த மாணவியை நான் பார்க்கிறேன்.

அவள்—

பிஸ்கெற்றுக்களைக் கொப்பிக்குள் வைத்து கொப்பியின் மேற்பரப்பில் கைகளைப் பொத்திப் பிடித்துக் குத்தி, அந்த பிஸ்கெற்றுக்களைத் தூளாக்குகின்றாள்.

“நீங்கள் பிஸ்கெற் சாப்பிடுறதில்லையா?”

“இல்லை சேர்.”

“அப்ப ஏன் குத்தித் தூளாக்குகிறியள்?”

“சும்மா விளையாட்டுக்கு.” அந்த மாணவி சர்வ சாதாரணமாகக் கூறுகிறாள்.

“பிஸ்கெற்றை உப்பிட்யெல்லாம் செய்யக்கூடாது. வாங்கினால் சாப்பிடவேணும்.”

“இந்த பிஸ்கெற்றை எப்பிடிச் சேர் சாப்பிடுகிறது?” அவள் திருப்பி என்னிடம் கேட்கின்றாள்.

“ஏன்?”

“பாக்கவே அருவருப்பா இருக்கு சேர்.” அவள் முகத்தைச் சுளித்தபடி கூறுகின்றாள். அந்த பிஸ்கெற்றுக்கள் அந்த மாணவிக்கு ஒரு விளையாட்டுப் பொருள்.

வகுப்பு மீண்டும் அமைதியாகின்றது. திரும்பவும் என் ரர்வை பாடிமீது படிக்கின்றது.

“பாபு.”

“சேர்...”

“உனக்கு ஐயா இருக்கா?”

“இல்லை சேர்.”

“சேர், சேர், இவன் பூனைக்குட்டியின்ரை ஐயாதான் சேர் சந்தையுக்கை மூட்டை தூக்குறவர் ஒரு நாள் மூட்டை தூக்கிக்கொண்டு வரயுக்கை ரோட்டிலை விழுந்து கழுத்து முறிஞ்சு செத்துப்போனார் சேர்!” மாணவன் அலோசியஸ் கூறுகிறான்.

என்றால் விசாரணையைத் தொடர முடியாமல் இருக்கின்றது.

“சரி, இண்டைக்கு பாபுவை விடுவம். எனிமேல் இப்படிச் செய்தால் பாப்பம்.” ஒருவாறு சமாளிக்க முயல்கிறேன்.

“சேர், உவன் பூனைக்குட்டி நெடுகலும் உப்பிடித்தான், சேர். நீங்கள் விடாதையுங்கோ, விட்டால் பிறகு இவனைப் பார்த்து எல்லோரும் களவெடுப்பினம்.” ஒரு மாணவன் கூறுகிறான்.

“சேர், உவையெல்லாம் பணக்காரர் சேர். உப்பிடித்தான் கதைப்பினம், உவன் பூனைக்குட்டி பாவம் சேர். அவனை அடியாதையுங்கோ.” ஒரேயொரு மாணவன் பாபுவுக்காக வக்காலத்து வாங்குகிறான்.

கிட்டத்தட்ட பாபுவின் பிரதிதான் அவனும். வர்க்க உணர்வோ என்னவோ!

“சேர், சேர்! இவன்ரை ஐயாவும் சந்தையுக்கை மூட்டை தூக்கிறவர். அதுதான் இவன் பூனைக்குட்டியை விடச் சொல்லுன், சேர்.” திரும்பவும் அதிபரின் மகன் நவாஜி எழுந்துநின்று கூறுகின்றான்.

“சேர்!”

“என்ன?”

“நான் போய் பிரம்பு எடுத்து வரட்டே சேர்.” அதே நவாஜி கேட்கின்றான். எப்படியும் பாபுவைத் தண்டனைக் குள்ளாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம்,

“சரி, எடுத்துவா.” நான் கூற நவாஜி செல்கிறான்.

நான் பாபுவைப் பார்க்கிறேன்.

“இவ்வளவு மாணவரும் கூறுகின்றனரே, இவன் பாபு உண்மையாகவே களவெடுத்திருப்பானா! அப்படி எடுத்திருந்தால் பசிதான் காரணமா! எனது மனம் உண்மைகாண முனைகின்றது.

“பாபு..”

“சேர்...”

“உனக்குப் பசிக்கிதா?”

“இல்லை சேர்”

“காலமையும் நீ சாப்பிடவில்லை... அப்ப பசிக்கும் தானே?”

“.....”

“என்ன பாபு, பசிதானே?”

“இல்லை சேர்... நான் வீட்டில்தான் சாப்பிடயில்லை... வழியில் சாப்பிட்டனாள்.”

“என்ன சாப்பிட்டனி?”

“வாற வழியில்... அந்தத் தேங்காய்க்கடை சேர்... அந்தக் கடைக்கு முன்னாள், அழுகிப்போன தேங்காய்களை எறிஞ்சிருந்தவை அதிலே தெரிஞ்சு, நல்ல தேங்காய்த்

துண்டுகளைத் திண்டாடான்.' அவன் கூறுகிறான். பொறுக்கித் தின்ற அந்த வெட்க உணர்வோ என்னவோ, அவன் விட்டு விட்டுக் கூறிய அந்தப் பேச்சு ..

ஒவ்வொரு சொற்களும் ஒவ்வொரு ஈட்டியாய் விஷயி கலந்த ஈட்டிகளாய் என் செவிப்பறையிற் குத்தி நிற்கின்றன.

'வானமே! நீ இடிந்து விழுந்து இந்த உலகத்தை அழித்துவிடு!' என்மனம் ஓலமிடுகிறது.

நான் மௌனமாக நிற்கிறேன். தொடர்ந்து பாபுவை விசாரிக்கின்ற பலத்தை என் நாக்கு இழந்து கொண்ட போகின்றது!

'பேசாமல் போய்விட்டாலென்ன!' இப்படிக்கூட எண்ணுகிறேன்.

பாபு இப்படிச் செய்திருந்தால் களவுதானே!

'இவன் ஏன் இப்படிச் செய்திருப்பான்? விசாரணையின் பெரும்பகுதிக்கு வந்துவிட்ட நான் முடிவையும் பார்த்து விடுவோம்.'

நவாஜி பிரம்போடு வருகின்றான்.

பிரம்பு நவாஜியின் கையிலிருந்து என் கைக்கு மாறு கின்றது.

பிரம்பைக் கண்ட பயத்தில் பாபு தலையை நிமிர்த்த மாட்டாமல் நிமிர்த்தி, என்னைச் சில வினாடிகள் பார்க்கின்றான் கண்கள் கூசி சுருங்கி அந்த தோய்க்கண்ணால் கண்ணீர் வடிகின்றது. தலையைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறான்,

"பாபு "

"சேர்..."

" நீ களவெடுத்தது உண்மைதானே?"

அவன் தலையை ஆட்டி, தன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறான்.

"எங்கை எடு பாப்பம்."

“தனது காற்சட்டைப் பையிலிருந்து ஐந்து பிஸ்கெற்றுக்களை எடுக்கிறான். அவை அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பிஸ்கெற்றுக்கள்.

“களவெடுத்த பிஸ்கெற் எங்கே?”

பயந்து பயந்து, தன் சீலைப்பையுள் கிடந்த மூன்று பிஸ்கெற்றுக்களை எடுக்கிறான்.

“ஏன் எடுத்தனி?”

“விக்கிறதுக்காக ”

“விற்கவா!”

“ஓம் ”

“ஏன்?”

“... ”

“ஏன்ரா விப்பான்?”

“நாலஞ்சு நாளா என்றை தங்கச்சிக்குச் சுகமில்லை அதாலே அம்மா வேலைக்குப் போகயில்லை தங்கச்சிக்குப் பசி... ஐஞ்சு விகக்கோத்தை இருவத்தைஞ்சு சதத்துக்குத் தான் வக்கலாம். இந்த எட்டு விகக்கோத்தையும் நாப்பே சேத்துக்கு வித்தால், அரை ரூத்தல் டாண் வாங்கிக் கொண்டோய் தங்கச்சிக்குக் கொடுக்கலாம் அதுதான் மூண்டு விகக்கோத்துக் களவெடுத்தான்”

அவன் கூறிவிட்டு, கூசுகின்ற கண்களில் கண்ணீர் வடிய என்னைப் பார்க்கின்றான்.

நீதி கேட்கிறானா!

நான் அவனைத் தண்டிக்கின்ற பலம் முழுவதையும் இழந்து நிற்கிறேன்!...

‘வானமே! நீ இடிந்துவிழுந்து இந்த உலகத்தை அழித்து விடு!...’

திரும்பத் திரும்ப என் னம் ஓலமிடுகின்றது! □

க. சட்டநாதன்

“எழுபதுகளில் அறிமுகமாகிய தனித் தன்மை வாய்ந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களில் ஒருவர் க. சட்டநாதன். இவருடைய கதைகளில் ஒரு முதிர்ச்சி யனுபவத்தைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

சட்டநாதன் சிறு பத்திரிகைகளுக்குத் தான் அதிகம் எழுதியிருப்பதனாலோ என்னவோ, இவருடைய பெயர் ஜனரஞ்சக வாசகர்களுக்கிடையில் பிரபல்யம் பெறாமல் இருக்கலாம்.

சுந்தர ராமசாமி என்ற தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளரின் கதைகளைப் படிக்கும் பொழுது எழும் இலேசான சகானுபவம் சட்டநாதன் கதைகளைப் படிக்கும் பொழுது ஏற்படுகிறது. சமூகப் பார்வையும், உளவியல் நுணுக்கமும், மனித உறவுகளைப் புரிந்துகொண்ட தன்மையும், லளிதச் சித்திரப்பும் ஒருங்கு சேர்வதனால் இவர் கலை நயம் பளிச்சிடுகிறது.”

— தினகரனில், கே. எஸ். சிவகுமாரன்

சட்டநாதனுடைய சிறுகதைத் தொகுதி 'மாற்றம்.'

இலங்கைத் தமிழ்ச் சமுதாயத் திலே உறைந்து உரமேறிக் கிடந்த ஒரு பாரிய பாறை - சாதிபேதம் - இப்பொழுது நெகிழக்கொடங்கியிருக்கிறது. இது அந்த நெகிழ்ச்சியின் கதை! இரும்புப் பாறைக்கு நெக்குவிடாப் பாறை பசுமரத்தின் வேருக்கு நெக்குவிடும் கதை! கதைஞர் அந்த மென்மையான சக்தியை எடுத்துக் காட்டும் லாகவம், கதா பாத்திரங்களினது உள்ளப்பாங்கின் துல்லியமான சித்திரீப்பு, சுரடுமுரடற்ற கதையோட்டம் - எல்லாம் நம்மைக் கவருகின்றன.

கதையைப் படித்து முடிக்கும் போது அழகிய நறுமண மலர் ஒன்றினை முகர்ந்த சுகானுபலம் நமது மனதில் விரிகிறது!

மாற்றம்

— கூ. சட்டநாதன்

நான் பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கியபொழுது அவன் சிரித்தபடி என் எதிரில் வந்தான். இணக்கமான சிரிப்பு. என்னால் அவனை மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை. தெரிந்து பழகியது போன்ற முகத்தோற்றம். சடை 'பொசு பொசு' என நன்றாக வளர்ந்து தோள்களைத் தழுவிப்படி அலைந்தது. நீண்ட உடலை

ஒட்டிய சேட்டும் நிலத்தைக் கூட்டுவதுபோல பெல்ஸும் அணிந்திருந்தான். மீசை முளைகொண்டிருந்தாலும் பெண்மையின் சோபிதமும் நளிமும் அவனில் இழைந்தன.

அவன் என்னைக் கடந்து, விலகித் தூரத்தே போன பொழுது, அவனை நெருங்கி மிகுந்த சொந்தமுடன் தொட்டுக் குசலம் விசாரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அவன் நிற்காமல் போய்க்கொண்டிருந்தான். மனசு அவனைத் தொடர, நான் ஆலடி ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்தேன்.

ஒழுங்கையை மேவிப்பாயும் மாரிவெள்ளம். அதில் பிரியத்துடன் காலவைத்து நடந்தேன். வேட்டித் தலைப்புநீரில் தோயத்தோய நடப்பதில் ஒரு திருப்தி மனசு திடீரென லேசாகி, பரவசம்கொண்டு இறக்கை விரித்தது.

படலையடியில் நீர் கணுக்காலைத் தழுவி ஓடியது. வளவில் குசினிக்குப் பின்புறமாக வயல்வெள்ளம் ஏறியிருந்தது. குசினியின் தெற்குச் சுவர் நீர்க் கசிவுடன் பளபளத்தது.

அம்மா, வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் உரலில் ஏதோபோட்டு இடித்துக்கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் ஓடிவந்து அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

“என்ன இருந்தாப்பிலை... லீவிலை வந்தனியே?”

“லீவிலைதான். வந்து ஒரு கிழமையாச்சு. உன்னையும் ஐயாவையும் பார்க்கவேணும்போலே இருந்தது; அதுதான்”

“மரும்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வரேல்லையே?”

“அவவுக்குச் சுகமில்லை.”

“என்ன! ஏதென் வித்தியாசமே?”

“இல்லை.” நான் சிரிக்கின்றேன்.

“அம்மாவுக்குக் கண் கலங்கிவிடுகிறது.

எனக்குத் திருமணமாகி நான்கு வருடங்கள் ஆகிவிட்

டன. இன்னும் ஒரு குழந்தையுமில்லை. அது அவளுக்கு மிகுந்த கவலை.

“ஐயா தோட்டத்தாலே வாறூர்போலே... ரசம் கொஞ்சம் வைச்சுத்தரச் சொன்னவர்.”

அம்மா உரலில் இருந்ததை அவசர அவசரமாக இடிக் கத்தொடங்கினாள்.

“தம்பியா! எப்ப வந்தது?”

“இப்பதானய்யா.”

உதடுகள் இலேசாகப் பிரிய - புனையிலைக் காவி படர்ந்த மிகவும் சிறியதான அந்த வேட்டைப்பற்கள் தெரிய, ஐயா நெகிழ்ந்து சிரிக்கிறார்,

“ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் எவ்வளவு இதமாக, நெஞ்சைத் தொடுமாப்போலே இவரால் சிரிக்கமுடிகிறது!”

“ஐயா தளர்ந்துதான் போய்விட்டார், வயதாகிவிட வில்லை!”

மண்வெட்டியை முற்றத்தில் வைத்தவர், கிணற்றடிப் பக்கம் போனார். அப்பொழுது நான் அம்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டேன்:

“ஆரந்தப் பொடியன்? ஹிப்பிமாதிரி தலையிலே சடை வளர்த்தபடி நீண்ட தொள தொள கழிசானும் பேரட்டுக் கொண்டு ஊருக்குப் புதிசா.....”

“அவனா? அவனாகத்தான் இருக்கவேணும்!”

“எவன்?”

“அவன்தான், முத்தன்ரை மருமான். மாட்டுடை வந்து திக்கிறுன்போலே.”

“வள்ளிப்பிள்ளைன்ரை மகனா?”

அவன் யாரென்பது எனக்கு விளங்கிவிடுகின்றது. அந்த நினைவுகளை என்னால் எப்படி மறந்துவிடமுடியும். பதினைந்து இருபது வருடங்களுக்கு முன் நடந்தவை என்றாலும் அவை எனது இளமையோடு பாடம் போடப்பட்ட விஷயங்களாயிற்றே. அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவள் மூகம் கருமை கொண்டு எங்கோ எதிலோ ஒருமுகப்பட்டு நிலைத்து நிற்கிறது. அவளும் அந்த நினைவுகளில் அமிழ்ந்துவிட்டாளே!

ஃ

ஃ

ஃ

காசிப்பிள்ளை மாமாவும், சந்திக் கடைச் சிவத்தாரும், வினாசியரும் வீட்டுக்கு வந்தபொழுது, அவர்கள் முகத்தில் நெருப்பாய்ப் படர்ந்து சுடர்விட்ட உக்கிரத்தை அவதானித்துவளாய் அம்மா கேட்டாள்:

“என்ன என்னண்ணை நடந்தது?”

“என்ன நடந்ததா? குடிமுழுகிப்போச்சுது தங்கச்சி! குடிமுழுகிப்போச்சுது! இவன் சற்று இராசையன் காசியை ஆரெண்டு நினைச்சிட்டான். கெட்ட ராஸ்க்கல். செஞ்சித்தின்னி. என்றை புதறனுக்குக் கிழக்காலே, ஆலடிப் பக்கம் இரண்டு பரப்பு மேட்டுத்துண்டு கிடந்ததெல்லே, அதை விக்கப்போறெண்டு ஒரு வார்த்தை எனக்குச் சொன்னவனே... சரி என்னைவிடு. இவர் சிவத்தாரிட்டை இல்லை இவன் வினாசியிட்டை ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்கலாமே. போயும் போயும் இவனுக்கு நாமுத்தன்றை பேரன்தானே கிடைச்சான். அந்த நளவனும் வேசப்பட்டவனில்லை தாவாடிக்கை ... அதுவும் வெள்ளாளாக் குடியனுக்கு நடுவிலே ... நாட்டாண்மை காட்ட வந்திட்டான்.”

“ஆரவன் முத்தனே? பெத்ததுகளை சிறிசிலை இழந்தவன் ஆனைக்கோட்டையிலைதான் பேரனோடை இருந்தவன். கிழவனும் செத்துப்போச்சுது. தலையெடுத்ததும் உழைப்புப் பிழைப்புக்கு இது வசதியாய் இருக்குமெண்டு இஞ்சை வந்தவனுக்கும்;”

அங்கு வந்த ஐயா இதைச் சொன்னபொழுது, அவரை இடைமறித்து வினாசியர் சொன்னார்:

“அதுக்காக! அவனை நாம இஞ்சை நடு வீட்டுக்கை வைக்கேலுமே. அவன்ரை இனசனம் இலந்தையடிப் பக்கம் இருக்குதுகள்; அங்கை போய் அவனிடுக்கட்டன்.”

“நான் றேட்டுக்காரையெண்டு புதறனுக்கை புதுவீட்டுக்கு அத்திவாரம் வேறை வெட்டிறன். அவன்ரை கோடிக் கையே நான் போய்க் கிடக்கிறது.”

மாமாவின் கூச்சத்தைப் புரிந்துகொண்டவராய் சிவத் தாரும்:

“அதுசரி காசி! அவன் இஞ்சையிருந்தால் நம்மடை பெண்புரககள் அக்கம் பக்கத்திலே புழங்கேலுமே.”

“ஓகோ! உங்களுக்கு அந்தப் பயமே. சரி சரி..... நீங்க போய்ச் செய்யிறதைச் செய்யுங்க. அவனும் பொலிஸ் அது இடெண்டு போகத்தான் போவான். அந்தக் காலம் போலே நாம அவங்களை ஏறிமிதிக்கேலுமே?” - ஐயா.

ஐயா எப்பொழுதுமே நிதானந்தான். நிதானம் தப்பிப் பேசியதை நான் பார்த்ததில்லை.

மாமாவுக்கு ஐயாவின் உபதேசம் பேய்த்தனமாய்ப் பட்டது. அவா மிகுந்த கோபங்கொண்டவராய் உன்பருத்த உடல் குலுங்க, வினாசியரும் சிவத்தாரும் துணைவர், ஆலடித் துண்டை நோக்கி விரைந்தார். அம்மா மாமாவைத் தொடர நான் அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினேன். எங்களைத் தொடர்ந்தி ஊரே வந்தது. ஐயா மட்டும் வரவில்லை.

ஐயாவிற்கு மாமாவின் வேலை பேய்த்தனமாய்ப் பட்டிருக்கும்,

ஆலடித்துண்டை அடைந்த மாமா இரைந்து கூவினார்: “ஆரடா அவன், வெளியில வா... சாதிக்கெட்டதுகளெல்லாம் இஞ்சை இந்தத் தாவாடி மண்ணிலே கால் வைக்கேலுமே!”

மாமாவின் குரல் கேட்டு வெளியே வந்தவன் இளமையோடு இருந்தான். தசை திரட்சிகொள்ள மிகத் திடமாகவு மிருந்தான். அவன் அங்கு நின்றவர்களை எதிர்கொண்டு பார்த்த பார்வை 'என்ன? குடியிருந்தால் என்னசெய்வியள்?' என்பதுபோல் இருந்தது.

“அட! அவற்றை பார்வையைப்பார் பார்வையை. மசிரீ! மட்டு மரியாதை யல்லாத எளிய நாய்!”

மாமா பாய்ந்துசென்று முத்தனைத் தனது பலங்கொண்ட மட்டும் தாக்கினார். அவன் இத்தனை எதிர்பார்க்கவில்லை. நிலை தவறி விழப்போனவன் சற்று நிதானமுற்று மாமாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“கமகாரர், இப்பிடி நடவாதையும். நாங்களும் மனிசர்தான். நான் இந்தத் துண்டை, குடியிருக்க நிலமிலலாமல் அந்தரிச்சத்தான் வாங்கினான்.”

“ஓகோ! .. வாங்கினனீரா!..... காசுகொடுத்தோ!... வாங்கின உடனை உமக்கு யிஞ்சை ஆட்சியோ?”

அவர் மீண்டும் ஆவேசம்கொண்டு அவனது விலாவில் உதைத்தார்.

அவர் மட்டுமல்ல; சிவத்தார், வினாசியர் என்று மூவரும் முறைவைத்துக்கொண்டு மாறிமாறி அவனை அடித்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் அவன் பொறுமையாக இருந்தான். அவனது இந்த அசாதாரணமான பொறுமை எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இந்த மூவரையுமே தனித்து அவன் ஒருவனாகவே சமாளிக்கமுடியும். இருந்தும் அவன் கரங்கள் தழையுண்டு கிடப்பதுபோல அவர்களுக்கு எதிராக உயராமல் இருப்பதென்றால் அவன் உண்மையில் ஓர் பணிவான குடிமைதான். அவர்களுக்குக் கைகட்டிச் சேவகப்பெய்யத்தான் அவனுக்குத் தெரியும். அதற்கு மட்டும் அவனது கரங்கள் பழக்கப்பட்டவை. அவனைப் பொறுத்தவரை இது ஒரு வழிவழி வந்த சம்பிரதாயமாகி, அவனுள் ஒன்றிவிட்ட விஷயமாகிவிட்டது.

என்மனம் அவனுக்காகப் பரிவுகொண்டு தவித்தது.

இந்தப் பரிவுதான் ஐயாவை இதில் பங்குகொள்ளாமல் தொலைவுகொள்ள வைத்ததோ?

ஆனால், அம்மா! அவளுக்கு வைத்தியர் சிதம்பரனரின் பேத்தி என்பதில் பெருமை. தாவாடிக்காரர்கள் சாதவெள்ளாளர் என்பதில் பெருமை. அந்தப் பெருமைதான் அவளை இங்கு இழுத்துவந்திருக்க வேண்டும். இங்கு வந்த அவள் திகைப்பூண்டில் மிதித்தது போலல்லவா நிற்கிறாள். அவளது திகைப்பு அங்கு கூடிய ஊராருக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றிய விதமாக ஏதேதோ சொன்னார்கள்.

“சாதிகெட்ட நாயன் இஞ்சை எங்களுக்கு நடுவில் எப்படி இருக்கேலும்?”

“கொளுத்துங்கடா அவன்ரை குடிசையை! அடிச்சுக் கொல்லுங்கடா அவனை உசிரோடை! இந்த எளியதுகளைச் சும்மாவிட்டால் எல்லா நுக்கும் அதோகதிதான்.”

“இஞ்சை குடியிருக்க வந்திட்டார். இனிப் பெண்கேட்டாலும் கேட்பாபோலே.”

அவர்களுடைய பேச்சு அவ்விடத்தில் ஒரு குழு வெறியையே ஏற்படுத்திவிடுகிறது.

அதன் வசப்பட்ட மாமா ருத்திரதாண்டவராய் அருகில் கிடந்த மண்குவட்டியைத் தூக்கியபடி முத்தனை நோக்கி ஓடினார்.

அப்பொழுது, அங்கு பாய்ந்து வந்த அவள்!... அந்தப் பெண் மாமாவின் கரங்களைத் தடுத்துத் தளர்ச்சியில்லாமல் இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டாள்.

அவள்பால் எல்லாருடைய பார்வையும் முட்டிமோதின.

அவள் அழகாக இருந்தாள். முற்றிய செவ்வாழைப்

பழத்தின் நிறம். ஓடியும் சொகுசு. மழையளேந்த மலரின் தெளிவு. அவளில் இளமை வழிந்தது!

அவள் அங்குநின்ற எல்லாரையும் வசீகரித்தாள்.

அவளது பார்வை சுழன்று, என்னில் ஒருகணம் தரித்தது. மாமாவில் நிலைத்தபொழுது, மாமா ஏதோ அம்மன் சிலையைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்துப் பரவசமுற்றார். அவர் கரத்தில் இருந்த மண்வெட்டி தானாகத் தளர்ந்து கீழே விழுந்தது. அவள் அங்கு அடிபட்டு விழுந்து கிடந்த முத்தனைத் தூக்கி அணைத்தபடி குடிசையினுள் சென்றாள். அங்கு நின்றவர்கள் அவள் போவதையே பார்த்தபடி நின்றார்கள். நான் அவளையும் அந்த உணர்ச்சிவசப்பட்ட மனிதர்களையும் மாறிமாறிப் பார்த்து நின்றேன்.

அவளது நினைவுகள் என்னுள் நிலைத்தன.

ஃ

ஃ

ஃ

அவள்தான் வள்ளிப்பிள்ளை. முத்தனின் தங்கை. இது பின்னால் அம்மா கூறிக் தெரிந்தது. தடித்த சாதிமானுன மாமாவினதும் ஊரவர்களினதும் முயற்சி அன்று தோல்வியுற்றதென்னவோ வள்ளிப்பிள்ளையால்தான். மாமா அன்றைய நிகழ்ச்சியின்பின் முத்தனை ஊரைவிட்டுக் கலைப்பதில் எதுவித தீவிரமும் காட்டவில்லை, இது ஒருவகையில் அதிசயந்தான்! மாமாவைத் தனது இயல்புகளையே மீறி நடந்து கொள்ள வைத்தது எது? வள்ளிப்பிள்ளையா? அல்லது அவளது அழகா?

முத்தன் அடிபட்ட நாளிலிருந்து படுத்த படுக்கைதான். இடதுகால் மூட்டெலும்பில் வெடிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. அவனுக்கு வள்ளிப்பிள்ளைதான் எல்லாமென்ற நிலை. 'இரத்த உரித் தென்று யாரும் வந்து அவர்களுக்கு உதவியதாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் ஏதோ ஒரு காரணம்பற்றியே அந்தச் சொந்தங்களைத் துறந்து இங்கு குடிவந்திருக்கவேண்டும். கையில் இருந்த சொற் பணமும் முத்தனின் வைத்தியர் செலவு அது இதென்று கரைந்த நிலையில், ஒருநாள் அவள் வள்ளிப்பிள்ளை எங்கள் வீடுதேடி வந்தாள்.

நான் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் அவளைப் பார்த்தேன். அவள் முன்னேக்கு இப்பொழுது சற்று இளைத்து வாடிப்போயிருந்தாள். இருந்தும், அவளது அந்த அழகு! என்னை நடுங்க வைத்தது.

‘மனசின்’ இனிய ரகசியங்களுடன் அவளது நினைவுகளும் ரகசியமாயின.

“என்ன தம்பி அப்பிடிப் பாக்கிறை... ஐயா இல்லையே?

கனிவும், காதலா - அது எதுவோ, அதுவும் நிரம்பித்தளம்பும் குரலில் அவள் குழைந்தாள்.

எதை அவள் உணர்ந்த விரும்பினாளோ, அதைப் புரிந்துகொண்டு நானும் ஏதோ சொல்லமுயன்றபொழுது அங்கு வந்த ஐயா கேட்டார்:

“ஆர் தம்பி அங்கை வந்தது?”

ஐயாவைக் கண்ட வள்ளிப்பிள்ளை சொன்னான்:

“அது நான்தான்யா!... உங்களை நம்பித்தான் வந்தி... ருக்கிறன். அண்ணனும் மூன்று மாசமாய்ப் பாய்க்குப் பாரமாய்க் கிடக்குது. கையிலை மடியிலை இருந்ததும் கரைஞ்சுவழிஞ்சு போச்சது.”

“பாய்க்கு மட்டுமே பாரம். உனக்கும் தானே. அதுசரி... அதுக்கு நான் என்ன செய்யேலும் பிள்ளை?”

ஐயாவிடம் இந்தப் பதிலை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் கண்கள் கலங்கிவிடுகின்றன.

“தோட்டத்திலை ஏதென் புல்லுக்கில்லுப் புடுங்கிறதெண்டாலும் பறவாயில்லை ஐயா... ..”

அவள் குரலில் இழைந்த பணிவு. ‘இவளா அன்று நான் கண்ட வள்ளிப்பிள்ளை? இல்லையே!’ என நினைக்கவைத்தது.

“அதுக்கென்ன வள்ளி வாவன்” - ஐயா.

அன்றைய தினமே அவள் 'அஞ்ஞா'வில் எரு அடித்துப் பரவினாள். தாலாடித் தறையில் லெங்காயத்திற்குப் புல் பிடுங்கினாள். அம்மாவுக்கும் விழுந்து விழுந்து வேலைசெய்தாள். நெல்லோ மாமோ குத்துவது இடிப்பதெல்லாம் அவள்தான்.

ஒருசமயம் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டேன்:

“ஏன் வள்ளி நீ இப்பிடி மாயிறை? உன்ரை அண்ணாருக்கும் சுகமில்லை. உன்ரை இனசனம் ஏதென் உதவாதுகளே?”

“உதவும் உதவும்!...” அவள் பீறிட்ட துயரத்துடன் வெடித்து விம்மினாள். அவளிடம் ஏதோ நிரம்பிய மனக்குறை இருப்பது எனக்குப் புரிந்தது. நான் அவளிடம் தொடர்ந்து எதுவும் கேட்கவில்லை.

பெற்றோரை இளமையில் இழந்த அந்த இருவரும், அவர்களது உதவியை ஏதோ காரணம் பற்றியே விரும்பவில்லைப்போலும்.

இது நடந்து ஒரு கிழமையிருக்கும். வள்ளிப்பிள்ளை மா இடித்துவிட்டு, அம்மா கொடுத்த சாப்பாட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். அவள் போவதையே பார்த்தபடி கிணற்றடியில் நின்று நான் ஓர் அதிசயத்தை அவதானித்தேன். மாமாவும் அவளை வெறித்து வெறித்துப் பார்த்தபடி வளவில். கேலியோரத்தில் நின்றார். மாமாவின் அந்தப் பார்வை எனக்கு எத்தனையோ அர்த்தங்களை உணர்த்தியது.

‘மாமா வள்ளியை விரும்புகிறாரா?’

இலேசாக, மிகமிக இலேசாக ஆணுக்கே ரிய பொருமை யுணர்வின் உறுத்தலோடு வள்ளிப்பிள்ளை என் எல்லைகளை மீறுவதை உணர்ந்து வருத்தமுற்றேன். வருந்துவதைத்தவிர என் னால் அப்பொழுது என்ன செய்யமுடியும்.

அடுத்த நாள் மாமாவின் தோட்டத்திலும் வள்ளிப்பிள்ளை

புல்லுப் பிடுங்கினான். இது எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை; நான் எதிர்பார்த்த ஒன்றுதான் மாமாவை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. மாமா கொஞ்சம் மாறித்தான் போனார்.

வள்ளிப்பிள்ளை தோட்டத்தில் மட்டுமல்ல; வீட்டில் மாமிக்கும் துணையானால் மாமிக்கு மட்டும்தானா? மாமா விற்கு!.....

ஃ ஃ ஃ

மாமா, மாமி இருவரது தாப்பத்தியமும் நிறைவான தொன்றல்ல. அவர்களது பதினைந்து வருட திருமண வாழ்க்கையில் அவர்கள் எப்பொழுதுமே சந்தோஷமாக இருந்த தில்லை. நிரம்பிய சொத்து, சுகம் இருந்தும் வரரிசு இல்லை. இது அவர்களுக்குப் பெருங்குறை. மாமா தெய்வத்தின்மேல் பாரத்தைப் போட்டுப் பேசாமல் இருந்தார். ஆனால் மாமி, மாமாவுக்குத் தெரியாமல், ஊர் வைத்தியனிடம் போய்வந்தாள். அந்த வைத்தியனும் பெண் மலடல்ல; ஆண்தான் மலடு என்று ஏதோசொல்லி மாமியின் மனதைக் கெடுத்து விட்டிருக்கிறான். மாமாவினால் தணக்கொரு குழந்தையைத் தரமுடியாதென்ற வேதனை அவளை ஒரு பிசாசாகவே ஆக்கி விட்டிருந்தது. எப்பொழுதும் எதையோ பறிகொடுத்தவள் மாதிரிப் பரிநலிப்பதும் எதற்கெடுத்தாலும் எரிந்து விழுவது மாக அவள் காலம்தள்ளிவந்தாள். அவர்களிருவருக்குமிடையே ஒரு சிறு சச்சரவு போதும். மாமி விசர்நாயாக மாறி மாமாவைக் குதறி எடுத்துவிடுவாள். அவளது 'சுக்குரலை'க் கேட்டு ஊர் சொல்லும்:

“ஆரது காசி பெண்டிலே? உவவின்ரை அமர் எப்பதான் அடங்குமோ?”

மாமி அடிக்கடி அம்மாவிடம் சொல்வதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்:

“இந்த மலடனோடை நான் மல்லுக்கட்டேலுமே... இவனை எனக்குப் பேசமுந்தி உவர் கொழும்புக்கடை யணி

யத்தாரைத்தான் எனக்குப் பேசினவை அவருக்கென்ன குறை. பால் வத்தாக் குடும்பம். பிள்ளையளோ கிளைகாவி. போன சித்திரையிலதான் அவற்றை கடைக்குட்டி பிறந்தது.

அவள் அதைச் சொல்லும்போது வெளிப்படும் அவல உணர்வு மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கும்.

மணியத்தாரைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கிவிட்டால் ஓய மாட்டாள். அவரைப்பற்றி, அவரது குடும்பத்தைப்பற்றிப் பேசுவது அவளைப் பொறுத்தவரை ஒருவகைச் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும். ஒருசமயம் இவளுக்கு இளமையிலிருந்தே அவர்பால் ஒரு சபலம் இருந்திருக்குமோ? அவரைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது பூரித்து, கள்ளத்தனமாக உருகுவது இவளுக்குச் சுகம் தருகிறதோ?

மனசால் சோரம்போகும் பிறவிகள்.

அம்மாவுக்கு இவளது பேச்சு என்னவோ போலிருக்கும் அவள் சொல்வாள்:

“எழுந்து போ மச்சாள்! உனக்கு வரவர புத்தி மந்திச் சுப்போச்சுது. பேசிறதெது, பேசாததெது என்று தெளியேல்லை.”

“என்ன, உன்னை அண்ணரைப்பற்றிப் பேசட்டே? அந்த மலடனைப் பற்றிப் பேச என்ன இருக்குது. அதுசரி பிள்ளை, உங்கடை குடும்பத்திலே ஆரன் முன்னையின்கு மலடுகள் இருந்தவையே, இவனைத் தவிர?”

அம்மாவினால் இதைத் தாளமுடியாது:

“விசரி, விசரி! பேசாமை எழுந்துபோ!” என்று கூறிய படி தானும் எழுந்துவிடுவாள்.

மாமி, மாமாவை, அம்மாமை, ஏன் இந்த உலகத்தில் மகிழ்ச்சியாக இருப்பவர்கள் எல்லாரையுமே மீகூந்த கைப் புடன் கொச்சைத் தனமாகத் திட்டிக்கொண்டு எழுந்து போவாள்.

இந்த உரசல் எத்தனை மடங்கு அதிகமாக, உணர்ச்சிபூர்வமாக, கொந்தளிப்புடன் அவர்களது தாம்பத்திய வாழ்வில் விரவிநின்றிருக்கும் இந்த விரிசல்தான் மாமாவை வள்ளிப்பிள்ளைபால் அவரது தடித்த சாதித்தோலையும் மீறி மையல் கொள்ள வைத்ததோ? அல்லது அவர் பொய்யாக்கக்கொண்ட வேஷங்கள் அந்த வசிகரத்தினுமுன் தோல் உரித்துக் கொண்டனவோ?

மாமா வள்ளிப்பிள்ளைபால் மயங்கித்தான் விட்டார். எதிர்ப்பே இல்லாத, கலபமான இடமென்று அவர் நினைத்திருக்கலாம். பாவம் வள்ளிப்பிள்ளை. இந்த உறவை அவள் ஒருவகையான பலமென்றே நினைத்தாள். அவளினதும் அவளது அண்ணனினதும் அமைதியான வாழ்வுக்கு இந்தத்துணை அவளுக்கு வேண்டியிருந்தது. எந்த மனிதன் ஊரைக் கூட்டி அவளது அண்ணனை அடித்துத் துரத்த வந்தானோ, அவளே அவள்பின்னால் ஒரு வகை யாசகனாக வருவதில் அவளுக்கு மிகுந்த திருப்தி.

மாமாவின் நிலை!

மாமா சொன்னது உண்மையா? அவர் மலடன்தானா? அந்த மனக்குறை அவரைச் சிறுகச்சிறுக அரித்தது. அவரது புருஷத்தனம் அவருக்குத் தெரிந்த ஒன்று. ஆனால், அதற்கு அத்தாட்சி வேண்டுமே! அவர் குரூரமாக மனைவியைப் பழிவாங்க நினைத்துக்கொண்டார்போலும். அவர் கட்டிக்காத்தவைகளெல்லாம் பொய்யம்மைகளென உணர்ந்தவராய் வேஷங்களைக் களைந்தெறிந்து உண்மையாக நடந்துகொள்ள முயற்சித்தார்.

அதன் விளைவுகள்!

அன்று சித்திராப் பெளர்ணமி. ஊரே திரண்டு வேம்படியில் பொங்கியது. பெரியவயிரவர் மடை. வேம்பையும் அரசையும் சுற்றிப் பொங்கற் பாணிகளும், பழவகைகளும், பல

கார வகைகளும் மலையாய்க் குவிந்தன. படையலுக்குப் பின் தான் சித்திரபுத்திரனார் கதை வாசிப்பு நடக்கும். வாசிப்பென்றால் மாமா வாசித்தால்தான் வாசிப்பு என்பது ஊர் அப்பிராயம்.

மாமா என்ன அலுவலிருந்தாலும் எந்த இடத்திலிருந்தாலும் வாசிப்புக்கு வந்திடுவார். அன்று ஏனோ வரவில்லை.

அம்மா சொன்னாள்: “தம்பி, ராசா, மாமாவைக் கூட்டிக்கொண்டாவன்! எல்லாம் ஆயத்தமெண்டு சொல்லு.”

நான் மாமா வீட்டுக்குப் போனபொழுது, மாமியைப் பத்திரகாளியாகத்தான் பார்த்தேன், வள்ளிப்பிள்ளை தாழ்வாரத்தில் விசும்பியபடி கிடந்தாள். மாமா அங்குமிங்கும் நிலைகொள்ளாமல் நெடுமுச்செறிந்தபடி நடந்தார் என்னைக் கண்டதும் மாமிக்கு வெப்பியாரம் தாளமுடியவில்லை. அவள் விம்மியபடி சொன்னாள்:

“கேட்டியா கதையை! உவன், உன்றை மாமன் செய்யிறதை உவனுக்கு மானம் ரோசமிருக்கே? உவளிட்டை இங்க உனத்தை நளத்தியிட்டை என்னத்தைக் கண்டு சொக்கிப்போயிட்டான். இண்டைக்குக் கையும் களவுமாயெல்லே பிடிப்பட்டான். கோயில் மணிகேட்டுத் தடுக்கிட்டு முழிச்சுப் பாத்தா இவனைக் காணலலை! மனிசன் கோயிலடிக்குப் போயிட்டுதாக்குமெண்டு கிணத்தடிக்குப் போய்த் திரும்பேக்கை மாட்டு மாலுக்கை ஏதோ ஆளரவம் கேட்டுது. எட்டிப்பாத்தா, உவனும் உந்தச் சிறுக்கியும்! இதை உனக்கு எப்படியடா சொல்லேலும்!”

எனக்கு மாமி சொல்லாமலே எல்லாம் விளங்கியது.

மாமி என்ன நினைத்தாளோ திடீரெனப் பாய்ந்துசென்று வள்ளிப்பிள்ளையின் தலையிரைப் பிடித்துத் தரதரவென்று இழுத்தாள். மாமா மாமியின் பிடியிலிருந்து வள்ளிப்பிள்ளையை விடுவித்தபடி சொன்னார்:

“அவளை ஒண்டும் செய்யாதை, அவள் கர்ப்பமாயிருக்கிறாள்.”

“என்ன! உனக்கே?”

“ஏன் எனக்குத்தான். இந்த மலடனுக்குத்தான்!”

இதனை மாமியால் தாங்க முடியவில்லை. அவளுக்கு எவன் மலடன் என நம்பியிருந்தாளோ, அவனால் வள்ளிப்பிள்ளை கர்ப்பமுற்றது நம்பமுயாத சங்கதியாக இருந்தது. மாமி மீண்டும் கேட்டாள்:

“என்ன உனக்கா?”

“ஓம்; எனக்குத்தான்!”

மாமாவினது பதில் அவளை வெறிகொள்ள வைக்கது. அவள் தனது தலையை வீட்டுச் சுவருடன் மோதி மயங்கிக்கிழை சாய்ந்தாள்.

மாமா அவளை வாரியனைத்துத் தூக்கியபடி வள்ளிப்பிள்ளையைப் பார்த்தார்.

வள்ளிப்பிள்ளை ஒருகணம் தயங்கி மாமாவையும் என்னை யும் மாறிமாறிப் பார்த்தான் பின், அங்கு நிற்கவில்லை. கண்களில் நீர்படர அங்கிருந்து நடந்தான்.

அவளுக்கு நேர்ந்துவிட்ட துயர் என்றெஞ்சில் கணத்தது.

அந்த நிகழ்ச்சியின்பின், ஓர் ஆறேழு மாதங்கள்தான் மாமி உயிரோடிருந்தாள். ஏமாற்றமும், துயரமும், மாமா வின் பழிவாங்கலும் அவளைப் படுத்தபடுக்கையாக்கிவிட்டன.

ஒரு கணத்த மழைநாள் விடியற் பொழுதில் மாமி இறந்துபோனாள்.

மாமா குலுங்கிக் குலுங்கிக் குழந்தைபோல அழுதார். அதைக்கண்ட நாள், மாமா மாமிபால் அன்பில்லாதவரல்ல என நினைத்துக்கொண்டேன்.

வள்ளிப்பிள்ளை அன்று போனவள்தான். அதன்பின் ஊர்ப்பக்கமே தலைகாட்டவில்லை. அவள் வள்ளிப் பக்கம்

போய்விட்டதாக ஊரில் பேசிக்கொண்டார்கள். அது எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை.

முத்தன் உயிரோடுதான் இருந்தான். அவனிடமும் அவள் வருவதில்லை.

‘அவள் வரவே மாட்டாளா? அவள் வராவிட்டாலென்ன... தொளதொள கழிசானும் ஹிப்பிமாதிரிச் சடையும் வளர்த்தபடி அவளது மகன் வந்திருக்கிறானே.

ஃ

ஃ

ஃ

‘என்ன தம்பி பெலத்த யோசனையில் ஆழ்ந்திட்ட போய் உடுப்பை மாத்து; ஐயாண்ரை துண்டுகிண்டு கிடக்கும். முகத்தையும் கழுவிற்று வா! நீயும் ஒருபிடி பிட்டுச் சாப்பிடு; முட்டை பொரிச்சுத் தாறன்.’

நான் கிணற்றடிக்குப் போய் முகம் அலம்பிவிட்டுத் திரும்பியபொழுது,

அவன் முற்றத்தில் ஐயாவுடன் ஏதோ கதைக்கபடி நின்றான். நான் அவர்களை நெருங்கியதும் அவன் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

‘அத்தான், எப்பிடி. இப்பவும் இன்கம்ராக்கஸ்தானோ?’

நான் ஒரு நிமிடம் எதுவுமே பேசவில்லை. இவனைப்பற்றி எதுவுமே தெரியாமலிருக்க, இவன் என்னைப்பற்றி, எங்களைப்பற்றி யெல்லாமே தெரிந்து வைத்திருக்கிறானே!

பேச்சுக் குரல் கேட்டு அம்மாவும் குசினிக்கு வெளியே வந்துவிடுகிறாள்.

அவள் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் அவனைப் பார்த்தபொழுது ஐயா சொன்னார்:

‘உன்னை அண்ணற்றை மகன்தான்!’

அம்மா ஒரு கணம் பரிதவித்து, ‘வாவன் உள்ளுக்கு

என்று சொல்லுவதற்குக் கூடத் தயங்கியதுபோல் ஒரு தோற்றம் காட்டி நின்றாள்.

ஐயா அவளை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டினுள் போக, நானும் அம்மாவும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தோம். வீட்டுப் படி ஏறியதும் அவனது பார்வை அங்கே கதவின் இடப் புறமாகச் சுவரில் மாட்டியிருந்த படத்தைப் பார்த்து நிலைத்துவிடுகிறது.

அது எனது தங்கை ரஞ்சியின் படம். அவள் அற்ப ஆயுளில் தவறிப்போய்விட்டவள். அவளைப் பார்த்ததும் அவன் கண்கள் பனித்துவிடுகின்றன.

ரஞ்சி உயிருடன் இருந்தால் இவனது வயசுதான் இருக்கும். இன்னும் ஓர் இரு வயது குறைவாகக்கூட இருக்கலாம்.

அம்மாவும் கலங்கிவிடுகிறாள்.

“மாமி மச்சாளைப் பாக்கேக்கை என்றை தங்கச்சியின்றை நினைவு வருகுது. அவளை உரிச்சுவைச்சாப்பிலை இருக்குது. அது தான்.”

அவன் கண்களைத் துடைத்துக்கொள்கிறான்.

“என்ன! என்ன! உனக்கொரு தங்கச்சியா?” மூவரும் ஆச்சரியப்பட்டுப்போய் ஒரே சமயத்தில் கேட்கிறோம்.

“ஏன் இருக்கக்கூடாதா! அப்பு சாகமுந்தி எங்களிட்டை அடிக்கடி வந்துபோறவர். அவற்றை புண்ணியத்திலைதான் நானும் படிக்கமுடிஞ்சது. பாங்கிலை ஒரு பத்தாயிரம்வரையிலை அம்மாவின்றை பேரிலை போட்டவர் அம்மாவுக்கு அவர்துரோகம் செய்யேல்லை.”

“தம்பி இப்ப என்ன செய்யிற ராசா”

அம்மா தன்னை மாற்றிக்கொண்டு விட்டாளா? தாவா

டிக்காரி... வைத்தியர் சிதம்பரனாரின் பேத்தி... இவ்வளவு சலபமாக இவளால் எப்படி முடிந்தது!

“நான் ஏ. எல். எடுத்தான். இப்பதான் மறுமொழி வந்தது. ஒரு பீயும் மூண்டு சீயும். மெடிசின் கிடைக்குமெண்டு நினைக்கிறேன்”

“உனக்குக் கிடைக்குமடா; கட்டாயம் கிடைக்கும்.”

ஐயா திருப்தியுடன் மனம் திறந்து சொன்னார்.

“தம்பி. நீயும் ஒருபிடி பிட்டுச் சாப்பிடன்; முட்டைப் பொரியலுமிருக்கு.”

“இல்லை மாமி; நான் காலையிலே சாப்பிட்டனான். தண்ணி தாருங்க; போதும்.”

அவன் எதுவித தயக்கமுமின்றி, மாமி, மாமி என்று வாய்க்கு நூறுதரம் சொல்லுவது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. தேநீரும் கையுமாக வந்த அம்மா கேட்டாள்:

“முத்து உன்னை இஞ்சை போகச் சொன்னவனே?

“இல்லை, நான்தான் வந்தனான். அவருக்கு இதிலே விருப்பமா இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியாது. ஏன் மாமி நான் இஞ்சை வாறதுக்கு அவரைக் கேக்கவேணுமே?”

தேநீரை அருந்தியபடி அவன் தொடர்ந்து சொன்னான்:

“மாமி நான் இண்டைக்கு வவனியா போகவேணும். அதுக்குமுந்தி உங்கனையெல்லாம் ஒருக்காப் பார்க்கவேணும், பேசவேணுமெண்ட ஆசை, அதுதான் வந்தனான்”

அவன் போவதற்கு எழுந்தபொழுது, அம்மா ஓடிச் சென்று அவனை உச்சிமுகர்ந்து முத்தமிட்டாள்.

‘அம்மா மாறித்தான் போய்விட்டாள்!’

“தம்பீ! அடுத்தமுறை வரேக்கை உன்றை தயக்கச்சியை யும் கட்டாயம் கூட்டிக்கொண்டுவா ராசா.”

“சரி மாமி; கூட்டியாறன்.”

கூறியகையோடு அவன் இறங்கி நடந்தான். அவன் போவதையே பார்த்தபடி நின்ற எங்களது கண்கள் பளிந்தன.

மல்லிகை, '77

மாத்தளை வடிவேலன்

சிறுகதை, நாடகம், நாடகம், கவிதை ஆகிய இலக்கியத் துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள வடிவேலன், இதுவரை ஐம் பதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் இரண்டு நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவரது கதைகள் சில சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் பெயர்க்கப் பட்டுள்ளன. இவர் எழுதி, தமிழகத்தில் வெளியான சில கதைகள் அங்கு மறுபிரசுரமும் செய்யப்பட்டன.

வடிவேலனின் 12 சிறுகதைகள் அடங்கிய 'வள்ளமை தாராயோ!' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி மலையக வெளியீட்டகத்தின் பிரசுரமாக வெளிவரவுள்ளது. 'தோட்டக் காட்டினிலே...' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியில் இவரது மூன்று சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன.

சிறுகதை, நாடகம் ஆகியவை சார்ந்த போட்டிகள் சிலவற்றில் இவருக்கு முதற்பரிசுகிடைத்தது. தொழிற்சங்க, சமூகப்பணிகளிலும் தம்மை இணைத்துள்ள வடிவேலன் மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவையின் துணைச்செயலர் ஆவார்,

இவர் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர்.

இல்ங்கையின் மலைநாட்டிலே யுள்ள தேயிலை, றபர்த் தோட்டங்களில் சந்ததி சந்ததியாக உழைத்துவரும் இந்திய வம்சாவழித் தொழிலாளருடைய வாழ்வின் ஒரு கோணத்தைச் சித்திரிப்பது, இந்தக்கதை. அந்த மக்களிடையே வாழ்ந்து அவர்களது பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொண்டுள்ளவர், கதைஞர் வடிவேலன். ஆதலால், அவர் சொல்லும் இக்கதையிலே அம்மக்களின் தொடரான துயரங்களின் சோகக் குரலைக் கேட்க முடிகிறது.

அக்கினி

— மாத்தளை வடிவேலன்

அறைக்கதவை இழுத்துச் சாத்திவிட்டு வெளியே வந்த ரெங்கையாக் கிழவன் பெருமூச்சு விட்டான். இனம்புரியாத சோகம் அவனை வாட்டி எடுத்தது. என்ன செய்வது என்று புரியாது மௌனமாக நின்றான். லயத்திற்கு எதிரே நீண்டு கிடக்கும் மலைகள் அவனது துயரத்தை அங்கீகரிப்பன போன்று உமமென்று இருந்தன.

தினமும் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துப் போனவைகள் தான், இன்று எல்லாமே தன்னைப் பார்த்து அலுதாப்படுவன போலக் கிழவனுக்குத் தெரிந்தன.

வயத்துக் காம்பிராவிற்குமுன் நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாக நிற்கும் ஈரப்பலா மரம் காற்றுக்குச் சலசலத்துக் கொள்கின்றது. வாசலுக்கு இறங்கி, பூவும் பிஞ்சுமாய்ப் பூரணமும் பமாஃத் திகழும் மரத்தை ஏக்கத்துடன் அண்ணாந்து பார்த்தான். தான் பெற்ற பிள்ளையைக் கனிவுடன் நோக்கும் குளுமையில் அவனது உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. இது அவன் நடந்த மரம், எத்தனையோ பஞ்சங்களில் அவனுக்கு மட்டுமல்லாது முழுத் தோட்டத்திற்குமே கைகொடுத்து உதவிய மரம். இனி அதை அவன் நிரந்தரமாகப் பிரிந்தாக வேண்டும்.

கிழவனுக்கு அதற்குமேல் அவ்விடத்தில் நிற்க முடியவில்லை. படி இறங்கி மெதுவாக நடந்தான் பின் ஏதோ நினைத்தவனாக நின்று திரும்பிப் பார்த்தான். கதவில் கொளுவியிருக்கும் பூட்டில் கண்கள் தரித்தன. சுவரை நோட்டமிட்டான். புகையாலும் தூசியாலும் அழுக்கேறிக் கறுத்துப்போன அந்தச் சுவரில் கதவுக்கு மேலே ஒரு அடிச் சதுரம் வெள்ளை வெளேரென்று வெண்திரையாகப் பளிச்சிட்டது.

“அரி... ராமா... ராமா ” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்ட கிழவனின் கண்கள் பளித்தன. நேற்றுவரை அந்த இடத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த ஆஞ்சனேய சகித சீதாராம படம் இப்பொழுது அவனுடைய பிரயாண மூட்டையில் அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டது.

ரெங்கையாக் கிழவன் நாளை இந்தியாவுக்குச் செல்கின்றான். புதராய் மண்டிக்கிடக்கும் தேயிலைச் செடிகளுக்கிடையில் நெளியிட்டுக் கிடக்கும் செம்மண பானையில் இறங்கி டவுளை நோக்கி நடந்தவனின் மனதில் பல எண்ணங்கள் ஊற்றெடுத்தன.

தவறணக்காரர் என்று எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்படும் ரெங்கையாக் கிழவன் கடந்த முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இத்தோட்டத்தில் தொழில் புரிந்தான், இளம் வயதிலேயே, தன்னுடைய மனைவி காமாட்சியை நெருப்புக் காய்ச்சலுக்குப் பளி கொடுத்த பின்னர் மீதி நாட்களைக் குடுமப்ப பற்றில்லாது தன்னந்தனியனாகவே ஓட்டிவிட்டான்.

உழைப்பே நிரந்தர உறவாகிவிட்டது. குன்றுகளிலும், சரிவுகளிலும் பம் என்று மண்டிக்கிடக்கும் தேயிலைச் செடிகள் யாவும் அவன் கைப்பட தவறணையில் வளர்ந்தவைகள்தாம். ஐம்பத்தைந்து வயதில் ஓய்வுபெற முடிந்ததும் தவறணை ரெங்ஃன் இலவாத 'நர்சரி' ஒன்றினைக் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத துரை, மேலும் ஒரு ஐந்து வருட வாய்ப்பினை அனுபவசாவி, கைராசிக்காரன் என்ற நற்சாட்சிப்பத்திரங்களுடன் அவனுக்குக் கொடுத்தார்.

கிழவனுக்கு நெருங்கிய உறவினன் என்று ஒருவரும் இல்லை. ஆனால், அந்த நாலு டிவிசன் ஆட்களும் கிழவன்மீது உரிமை கொண்டாடினர்.

கிழவன் எல்லோருக்குமே பொதுவானவன்.

வயசுப் பெண்களுக்கு 'தவறணை அப்பா.' வயத்துப் பெண்களுக்கு 'தவறணைத் தாத்தா'. தோட்டத்திலுள்ள வளர்ந்தவர்கள் 'பெரியவர்' என மதிப்புக் கொடுப்பார்கள் ஸ்டோருக்குக் கொழுந்து நீறுக்கச் செல்லும் வயசுப் பெண்கள் அந்த அவசரத்திலும், தவறணைக்குள் புகுந்து பூவாளியுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கும் கிழவனின் வெற்றிலைப் பையைக் காவி செய்துவிட்டே செல்வார்கள். கிழவனும் பகிடிசெய்வான்.

மாலையில் கிழவன் சிறுவர்களுக்குக் கதை சொல்வான். சம்பள நாளன்று சிறுவர்களுக்கு மிட்டாய் கிடைக்கும். ஏழு நாட்களுக்கென்று வழங்கப்பட்ட கூப்பன் அரிசி மூன்று நாட்களில் தீர்ந்துபோக மீதி நான்கு நாட்களுக்கும் எப்படிப் பொழுதை ஓட்டுவது என்று கையைப் பிசைந்து கொண்டு வந்து நிற்கும் குடுமப்பாரம் மிக்க பெண்களுக்கு "ஏண்டி அம்மா, உன் புருஷன் இன்னும் அந்தக் குடிப்பழக்கத்தை விடலியா? சரிதான் போ" என்று சலித்துக்கொண்ட படியே ஐந்தோ, பத்தோ கொடுப்பான்.

இப்படியாகத் தோட்டத்தில் கிழவன் எல்லோருக்குமே பொதுவானவன். சகலரதும் அன்பிற்கும் பொதுவானவன்.

தோட்டத்தில் உத்தியோகத்தரிடையேயும் கிழவனுக்கு நல்ல மதிப்பு. பாத்திகளுக்கு மத்தியில் பவ்வியமாகக் கன்று களுக்கு நீவி நீவி தண்ணீர் போட்டுக்கொண்டிருந்த கிழவனிடம் கட்டைக் காற்சட்டை போட்டுக்கொண்டு, 'அது என்ன? இது எப்படி?' என்று கேட்டுப் படித்தவர்கள் எல்லாம் இன்று பெரிய துரையாக வேறு தோட்டங்களில் வேலை செய்தாலும், இங்கு வரும்போது, "சலாமுங்க தொரைங்களே" என்று தலைப் பாகையை உதறிக் கமக்கட்டில் இடுக்கிக்கொண்டு முரசு தெரியச் சிரிக்கும் கிழவனை ஆதரவோடு தட்டிக்கொடுப்பதுடன், ஒரு பத்தோ, இருபதோ கொடுப்பது உண்டு.

குட்டைக் கவுணில் சின்னப் பெண்ணாகக் காட்சி தரும் சோபனா தனக்குப் புரியாத மொழியில் ஏதேதோ கூறிச் சிரித்தாலும், அதனையும் கிழவன் ஒரு அடக்கமான சிரிப்பில் அங்கீகரித்துக்கொள்வான். அப்படி ஒரு பணிவு.

இப்படிக் கிழவன் எல்லோருக்குமே பொதுவானவன். ஆனால், இந்தத் தொடர்புகளுக்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைப்பதுபோன்று, வானவெளியில் நீந்திக்கொண்டிருந்த பட்டம் கயிறற்றுந்து தவிப்பதுபோன்று, கிழவனது இந்தியப் பயணம் அமைந்துவிட்டது.

யார் யாரெல்லாமோ தடுத்துக் கேளாது, இந்த ஆத்மா அந்த மண்ணில்தான் அடங்கும் என்று தாய்நாட்டிற்கே மனுப்போட்டு விட்டான். நாலைந்து குடும்பங்கள் குடிபெயர்ந்தவுடன் கிழவன் வேட்கையுடன் தீவிரமாகச் செயலாற்றினான்.

கிழவனை 'இன்று, நாளை, கையொப்பம் பிழைச்சுப் போச்சு' என்றெல்லாம் இழுத்தடிக்காது சின்னக் கிளாக்கர் சேவைக்காலப் பணம், ஊழியர் சேமலாபநிதி என்பவற்றையெல்லாம் முடித்துக் கொடுத்துவிட்டார். நூற்றுக்கு இருபது என்ற அவரின் கமிஷன் கிழவன் விடயத்தில் புறநடையாகப் போய்விட்டது. சந்தோஷம் என்று நீட்டிய இரண்டு பச்சைத்தாள்களைக்கூட வாங்க மறுத்துவிட்டார்.

காதில் கடுக்கன் ஒளிதர இருக்கும் தன் புகைப்படம் ஒட்டிய பாஸ்போட்டை தலைவர் கொடுத்தபொழுது, கிழவனுக்கு எப்பொழுதோ நினைவிலிருந்து மறைந்துபோன ஆலமரத்துக் கல்லுக்காட்டில் அமர்ந்த பிள்ளையாரும், வயல் வெளியும், தென்னைமரங்களும் நிறைந்த ஆத்தூர்க் கிராமத்திற்குப் பறப்பதுபோன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது!

பிரிந்து போக இருக்கும் கிழவனைக் கடந்த இருவாரங்களாக விருந்துபசாரங்களில் திளைக்கச் செய்துவிட்டார்கள் தோட்டத்தவர்கள். நாள் நெருங்க நெருங்க, சோகம் கொடிகட்டிப் பறக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அழகையும், கண்ணீரும் தான்! பிரியமானவர்களுக்குக் கிழவன் கொடுத்தது போக மீதிப் பொருட்கள் கட்டப்பட்டுப் பயணத்திற்குத் தயாராகிவிட்டன.

புது கிழமைதான் கப்பற்பயணம். தலைவர் கறுப்பையாவும் தொண்டர் தலைவர் சிவனும் தலைமன்னர்வரை கூட வருகின்றார்கள். 'இனிக்காணவா போகின்றோம்,' என்ற நினைப்பில் இறுதியாக தோட்டத்தவர் எல்லோருக்கும் இரவில் ஒரு தேநீர் விருந்தளிக்க வேண்டும் என்ற முடிவில் சாப்பாட்டுப் பொருட்களும், பழங்களும் வாங்குவதற்காகக் கிழவன் நகருக்குச் சென்று கொண்டிருக்கின்றான்.

வட்டிக்கடை செ.மு.பிள்ளையின் கடையைப் பார்த்தவனுக்கு பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் தேயிலை ஸ்டோர் பற்றி எரிந்த சம்பவம் நினைவிற்கு வந்தது. அவனது கால்கள் இயங்க மறுத்தன.

யாரோ ஒருவர், "ஏய் தாத்தா, என்ன வேடிக்கையா பார்த்துக்கிட்டு இருக்க? சுருக்கா வீட்டுக்குப் போ" என்று விரட்டியது கேட்டது.

தோளில் கிடந்த சால்வையை உதறி காதை மறைத்துத் தலைப்பாகையாக்கிக் கொண்டவன் 'சரி வந்தது வரட்டும்' என்று சந்தைக்குள் இறங்கினான்.

சந்தையில் வாழைப்பழங்களை வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது பெரும் இரைச்சல் கேட்டுக் கிழவன் பயந்துபோனான். கம்பு தடிகள் சதிர்தம் இன்னும் பயங்கரமான ஆயுதங்களையும் ஏந்தியபடி, லொறிகளில் தொற்றிக்கொண்டு ஏதோ கோஷித்தபடி, தியேட்டர்ச் சந்தியில் பிரிந்து தோட்டத்திற்குச் செல்லும் பாதையில் சிலர் விரைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

என்னவாய் இருக்கும் என்று தன்னைத்தானே வினவி,

யல பயங்கரமான பதில்களைக் கற்பனை செய்து அதிர்ந்து போனான். எனினும் 'எல்லாம் அந்த முருகன் செயல்' என்று சமாதானமானான்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் பக்கத்துத்தோட்டத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவம்!... அதை நினைக்கும் போதே பகீரென்றது தலைவாழைக் குந்தை வெட்டிச் சரித்தமாதிரி... வாழ வேண்டிய வயதில்..

என்ன நடந்தாலும் வயத்தில் ஒருவரும் இல்லை. எல்லோரும் தூரத்து மலைகளில் வேலை.

ஆளும் பேருமாக இருந்தாலும் எதைத்தான் பெரிதாகச் சாதித்துவிடி முடியும்.

பாக்குவெட்டியில் வைத்த பாக்கின் அவலநிலை. தாங்க வேண்டிய தரையே குழியாக விழும்போது

நடைபாதையில் கடைவைத்திருந்த சிறுவர்கள் வாழைப் பழத்தோலை விசி ஏறிந்து துவேஷமான வார்த்தைகளைக் கொட்டினார்கள். கிழவன் ஒன்றையும் பொருட்படுத்தவில்லை.

இறக்கமுடியாத மனச்சமையுடன், தோட்டத்தவர்களை உபசரிக்க வாங்கிய பொருட்களும் கனக்க, தோட்டத்தை நோக்கி விரைவாக நடந்தான்.

நகரைவிட்டு நீங்கித் தார்பேட்டில் நடந்து, தோட்டத்துச் செம்மண் பாதையில் ஏறி, வயத்தைச் சமீபிக்கும் முன்னரே நடந்துவிட்ட படுபாதகச் செயலை ஊகிக்க முடிந்தது.

வயம் அக்கினி வெள்ளத்தில் சூதித்தக்கொண்டிருந்தது! ஆடு மாடுகளை அடைத்த பட்டிகள் அக்கினியில் முழுக்கி கொண்டிருந்தன!

தீ நாக்குகளிற் சிக்கிய மிருகங்களின் ஓலம்!...

அவலக்தரல் எழுப்பி அழுவோரும், சிதறி ஓடுவோரும்!

பொருட்களை இழந்தோரின் பரிதவிப்பு!...

செய்வதறியாத பிஞ்சுக் குழந்தைகள்!

எல்லாமே வெறியாட்டத்தின் விளைவுகள்!...

எங்கும் மனத்தைக் குமட்டும் நெடியும் புகையும்! ..

நேரம் நிதானமாகக் கடந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அக்கினி தேவனின் வெறி தணிந்து கொண்டேயுள்ளது,

லயத்தின் தகரங்கள் கூட உருகிக் கிடந்தன!

விக்கினங்களை செய்தலர்கள் விரைவாக மறைந்துவிட்டார்கள்.

அசாத்தியத் துணிவில் ஏதேதோ பொருட்களைக் காப்பாற்ற முனைந்த இளைஞர்கள் தீக்காயங்களுடன் எரிந்த வீடுகளிலிருந்து வெளியேறினார்கள்.

காலையில் கிழவன் நம்பிக்கையுடன் பூட்டிச்சென்ற வீடு கோரமாகக் காட்சியளிக்கின்றது!

“தாத்தா நான் முதல்ல உங்க வீட்டுப் பொருட்களைத் தான் காப்பாத்தப் பார்த்தேன். நாங்கள் என்றாலும் பரவாயில்லை நீங்க ஊநுக்குப் பயணமாச்சே. என்ன செய்யப் போறீங்க? அடுக்கிக் கட்டிவைச்ச உங்க பொருட்களெல்லாம் ஒரேயடியாக எரிஞ்சிபோச்சி! உடுத்துணிக்கூட எடுக்க முடியல. உங்க பாஸ்போட், பணம் எல்லாம் வெந்து சாம்பலாப் போச்சி.” கூறியபடியே மயங்கி விழுந்தான் இலட்கமணன்.

தீக்காயங்களில் அவனது முகம் கருகிப் போயிருந்தது.

ரெங்சையாக் கிழவனுக்கு உலகம் தலைகுப்புறப் புரண்டு, வானம் இடிந்து வீழ்ந்ததுபோல் இருந்தது!

“முருகா! முருகா!... என்ன அநியாயம்! அடுக்குமா?... நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்?” என்று முகத்தில் அறைந்து கொண்டான். யாரோ ஒரு பெண், “தாத்தா! ..” என்று கட்டிப்பிடித்துக் கதறினாள்.

தானும் அந்த அக்கினியில் மூழ்கிச் சங்கமமாகிவிடலாம் போலிருந்தது கிழவனுக்கு.

“இந்த நாட்டிற்கு என்ன நடந்துவிட்டது? ஏன் இந்த அட்டுழியங்களெல்லாம்? நாங்கள் என்ன தவறு செய்தோம்? இங்கு ஏன் மனிதர்கள் மிருகங்களாகிவிட்டார்கள்?” கிழவன் புரியாது பொறி கலங்கி நின்றான்,

தவறணையில் நீவி நீவித்தண்ணீர் போட்டு வளர்த்தானே அந்தத் தேயிலைச் செடிகள், அவை ‘நாங்கள் நன்றி மறக்கவில்லை’ என்று கூறுவனபோன்று, லயத்தைக் சுற்றிக் கருகிக்கிடந்தன! □

கே. ஆர். டேவிட்

சிறுகதை என்னும் கலைவடிவத்தை நலிந்த மக்களது - நசுக்கப்பட்ட மக்களது மீட்புக்காக வலுவுடன் பயன்படுத்துபவர், கே. ஆர். டேவிட். மானுடத்தின் துன்பங்களும் துயரங்களும் இவரது கதைகளிற்கருப் பொருளாகி, உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இக்கேடுகள் ஒழியவேண்டும் என ஆசிரியர் கொண்டுள்ள ஆத்மார்த்தமான வேட்கை அவற்றில் ஒங்கி ஒலிக்கிறது. சமுதாயத்தில் அடிப்படையான மாற்றம் வேண்டும் என்னும் இவரது ஏக்கம் அவற்றில் தேங்கி நிற்கிறது.

இந்நாட்டில் இன்று இனப்பூசலால் நேர்ந்த அவலங்களைச் சித்திரித்து டேவிட் அண்மைக் காலத்தில் எழுதிவரும் சிறுகதைகள் மானுட நேயத்தின் தேடுதலாக - மனிதாபிமானத்துக்கு அவர் விடுக்கும் அறை கூவலாக அமைந்துள்ளன.

மலையகத் தமிழரின் இதயக் குழறல் களுக்குக் காரணிகளாகவுள்ள பிரச்சினைகளுள் ஒன்றைக் கருவாகக்கொண்டு இவர் எழுதிய 'வரலாறு அவனைத் தோற்றுவிட்டது' என்னும் நாவல் வீரகேசரிப் பிரகரமாக வெளிவந்துள்ளது.

இந்தக் கதையிலே, ஓர் அநாதைப் பிணத்தை வைத்துக் கொண்டு 'மனிதனை'த் தேடுகிறார் கதைஞர் டேவிட். - சோக்கிறற்றீஸ் நடத்தியது போன்ற ஒரு தேடல். புவருடைய தேடலில் உதட்டளவிலே பிறக்கும் குறைப் பிரசவங்களான அனுதாபங்கள், எண்ணத்தை நெஞ்சினுள்ளேயே கொன்றுவிடும் பேடிமைகள், பணத்திலே வேர்விட்ட சிறுமைகள் என்பனவற்றின் கோரமான கோலங்கள் தலைகாட்டுகின்றன! மனிதாபிமானமோ, வறுமையில் கருகிவிட்ட ரூச்சனின் உடம்பினுட் கிடந்து துடிக்கிறது!... ரூச்சன் - அவனுடைய வர்க்கத்தின் அசற் பிரதிநிதி. அவன் கதையை நகர்த்துகிறான்; ஆனால், தான் நகராமல் நமது நெஞ்சில் நிலைத்துவிடுகிறான்!

இரண்டு நிர்வாணங்கள்

— கே. ஆர். டேவிட்

பூரணம் நிர்வாணமாய்க் கிடக்கின்றான்; அவள் இறந்து விட்டாள்!

அவள் உடுத்தியிருந்த நாலுமுழக் கந்தல்துணி கயிறாய்க் திரிபட்டு அவளது இடையில் சுற்றிக்கிடக்கின்றது.

இரவு பத்து மணிக்கு மேல் கடைசி பஸ்ஸிற்காகக் காத்துநின்ற பத்துப் பதினைந்து மனித ஜீவன்கள் எட்ட நின்று அவள் உடலைப் பார்த்து ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொள்ளுகின்றன.

குச்சன் - அவன்மட்டும் இறந்துபோன பூரணத்தின் உடலுக்கருகில் சூந்தி யமர்ந்திருக்கிறான்.

“எனது தனிமையை நீக்க இருந்த ஒரேயொரு சீவன் நீதான். நீயும் போய்விட்டாய்! இனிமேல் நான் தனியன்!” காலையும் கழுத்தையும்சேர்த்து இறுகக் கட்டப்பட்ட கோழி சிறகடித்து அவலப்படுவதுபோல அவனது இதயம் அவதிப் படுகின்றது.

உறவற்ற பூரணம்;

உறவற்ற குச்சன்;

இருவருக்கு மிடையே ஓர் உறவு!

உடற் கலப்பற்ற, உள்ளங்கள் கலந்த புனிதமான உறவு! ‘பிச்சைக்காரர்’ என்ற வர்க்க உணர்வு!

சூந்தி யமர்ந்திருந்த குச்சனின் பார்வை பூரணத்தின் முகத்திற் சில நிமிடங்கள் தரிக்கின்றது.

அவளது கண்கள் வெண்மை படர்ந்து, பாதி திறந்து, வாய் அரை குறையாக மூடப்பட்டு ...மரணக் கோலத்தின் முத்திரைகள்!

“பூரணம், நீ உயிரோடிருந்த காலத்தில் உன்னைக் கடைக்கண்ணாற்கூடப் பார்க்காத இந்த உலகத்தை இறந்த தாய் பிறகும் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையே? பாதிக்கண்ணைத் திறந்திருக்கிறாய்.

“நீ பசி பசியெண்டு திரிஞ்ச போதெல்லாம் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூடத் தராத இந்த உலகம் இறந்தாய் பிறகு ஏதாலும் தருமென்றே உன்னை வாயைத் திறந்திருக்கிறாய்?”

சூச்சன், தனது இதய ஓலம் தொடர, பூரணத்தின் கண்ணையும் வாயையும் மூடிவிடுகின்றான்.

பூரணத்தின் வாய் திரும்பவும் திறக்கின்றது.

“என்ன பூரணம் வாயைத் திறக்கிறாய்? பசியாலை செத்தேன் என்று காட்டவா? நீ பசியாலைதான் செத்தாயென்று எல்லாருக்கும் தெரியும். நீ வாயை மூடு. பிறப்பிலையிருந்து இறப்புவரை எங்களுக்கு வெறுவயிறுதானே! தீராத பசி! எனிமேல் நீ வாயைத் திறக்கவேண்டிய அவசியமில்லை! .. எனிமேல் உனக்குப் பசிக்காது! எனி நீ வாயை மூடு.” திரண்டுபோயி நகரும் அடம்பன் கொடிக்குள் குப்பைவாரியை விட்டு இழுப்பது போல அவனது கைவிரல்கள் அவனது பரட்டைத் தலையைக் கோதுவர, .. அவனுக்குள் அவனது இதயம் அழுகின்றது.

பூரணத்தின் முகத்திற் பதிந்திருந்த அவனது பார்வை அதிலிருந்து உடலில் நகர்கிறது.

மனித உணர்வின் நெறிக்குச் சவால் வீடுகின்ற நிர்வாணக்கோலம்!

ஆனால், சூச்சனின் உணர்வு? உருகிக் கிழ் நோக்கி. வடிகின்றது.

பரிதாப உணர்வு!

அவளது நிர்வாணத்தைப் போக்கிவிட நினைந்து அவளுடைய இடையிற் கயிறாய்ச் சுற்றிக் கிடந்த நாலுமுழக் கந்தலைப் பிடித்து இழுக்கின்றான். தண்ணீரில் நனைந்த கடகாசி பிய்வதுபோல், அந்த நாலுமுழக் கந்தல் துணி பிய்ந்து வருகின்றது.

பூரணத்தைத் தூக்கி நிமிர்த்தி அந்தக் கந்தல் துணியை எடுத்து அவளுக்கு உடுத்தும் அளவுக்கு சூச்சனுக்கு உடற்பலம் இல்லை எச்சிலிலையால் வளர்ந்த உடல்; பலமிருக்குமா?

கிழிந்து கையோடு வந்த துண்டுகளை நிலத்திற் போட்டு

விட்டு பஸ்ஸிற்காகக் காத்துநிற்பவர்களைப் பார்க்கின்றான். நின்றவர்களும் அதைப் புரிந்துகொள்ளுகின்றனர், ஆனால்,

யாரும் முன்வரவில்லை. யாரும் வரமாட்டார்கள் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டும்,

“இவளைக் கொஞ்சம் தூக்கி விடுங்கோ, இந்தச் சீலையை எடுத்து உடுத்தி விடுவம்,” - ஒரு பகிரங்க வேண்டுகோளை விடுக்கின்றான்.

இறந்துபோன ஒரு பெண்ணின் நிர்வாணத்தை நீக்கி விடத் துடித்து உதவி தேடுகின்ற ஒரு ஆணின் பரிதாபநிலை.

யாரும் வரவில்லை!

திரும்பவும் அவளது கைவிரல்கள் அடம்பன்கொடித் தலைக்குள் சூப்பைவாரியாகிக் கோதுகின்றன.

சில நிமிடங்கள் ..

மரக்கட்டையை உருட்டுவதுபோல் அவளது உடலை உருட்டி அந்த நாலுழுழக் கந்தல்துணியை எடுக்க முயல்கிறான், அவளோடு சேர்ந்து துணியும் சுற்றி .. கிழிந்து... இனி எடுத்தாலும் பிரயோசனப்படாது!

பூரணத்தின் நிர்வாணத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்ற மின்சார பல்புகளைப் பார்க்கின்றான்.

“இந்தப் பல்புகளை கல் எறிஞ்சு உடைச்சாலென்ன!” - இப்படி எண்ணுகிறது, அவளது மனம்,

பல்பை உடைத்து இருளுக்குள் பூரணத்தின் நிர்வாணத்தை மறைக்கலாம்; விடிந்தால் சூரியன்! பூரணத்தின் நிர்வாணம்! சூரியனைக் கல் எறிந்து உடைக்க முடியுமா!

அடம்பன்கொடித் தலைக்குள் கைகள் சூப்பைவாரியாகி ... தலையைத் தாழ்த்திக் கொள்ளுகிறான்.

மயான அமைதிக்குச் சவால் விடுகின்ற பயங்கர அமைதி.

சில நிமிடங்கள்...

கடைசி பஸ் தனக்கே உரித்தான உறுமலோடு வருகின்றது. நின்றவர்கள் ஏறிக்கொள்ள, பஸ் புறப்படுகின்றது. பஸ் நிலயத்திற் பூரண அமைதி.

கொடிகாமம் பஸ் நிலயம்:

பிரயாணிகள் தங்குவதற்காக ஆசையருமையாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் தங்குமடம்; கிட்டத்தட்ட இருபது அடி நீளமும் நாலு அடி அகலமும் கொண்டது, இதன் வலது பக்க ஓரத்தில்தான் பூரணம் கிடக்கின்றது.

கொடிகாமம் பஸ்நிலையத்திற்கு வருபவர்களுக்கு இவளைக் கண்டிப்பாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும், வயது நாற்பதுக்கு மேலிருக்கும், கொப்போடு முறிந்து வெய்யிலில் வதங்கிய முருங்கைக்காய்ப் பிஞ்சுபோல வாடி வதங்கிய மெல்லிய உடல்; சுறுத்தவள்; ஒரு நாலுமுழத் துணி; ஒரு சட்டை. அரை நிர்வாணக் கோலமாய்ச் சகலரிடமும் கை நீட்டித் திரிவாள்,

“ஐயா, ஒருசதம் போடுங்கோ.” ஒரு சதத்தைவிடக் குறைந்த காசில்லை என்ற எண்ணமோ என்னவோ, எல்லாரிடமும் ஒரு சதந்தான் கேட்பாள்,

பின்னேரங்களில் கொடிகாமம் தியேட்டர் வாசலில் கண்டிப்பாக அவளைக் காணலாம்.

இவ்வளவுதான் இவளைப்பற்றிக் கூறலாம்.

இவளது பிறப்பு, வளர்ப்பு, பெற்றோர், உறவினர்... இவளோடு அதிகம் பழகுகின்ற குச்சனுக்கே இவைகள் தெரியா!

பூரணத்திற்குச் சகலதும் குச்சன்தான்! குச்சனுக்குச் சகலதும் பூரணம்தான்!

குச்சன்—

இது அவனது பட்டப்பெயர். மெலியக் கூடாத அளவுக்கு மெலிந்து, தடிக்குச்சிபோல் இருப்பதால் இவனைக் 'குச்சன்' என்று எல்லோரும் அழைப்பார்கள், இவனது சொந்தப் பெயர்? அது பூரணத்துக்கே தெரியாது

இன்று காலையில் கொடிகாமம் பஸ் நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்ட குச்சன் இப்போதுதான் திரும்பினான்,

சில தினங்களாகப் பூரணம் வயிற்றுவலி என்று அடிவயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு திரிந்ததும் அவனுக்குத் தெரியும். அகற்குப் பசிதான் காரணம் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

அனுபவங்கள் சாவது இல்லையே!

இன்று பகல் முழுவதும் அந்தத் தங்கு மடத்துச் சீமெந்து நிலத்திற் கிடந்த பூரணம் படிப் படியாகச் சகல மரண அவஸ்தைகளையும் பட்டு, எட்டு மணியளவில் இறந்து விட்டான்.

குச்சன் அங்கே நின்றிருந்தால் பூரணத்தின் உயிர் இன்னும் சில நிமிடங்களாவது தங்கிப் போயிருக்கும். கடைசித் தண்ணீரென்று தன் கண்ணீரையாவது அவன் பருக்கியிருப்பான்.

“நீ செத்திட்டாய்; இனிப் பாரன்; விதானை, பொலீஸ், நீதவான், விசாரணை, பேப்பர்... இனிமேல் தான் உனக்கு மனிச மரியாதைகள்! 'நீ குடல்வலி யெடுத்துத்தான் செத்தாய்' எண்டதைச் சட்டப்படி தீர்மானிச்சு...” - குச்சன் வாய்விட்டுக் கூறுகிறான்.

பிணத்தின் அருகில் இருந்த குச்சன் எழுந்துபோய் தங்கு மடத்தின் இடதுபுறமாகிருந்த சீமெந்து நிலத்தில் அமர் கிறான்.

மணி இரவு பன்னிரண்டுக்கு மேல்...

“டேய்! ஐயா பஸ் ஸ்ராண்டிலை ஒட்டச் சொன்ன பெரிய படத்தை எடு.” சில மனித ஜீவன்களின் பேச்சரவம் குச்சனின் அமைதியைக் குலைக்கின்றது.

அவர்கள் சினிமா நோட்டீஸ் ஒட்டுபவர்கள்.

நானே காட்டப்படவிருக்கின்ற புதிய படத்தின் விளம்பரநோட்டீஸ் ஒருவன் அந்த விளம்பரப் பலகையை விழுத்தி அதில் பசையைப் பூசுகின்றான். மற்றவன் முதலாளி ஐயா வினஸ் குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட்ட அந்தப் பெரிய படத்தை வெளியே எடுக்கின்றான்.

கிட்டத்தட்ட நாலடி நீளமும், மூன்றடி அகலமும் கொண்ட, பெரும் அளவிலான படம்.

ஓர் ஆங்கிலப்படத்தின் விளம்பரம்.

ஒரு பெண்ணின் தோற்றம்.

முழு நிர்வாணக் கோலம்!

பெண்ணின் தோற்றம் முழு நிர்வாணமாக வரையப் பட்டு இருக்கிறது. வரைந்தவனின் மனம் சகிக்கவில்லையோ என்னவோ, பெண்ணின் தொப்பூழின்கீழ், படத்தின் பெயரைப் பெருத்த அளவில் எழுதி நிர்வாணத்திற்குத் திரையிட்டிருக்கின்றான்.

படம் ஒட்டப்பட்டு, விளம்பரப் பலகை நிமிர்த்தி வைக்கப்படுகின்றது.

மின்சார ஒளிக்கீற்று படத்தைத் தழுவுகின்றது.

பஸ் நிலயத்தில் இரண்டாவது நிர்வாணக்கோலம்!

அசலும் நகலும்!

“என்ன குச்சா, பன்னிரண்டு மணிக்கு மேலேயாய்ப் போச்சு, படுக்காமல் இருக்கிறாய்?” தற்செயலாகக் குச்சனைக் கண்ட அவர்கள் கேட்கின்றனர், இறந்துபோய் மறுமுனையிற கிடக்கின்ற பூரணத்தை அவர்கள் அவதானிக்கவில்லை.

“உந்தப் படத்துக்கு நாளைக்கு மதிப்பில்லை.” சில விநாடிகள் மௌமைக இருந்தவன் திடீரென்று கூறுகின்றான்.

“ஏன்?”

“உது வெறும் படந்தானே. உண்மையாயும் ஒன்று கிடக்குது. சனங்கள் நாளைக்கு அதைத்தான் பாக்குங்கள்.”

“என்ன குச்சா சொல்லுகிறாய்?”

“அங்கை போய்ப் பாருங்கோவன்.” பூரணம் கிடக்கின்ற இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான், குச்சன்,

“என்ன, பூரணம் கிடக்கிறான்.” “ஓம், கிடக்கிறான்; என்ன மாதிரிக் கிடக்கிறான் என்று பாருங்கோவன்.” குச்சன் முன்னேயுந் தியேட்டர்க்காரப்பொடியள் பின்னால் வருகிறார்கள்.

“என்ன குச்சா! பூரணம் செத்துப்போச்சே?”

“ஓம்”

“என்ன வருத்தம்?”

“வருத்தமோ, என்னவோ! பூரணம் செத்துப்போச்சு!”

“பொலிசிலை போய்ச் சொல்லு.”

“நானேன் சொல்லுறது. நாளைக்கு அவையளாய்க் கேள்விப்பட்டு வரட்டன்.”

“அதை ஒண்டாலே முடிவிடன்.” பலரது பார்வைக்காக நிர்வாணப் படம் ஒன்றை ஒட்டிய அவர்கள், இந்த நிர்வாணத்தைச் சனங்கள் பார்ப்பார்களே என்று மூடச் சொல்கின்றனர்,

ஒன்று மனிதாபிமானம்;

ஒன்று தொழில்.

“தம்பி, பூரணத்தைக் கொஞ்சம் தூக்குங்கோவன். உந்த நாலு முழத்தை எடுத்து உடுகுதுவிடுவம்.” முன்பு விடப்பட்ட அதே பகிரங்க வேண்டுகோள்,

“நாங்கள் இன்னும் கன இடத்திலே நோட்டீசு ஒட்ட வேணும். நிற்க நேரங் காணாது.” கூறியபடியே அவர்கள் அங்கிருந்து நகருகின்றனர்.

குச்சனுக்கு மீண்டும் தோல்வி!

மீண்டும் பழைய இடத்தில் வந்து அமர்கிறான்.

சில நிமிடங்கள்

‘உந்தப் படத்தை உரிச்சுப் பூரணத்தை மூடிவிட்டால் என்ன.’ குச்சனின் மனதில் மின்னெறிகிறதுச் சிந்தனை, வாய் முணுமுணுக்கின்றது.

அசல் நிர்வாணத்தை நகல் நிர்வாணத்தால் மூடிவிட

அடம்பன்கொடித் தலைக்குள் கைவிரல்கள் குப்பை வாரியாகி

மூடிவுக்கு வருகின்றான்.

இருந்தவன் எழுந்துபோய் விளம்பரப் பலகையைச் சரித்து விழுத்தி, ஈரம் காயாத அந்த நோட்டீசை உரித்துக் கொண்டு வந்து பூரணத்தின் உடலை மூடி விடுகிறான்! நோட்டீசின் படப்பக்கம் மேலே தெரிகின்றது.

அசல் நிர்வாணம் மறைய நகல் நிர்வாணம் தெரிகிறது!

“பிறகும் அதுதான்!” குச்சன் தனது தவறை உணர்ந்து கொண்டு, நோட்டீசை எடுத்துப் படத்தை உட்புறமாக்கி மூடுகின்றான்.

நிர்வாணங்கள் ஒன்றை யொன்று தர்சிக்குின்றன.
இரண்டுமே உணர்வற்றவைகள்.

இப்போது அந்த பஸ் நிலையத்தில் நிர்வாணங்கள் எதுவு
மில்லை.

குச்சன் மனத்திருப்தியோடு மீண்டும் பழைய இடத்தில்
வந்து அமர்கிறான்.

சில நிமிடங்கள்...

இரண்டாம் காட்சி முடிந்து வந்த சில மனித ஜீவன்
களின் அரவம் பஸ் நிலையத்தில் தனித்துவம்பெற்று ஒலித்து
மரணிக்கின்றது.

ஒரு காரின் லைட் வெளிச்சம்; கார் இரைச்சல்; தியேட்டர்
முதலாளியின் கார் என்பதைக் குச்சன் தீர்மானித்துக்
கொள்ளுகின்றான்.

வந்த கார் விளம்பரப் பலகைக்கு அருகில் நிறுத்தப்
பட்டு, முதலாளி காரிலிருந்து இறங்கி விளம்பரப் பலகை
யைப் பார்க்கின்றார். பசையின் நீர்த்தன்மை மின்சார ஒளி
யில் பளபளக்கின்றது.

படம் ஒட்டப்பட்டுப் பின்னர் அது உரிக்கப்பட்டிருப்
பதை முதலாளி உணர்ந்துகொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்க
வில்லை.

முதலாளி திரும்புகிறார், அவரது பார்வைக்குக் குச்சன்
தான் தீனியாகிறான்.

“உதார், குச்சனே?”

“ஓம் ஐயா.”

“இஞ்சை வாடா.”

“என்னய்யா?”

“தியேட்டர்க்காரப் பொடியன் நோட்டீசு ஒட்டின வங்களே?”

“ஓம் ஐயா.”

“அப்ப எங்கையடா நோட்டீசு?”

“.....”

“உனக்குத் தெரியாமல் போகாது; சொல்லு; எது வந்தாலும் நான் இருக்கிறனடா. நீ சொல்லு,”

“.....”

“டேய்! குச்சா!” -முதலாளிக்கு எல்லை மீறிய கோபம்.

“ஐயா”

“யாரடா கிழிச்சது?”

“நான்தானய்யா.”

“ஏனடா?”

“பூரணத்தை மூட?”

“அவளை ஏனடா மூடவேணும்?”

“வந்து பாருங்கோ”

இருவரும் பூரணம் கிடக்கின்ற இடத்திற்கு வருகின்றனர். குச்சன் நோட்டீசை எடுக்கிறான். பூரணம் நிர்வாண மாயக் கிடக்கின்றான்.

“பூரணம் செத்துப்போனானேயடா?”

“ஓம் ஐயா.”

எதிர்பாராத தாக்கம்; முதலாளி சில விநாடிகள் மௌனமாக நிற்கின்றார்.

“ஏனடா குச்சா, செத்துப்போன இந்தப் பரதேசியை மூட என்றை தியேட்டர் நோட்டீசேயடா உனக்குக் கிடைச்சது?”

“அப்பிடியில்லை ஐயா, செத்தாலும் பூரணம் பொம்பிள்தானே, நிர்வாணமாய்.. விடிஞ்சால் எத்தனைபேர் வாற இடம்... அதுதான் ”

“அதுக்கு, என்றை நோட்டீசாலையேடா மூடுறது!”

“ஒரு பெண்ணின்றை மானத்தைத்தானே உங்கடை நோட்டீசு காப்பாத்திக் கொண்டிருக்கு.”

“அதாலை எனக்கென்னடா?”

“என்னய்யா அப்பிடிச் சொல்லுறியள்!”

“டேய்! கதைவேண்டாம். உரிச்சதுபோல கொண்டு போய் ஒட்டிவிட்டா.”

“ஐயா!”

“சொன்னதைச் செய்.”

குச்சன் படத்தைக் கொண்டுவந்து ஒட்டி விளம்பரப் பலகையை நிமிர்த்தி வைக்கிறான்.

திரும்பவும் இரண்டு நிர்வாணங்கள் பஸ் நிலையத்தில் பளிச்சிடுகின்றன!

“ஐயா! இந்த நாய் தின்னாக்காசு மனிசனீட்டை அளவுக்கு அதிகமாய் இருந்திட்டால், அவன் நாயை விடக் கேவலமாகிவிடுகின்றான்! எல்லேமீறிய கோபத்தில் குச்சன் திடீரென்று இப்படிச் கூறிவிடுகின்றான்.

முதலாளி இதை எதிர்பார்க்கவில்லை!

“டேய் குச்சா! நீ நாயாய் அலையிறதுக்கும் நான் ராசாவாய் இருக்கிறதுக்கும் இந்த நாய் தின்னாக் காசு தானடா காரணம்.”

“அது சரி ஐயா. திதருவோரத்தில் கிடக்கிற ஒரு பிணத்தின்ர நிர்வாணத்தை மறைக்கிறதுக்கு உங்களாலே ஒரு நோட்டீசைத் தானஞ்செய்ய மனசில்லாமல் போச்சே!

“டேய் குச்சா! பூரணத்தின்ர உடலை நிர்வாணமாய் இந்த உலகம் முழுக்கக் கொண்டு திரிஞ்சாலும் எனக்கு ஒரு சதத்து வருமானம் இருக்காது. ஆனால், வெறும் கடதாசியிலே மையால் கீறின இந்தப் படம் ஆடாமல் அசையாமல் இந்த பஸ் ஸ்ராண்டிலை கிடக்கிற ஒவ்வொரு விநாடியும் எனது வருமானத்திற்கு வழி கோலிக்கொண்டு தானடா இருக்கும்” கூறிவிட்டுக் காருக்குள் ஏறுகின்றார்.

கார் புறப்படுகின்றது; குச்சன் அப்படியே நிற்கின்றான்.

இருள் கரைந்து, வானம் வெளுத்து, பொழுதுவிடிந்து ஆதவனின் ஆதிக்கம் வானத்தின் உச்சியைத் தழுவி, அடிவானத்தை நெருங்கிவிட்டது, மாலை ஆறு மணி.

அசல் நிர்வாணம் எரிந்து சாம்பராகிவிட்டது.

நகல் நிர்வாணம்?...

தியேட்டரில், ஹவுஸ் ஃபுல்' அறிவிப்புப் பலகை தொங்க விடப்பட்டிருக்கின்றது!

பரிபூரணன்

மலையகத்தின் இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் தமது பார்வைக் கூர்மையாலும் படைப்பாற்றலாலும் கணிப்புப் பெற்றவர், 'பரிபூரணன்' என்னும் புனைபெயரில் எழுதிவரும் ச. பாக்கியசாமி. 1967 ஆம் ஆண்டளவில் எழுத்துத் துறைக்குள் அறிமுகமான இவர், மலையகத்தில் மண்டிக்கிடக்கும் கொடுமைகள், தீமைகள், அறியாமை ஆகியவை களைந்தெறியப்பட வேண்டும் என்னும் ஒரே நோக்கோடு இலக்கியம் படைப்பவர். இவர் கதாசிரியர் மாத்திரமன்றிக் கவிஞருமாவார்.

சிறுகதைகளும் கவிதைகளுமாக இதுவரை ஐம்பதுக்குமேல் எழுதியுள்ள பரிபூரணன் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய மலையகச் சிறுகதைப்போட்டிகளில் மூன்று கடவைகள் பரிசுகள் பெற்றுள்ளார். 'கதைக் கனிசன்' என்னும் பரிசுக் கதைத் தொகுப்பினிலே இவருடைய சிறுகதைகள் இரண்டு இடம்பெற்றுள்ளன.

பரிபூரணன் ஊவா கட்டவளையில் ஆசிரியராகக் கடைமையாற்றி, அண்மையில் தமிழகம் சென்றுள்ளார்.

அறியாமை! அறியாமை! அறியாமை! இல்லாமை மாத்திரமன்றி இதுவும் சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியினருக்கு உடைமை ஆகிவிட்டதா! இது அவர்களுக்கு ஒரு முதுசொமாக வந்து கொண்டிருக்கிறதா! சமுதாயத்தில் இல்லாமல் ஒழித்துக்கட்ட வேண்டிய ஒன்றைப்பற்றி உள்ளது உள்ளபடி சொல்கிறது. இந்தக்கதை.

ஒரு நாய் தன் வாலைப் பிடிக்கிறது

- பரிபூரணன்

“வணக்கம்... வணக்கம், சேர்” என்று கூறிய மாணவர்களுக்குப் பதில் வணக்கம் கூறிய ஆசிரியர் இடுப்பிற் கைகளை ஊன்றியவண்ணம் கதம்ப மாலையாகக் காட்சியளிக்கும் மாணவ மாணவிகளை, படை அணிவகுப்பைப் பார்வையிடும் தளபதபோலப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறார்.

பாடசாலைக்குச் சற்று மேலாக இருக்கும் ரோட்டில், சற்று அலைமான அந்த இடத்திலிருந்து வகுப்புக்கு ஏற்றபடி பலதரப்பட்ட வாய்பாடுகளைக் கத்திக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள், ஆசிரியர் வரவால் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு ‘கப்சிப்’ என்றிருக்கின்றனர் பாடசாலையைக் கூட்டுவதற்காக உள்ளே சென்று ஆடிக்கொண்டிருந்த வான்குகள்

நாற்கும் கைகளிலிருந்த சவுக்குத் தழைகளைச் சப்பாத்தி வேலிகளுக்கு மேலாகத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, 'பம்மிப் பம்மி' ஓடிவந்து வரிசையில் நுழைந்துகொண்டன.

முதல் நாள் பள்ளியை முடிய கையோடு ஆசிரியர் வீட்டில் கொண்டுவரப்பட்ட போட்டிருந்த மேசை நாற்காலி ஆகியவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டுவரும் சிறுவர்கள் 'தொங்கு தொங்' கென்று ஓடிவருகின்றனர். "ஹும் ஹும்... மெதுவா மெதுவா" என்று ஆசிரியர் அதட்டுகிறார்.

முடப்படாமல் திறந்த மண்டபமாகக் கிடக்கும் பள்ளியில் உள்ள தளபாடங்கள் இரவிற்களவு போய்விடுகின்ற படியால் ஸ்கூல் கவர் பண்ணவேண்டும் என்று துரைக்கு லொக் பூக்கில் எழுதி எழுதிச் சலித்துப் போய்விட்ட ஆசிரியர், சோதனைக்கு வரும் இன்ஸ்பெக்டர் மூலமாகவும் எழுதிப் பார்த்துவிட்டார். நாலேந்து மரத் தளபாடங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக நாலாயிரம் ரூபா செலவு செய்து 'ஸ்கூல் கவரிங்' செய்வதற்கு 'ஜனவசம்' இடம் கொடுக்காது என்று துரை அடிக்குறிப்பு எழுதியிருந்தார். இதனால் ஏமாற்ற மடைந்து 'கோதாரியன் விழற்கதை கதைக்கினம்' என்று ஆசிரியர் பொருமிக்கொள்கிறார்.

ஆசிரியரின் தலையசைப்பைத் தொடர்ந்து, சமதிலத்தில் அசையும் நதியாக மாணவர்கள் பள்ளிக்குள் செல்கின்றனர். மேசைமேல் இடாப்பை விரித்து வைத்துக் கொண்டு ஆசிரியர் பெயர்களை அழைக்கிறார்.

"வத்தேன் சேர்." "வந்தேன் சேர்." "வந்தேன் சேர்."

மாணவர்களின் குரலைத் தொடர்ந்து கோடும் சைபருமாக இடாப்பில் அடையாளங்கள் இடப்படுகின்றன.

"லெச்சுமி! லெச்சுமி!" ஆசிரியரின் முதல் அழைப்பிற்குப் பதில் வராதபடியால் மறுமுறையும் அழைக்கிறார், பலமாகவும் அதட்டலாகவும்.

"லெச்சுமுக்கு காச்சல்ங்க, அதா வரலீங்க."

அந்த இடத்திற்கு முற்றிலும் அறிமுகம் இல்லாத அந்தக் குரலைக் கேட்டு ஆசிரியர் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். அரைச்சுவருக்கும் கூரைச்சாய்ப்பிற்கும் ஊடே தெரியும் ரோட்டில் நிற்கும் அவளை - லெச்சமியின் தாயை - காக்கையாய் தலைசாய்த்துப் பார்த்துவிட்டு இடாப்பில் மொத்தம் கூட்டிப் போடுகிறார்.

“ஸ்கோலுக்கு வர்ர புள்ளை அடிக்கிதுன்னு தாங்க வரப் பயப்படுதுங்க.”

“யாரு அடிக்கிறதாம்?” என்றபடி இடாப்பை முடுகிறார். மாணவர்கள் கைகளைக் கட்டியவாறு மௌனமாக நிற்கின்றனர்.

“யாரோ அம்மாசி மவளுங்க ஐயா. நேத்து ஸ்கோலுக்கு வந்த புள்ளைய கையப் புடிச்சி இழுத்து, இங்க வாடி ஒன்னை ஒரு வேலை.....”

அவள் முடிக்கவில்லை. சொல்லிக் கொண்டே போகிறாள். அவளுடைய பேச்சு பாலியல் தொடர்பான விஷயங்களை நோக்கி, பள்ளத்தை நாடிப் பாயும் வெள்ளத்தைப் போலப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. மிகவும் பச்சையாக-ஒளிவு மறைவு என்னும் வரம்புகளை முறித்துக் கொண்டு, கண்ணியம் கட்டுப்பாடு என்னும் பண்புகளை மிதித்து நகக்கிக் கொண்டு அவள் பேச்சுப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

வெற்றிலைச் சாறு கடைவாயில் நுரைக்க அவள் பேசும் சத்தம் பாடசாலை அமைதியில், மிகவும் துல்லியமாக ஒலிக்கிறது. இந்த எதிர்பாராத அசிங்கப் பேச்சால் ஆசிரியர் தடுமாறித் தவிக்கிறார். கிழவியின் வாயையோ மாணவர்களின் காதுகளையோ அடைக்க முடியாத ஒரு ஜீரணநுங்கெட்டான் நிலைமையில் நின்று தவிக்கிறார்! தனது அந்தரங்கமான இரகசியம் அம்பலமானதுபோன்ற அவமான உணர்ச்சியில் ஆத்திரமும் மேலிட மாணவர்களைப் பார்த்து அதட்டுகிறார்.

“ஏன்று வாயப் பாக்கிறியள் படியாமல்?” என்று

மாணவர்களை நோக்கிக் கத்துகிறார். மாணவர்கள் மெதுவாகப் படிக்கத் தொடங்கிப் பின் பலமாகக் கத்தத் தொடங்கிவிட்டனர். அந்த இரைச்சல் அப்போதைக்கு மிகவும் அவசியமான - அவசரமான ஒளஷதமாக விளங்கியது.

ஆசிரியர் ஒரு திருப்தியுடன் மெதுவாக ரோட்டிற் கேட்கிறார். “சின்னப் பிள்ளைகள் முன்னிகையில் இப்படியா பேசுவது” என்கிறார், அவளைக் கண்டிப்பதற்காக அவளோடு கூட நிற்கும் வயது வந்த ஒரு பெண்ணைக் கண்டதும் ஆசிரியர் தயங்குகிறார். அவருக்கே வெட்கமாக இருக்கிறது.

“இதுகளாங்க சாரு சின்னப் புள்ளை!...” அவ்வா அவ்வா என்று உள்ளங்கையால் வாயைப் பொத்தியவள், “இது எத்தப் பெரிய சொமருங்க” என்று தனக்குப் பின் நிற்கும் மகளை முன்னால் இழுத்துக் காட்டுகிறாள். ரவிக்கை இறுக்கத்திலும் கம்பாயச் சுற்றலிலும் புடைவைக் கடை விளம்பரப் பொம்மையாகக் காட்சியளிக்கும் அவள் பொய்யான வெட்கத்துடன் தாய்க்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டு அவள் தோளில் “சும்மா இரு” என்று செல்லமாகக் குத்துகிறாள்.

“என்ன ரொம்ப வெக்கப்படுற? அதுலதானே நேத்தி மொளைக்காத வாண்டு ஒன்சைய போட்டு ஏறி மிதிக்கப் பாக்குது” என்று மகளைக் கண்டித்து விட்டு மீண்டும் தொடர்கிறாள்.

“இது எத்தப் பெரிய புள்ளைங்க! இத கையத் தட்டிக் கூப்பிடுறங்க அந்த பய! கறையாந் தலையாட்டம் இருந்து கிட்டு! அப்பப் பாருங்க, என்ன ஒரு அக்கிரமம் அந்த மொளைக்காத மொட்டைக்கு!” என்கிறாள்.

அவளை இழுத்து அறைய வேண்டும் போன்ற ஆத்திரம் வருகிறது ஆசிரியருக்கு. பேச்சை மேலும் வளர்த்துவிட விரும்பாமல் “அவள் இங்க ஸ்கூலுக்கு வாரதில்லை” என்று கூறியபடி பாடசாலைக்கு இறங்குகிறார்.

“நீங்க கொஞ்சங் கண்டிச்சி வைங்க. ஹலம்... இந்தக் காலப் புள்ளைக படிக்கவா வருதுக ” என்று கூறியபடியே செல்கிறாள்.

விண்டுரைக்க முடியாத மன உளைச்சலால் வெறுப்பு மேலாங்கிய மனத்துடன் ஆசிரியர் படிசளில் இறங்கி வருகிறார். அனல் சூறிய சோளக் கதிர் போல மனம் எண்ணப் பிசிர் விட்டுக் கிடக்கிறது.

அவன் பாடசாலைக்கே வராதவன் என்பதால் ஆசிரியர் சற்று திருப்திப் பட்டுக் கொள்கிறார், மானத்தைக் காப்பாற்றினான் என்று. இல்லாவிட்டால் “ஒங்க வாத்தியாரு இப்படித்தான் படிச்சிக்குடுத்தாரோ!” என்று அவனைக் காணும் போதும், “இப்படித்தான் நீங்க ஸ்கூலல்ல படிச்சிக் குடுக்கிறீங்களோ!” என்று ஆசிரியரைக் காணும்போதும் பேச்சு எடுபடும் இரண்டிலும் ஆசிரியர் தலையே இழுபடும்.

சமுதாயச் சீர்கேடுகள் அனைத்திற்கும் ஆசிரியரே பொறுப்பு என்று வாதிடும் பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு முன்மாதிரியாக நடந்து கொள்வதில்லையே!

இரண்டு மாணவர்கள் ஏதோ இரகசியமாகப் பேசிச் சிரித்தக் கொள்வகைக் கண்ட ஆசிரியர் பின்புறமாகச் சென்று கவனிக்கிறார்.

“ஒங்க அக்காவுக்குக் காலு போடுடா!” ‘அக்க’ என்று எழுதியிருப்பவனிடம் மற்றவன் கூறுகிறான். ஆசிரியர் பளார், பளார், என்று அவனை அறைகிறார். திடீர்த் தாக்குதலால் மாணவன் துடித்துப் போகிறான்! ஆசிரியருக்கே பாவமாக இருக்கிறது. “குடிப்படி பண்ணின ” - ஆசிரியர் எச்சரித்து விட்டு நாற்காலியிற் போய் அமருகிறார்.

பாவம் சின்னப் பிள்ளைகள் என்ன கண்டார்கள் ஏதோ பெரியவர்கள் பேசுகிறார்களே என்று தாங்களும் வாய் கூசாமல் பேசிவிடுகிறார்கள். இப்பொழுது அந்தக் கிழமுதேசி பச்சை பச்சையாகப் பேசவில்லையா! சிறுவர்கள் இருக்கிறார்

களே என்று நினைத்தாளா! பள்ளிக்கூடம் என்று பார்த்தாளா! மகன் கூட நிற்பதையும் மதித்தாளா! சிறுவர்களும் அதே போல வாய்க்கு வந்தபடி கதைக்க வேண்டியதுதானே!

பாம்பு தோலுரிப்பதைப் போல வயது முதிர் முதிர்ப் பெண்மைக்குரிய நாணம், அடக்கம் முதலிய குணங்களைக் கழற்றிவிட்டு, நாங்கள் எல்லோரும் காலத்தைக் கடந்தவர்கள் என்றும், பொறுப்பில்லாமலும் அடக்கம் இல்லாமலும் கட்டுப்பாடுகளைக் கடந்தும் நடந்து கொள்ளலாம் என்றும், அப்படி நடந்து கொள்வதால் தமக்கு ஒரு பெருமை என்றும், மதிப்பு என்றும் வறட்டுத்தனமான போலித்திருப்தியுடன் அலட்சியமாக நடந்து கொண்டு, தங்கள் அடியினைப் பின்பற்றி வரும் இளைஞ சந்ததியினருக்கு ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்துவது எவ்வளவு மடமைத்தனம்! இது ஏமாற்று வித்தையாக உள்ளது. மழலைப் பேச்சு மாறாத பருவத்திலேயே பாலியல் இலக்கணத்தை உறுப்பியலோடு ஒப்பிக்கும் பாலகர்கள் எந்தப் பள்ளியில் இவற்றைக் கற்றார்கள்? யார் கற்பித்தார்கள்?

ஆசிரியரின் சிந்தனை விரிய விரிய வெறுப்பும் எல்லை கடந்து விரிகிறது.

'இந்தச் சிறிய வயதிலே இவன் இப்படி என்றால் வாஸிப்ப் பராயத்தில்தான்? எதிர்காலத்தில்தான்? குற்றவாளியைத் திருத்த வேண்டும் என்று அவர் மனம் - ஆசிரியர் மனம் துடிக்கிறது. அவனுடைய தகப்பனிடம் கூறிக் கண்டிக்கச் சொல்ல வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் பாடசாலை முடிந்தும் வீட்டிற்குச் செல்லாமல் அங்கேயே அடைந்து கிடக்கின்றார்.

பாடசாலைக்கு மிக அருகிலேயேதான் அவனுடைய 'அம்மாசியின் - தகப்பனுடைய 'லயம்' இருக்கிறது. ஆளுயரம் வளர்ந்து கிடக்கும் சப்பாத்திச் செடி வேலி இல்லாவிட்டால் லயம் நன்றாகத் தெரியும். வேலி கண்களைத்தான் மறைக்குமே தவிர, காதுகளையும் மறைக்குமா? அங்கே பேசுவது அனைத்தும் இங்கே கேட்கும், பாடசாலை அமைதியாக இருந்தால்! பழக்கப்பட்டவர்களுக்குக் குரலைச்

கேட்டதும் பேசுவது யார் என்று அறிய முடியும்.

‘அவனுடைய தகப்பனை வரச்சொல்லுவோம்’ என்று நினைத்த ஆசிரியர் விஷயத்தை எப்படிச் சொல்வது என்று குழம்புகிறார். மனதிற்குள் பலமுறை ஒத்திகை பார்த்தும் மனம் சொல்வதற்குத் தடுமாறுகிறது! கூகிறது!

ஆனால், காலையில் அவள் எவ்வளவு சாதாரணமாகக் கூறினாள். அது பழக்கம். ஜென்மாந்திரப் பழக்கம். கல்லா மற் பாகம்படும் குலவித்தை!

ஆசிரியர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போதே வயத்தில் பேச்சுக்குரல் கேட்கிறது. ‘ஆம் அவன்தான் வருகிறான். வரட்டுக்கும்’ என்று எண்ணிக் கொள்கிறார். பேச்சு தெளிவாகச் செவியுட்பாய்கிறது.

“பாப்பாத்தி... இப்ப நேரம் என்னு இருக்கும்?”

“தெரியல்லியே.”

“ரேடியோவ போட்டுப் பாக்கிறதுதானே.”

வேண்டும் என்றே வம்புக்கிழுக்கும் சேட்டைப் பேச்சு என்பது தெரிகிறது.

“இப்ப ரேடியோவ போடப் புடாது.”

“ஏ..... வீட்டுக்கு தூரமா இருக்கோ!”

இளமிய ஈயமாக ஆசிரியரது காதுகளில் இச்சொற்கள் பாய்கின்றன!

“ஒங்களுக்கு சும்மாப் போவ ஏலாது.”

அவள் பொய்க் கோபத்தில் ஏசுகிறாள்.

“ஐயைய! சும்மாப் போன வெக்கமல்ல... கல்லடிப் பாங்க!”

தன்னுடைய கடைசி மகளை ஒத்த ஒரு சிறுமியிடம் ஒருவன் கதைக்கும் இலட்சணமா இது! இவன்டம் போய் உன்மகன் இப்படி எல்லாம் நடந்து கொள்கிறானே என்று கூறினால், “அட! அவனாட்டம் நா இருக்கயில பண்ணுன அட்டகாசத்தில இது எந்த மூல!” என்று அவன் நினைப்பானே! புலிக்குப் பிறந்ததல்லவா! பூனையாகுமா! தாய் எட்டடி பாய்ந்தால் குட்டி பதினாறுடி பாயுமாமே. அப்பொழுது எப்படி!

ஆசிரியர் குழம்பிக்கொள்ளும்போதே அவன் பாடசாலை வளவிற்குள் வந்துவிட்டான். ஆசிரியரை வேலி மறைத்துக் கொள்கிறது. அரராக்கலே தன்னைக் காட்டிக் கொண்டாலொழிய அவனாற் காண முடியாது.

“அம்மா புல்லு வெட்டவா போனீங்க?”

மீண்டும் அவன் குரல் கேட்கவே ஆசிரியர் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். அதோ அவனேதான். காலையில் கொந்தாப்பு வெட்டச் சென்ற வெச்சுமியின் தாயேதான். தன் மகனாடன் வந்துகொண்டிருக்கிறான். வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட இருவருமே சந்தித்துக் கொள்வதால் ஆசிரியர் தமது தலையீட்டின்றி பிரச்சனை ஆராயப்படப் போகிறதென்ற ஆவனில் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொள்கிறார்.

“புல்லு வெட்டவா போனீங்க” என்ற அவன் கேள்விக்கு “ஆமாங்க” என்று பதில் கூறுகிறார்.

“புல்லு எல்லாம் வெட்டி முடிச்சிட்டங்களா?”

“அங்கெல்லாம் வெட்டியாச்சி இங்குதான் இன்னும் கெடக்கு.” அவள் அசிங்கமாகக் கைச் சாடை காட்டுகிறாள்.

ஆசிரியர் தன் காதுகளை இறுக முடிக்க கொள்கிறார்! வெந்த புண்ணில் ஊடுபாற் சூத்திபது போல் இருக்கிறது. காலையில் இருந்து துடித்துத் தனித்துக் குழம்பிக்கொண்டிருந்த அவரது மனம் சப்பென்று சேர்ந்துவிட்டது, காற்றுப் போன பஹுனைப் போல!

குற்றவாளியைத் திருத்தவேண்டும் என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தவருக்கு யார் குற்றவாளி என்றே தெரியவில்லை!

யார் குற்றவாளி?

உணர்ச்சி தவறிய ஒரு சணத்தில், தடுக்க முடியாத ஒரு நிலையில் உலகில் ஜனித்துவிடும் குழந்தைகளா?

ஓர் உயிரைக் கோற்றுவிக்கும் புனித சக்தியைக் கேலிக் கூத்தாக, கேவலச் செய்கையாக மாற்றிவிட்ட மனிதப் பிண்டங்களா?

இல்லை! இல்லவேயில்லை!

ஒரு சந்ததியினரை அறிவற்ற குரூடர்களாக்கி, மிருக வெறிகொண்ட மனிதர்களாக்கி, அதே வாழ்க்கை அடிப்படையில் 'ஒரு நாய் தன் வாலைப் பிடிப்பதுபோல்' சுற்றிச் சுற்றி வரச் செய்துகொண்டிருக்கும் இந்த நாசகரமான சமுதாய அமைப்புத்தான் காரணமோ!

மல்லிகை, '78

அன்ரனி மனோகரன்

அன்ரனி மனோகரன் வன்னிவள நாட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர், தமது பதினாறுவது வயதிலிருந்தே பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் என்பனவற்றில் எழுதத் தொடங்கினார். புதிய உலகம் என்னும் சஞ்சிகையிலே 1977 இல் இவரது முதலாவது இலக்கியப் படைப்பு வெளியாயிற்று

அன்ரனி மனோகரன் ஏறக்குறைய இருபது சிறுகதைகளும் சில கவிதைகளும் எழுதியுள்ளார். இலங்கையில் நடத்தப்பட்ட வெவ்வேறு சிறுகதைப் போட்டிகளில் இவரது நான்கு சிறுகதைகள் பரிசுபெற்றன. இங்கு பிரசுரமாகும் சிறுகதை அன்ரனியின் முதற்படைப்பு; அவர் பொறியியல் மாணவனாக இருக்கும்போது எழுதியது.

மனிதாபிமானம், தன்மானம், ஏழைமை - இவை ஒருவனிடத்திற் சங்கமிக்கும் பொழுது அவன் எவ்வாறு நடந்து கொள்வான்? இந்தக் கதையிலே சுந்தவனத்தை இதற்கு விடையாக நம்முன் நிறுத்துகிறார் கதைஞர் அன்ரனி மனோகரன். இவர்கதையிலே பிரச்சினையை அணுகும் முறை கவர்ச்சியாக இருக்கிறது.....

‘வரும்போது தனியாக வரவும்.’
-இது கதையின் நடு முடிச்சு!

பிடிவாதக்காரன்

— அன்ரனி மனோகரன்

“டாங்... டாங்... டாங்...” கோயில் மணி ஒலித்து மாலையே ஆறு மணியாகிவிட்டதை அறிவித்துக்கொண்டிருந்தது தபாற்பெட்டிச் சந்தியிலுள்ள கடைகளில் பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு வீடுநோக்கிச் செல்கிறார்கள், தொழிலாளர்கள்.

தபாற்பெட்டிச் சந்தி அது வவுனியாவிலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் ஹொரவப்பொத்தானை வீதியில் உள்ளது. அச்சந்தியில் சிவப்புத் தபாற்பெட்டி ஒன்று உண்டு. அதுதான் அச்சந்தியின் பெயருக்குக் காரணம் அச்சந்தியில்

மூன்று நான்கு பலசரக்குக் கடைகள். சங்கக்கடை ஒன்று ஒரு லோன்றி சலூன். நெல் குற்றும் பெரிய ஆலைகள் நாலேந்து. இன்னும் பல. இறம்பைக்குளத்தையும் சின்னப் புதுக்குளத்தையும் பிரிக்கும் சந்தி அதுதான். அவ்விரு ஊர்களிலும் உள்ள மக்கள் அச்சந்தியை நாடி வருவதால் அது எப்போதும் கலகலப்பாக இருக்கும்.

கந்தவனத்தாரும் சமையல் சாப்பாட்டுக்குத் தேவையான சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு கடையை விட்டு வெளியேறுகிறார்.

“என்னண்ணை ரவுணுக்குப் போகேல்லையா?” வாயில் பீடியுடன் நின்ற சுப்பையா கேட்டான்

“இல்லை சுப்பையா; வீட்டுக்குத்தான் போகிறேன்...” என்று கூறிவிட்டு வேகமாக நடக்கிறார், கந்தவனம்.

சுப்பையா கேள்வி கேட்டதன் நோக்கம் அவருக்குப் புரியாமல் இல்லை. மனதில் சிரித்துக் கொண்டார். கந்தவனத்தார் வழக்கமாகத் தன் வேலை முடிந்ததும் வவுனியா ரவுணுக்குப் போய் ஒரு அரையோ, காலோ அடித்துவிட்டுத்தான் வருவார். வீட்டில் ஒருவரும் அதைத் தடுப்பதில்லை “பாவம்! நாள் முழுவதாகக் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறார். அவர் கடித்தால்தான் என்ன?...” என்று கந்தவனத்தாரின் மனைவி சொல்லிக்கொள்வாள், ஆனால் கந்தவனத்தார் இப்போது குடிக்கப் போவதில்லை. “ஏன் ஐந்தாறு ரூபாயை அநியாயமாகச் செலவழிப்பான்; பிள்ளைகள் சாப்பிட்டாலும் பரவாயில்லை” என்று மனதில் எண்ணி, தானாக நிறுத்திக் கொண்டார். பிள்ளைகள் வளரவளரத்தான் அவர் தன் வீட்டுத் தேவைகள் கூடுவதை உணர்ந்து கொண்டார். மூத்தகன் முரளி அட்வான்ஸ் லெவல் வரை படித்துவிட்டு வேலை தேடிக்கொண்டிருக்கிறான். மற்றவள் புஷ்பா பத்தாம் வகுப்புவரை படித்துப்போட்டு வீட்டில் இருக்கிறான். இளையவன் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அவர் தன் வாழ்க்கையை எண்ணிப்பார்த்துக்கொண்டார். அவரும் கனகம்மாவும் வவுனியாவுக்கு வந்தபோது

இருந்ததும் இப்போது இருப்பதும் எவ்வளவு மாறுதல்! கனகம்மா முன்பு எவ்வளவு அழகு... இப்போது மூன்று பின்னகளுக்குத் தாயாகி, நொய்ந்துபோய் இருக்கிறாள். அவளின் அழகு, இளமை எல்லாம் எங்கேயோ போய் விட்டன. ஆம்; அழகு நிலையற்றது என்பதை அவர் எண்ணிக்கொண்டார்.

அச்சுவேலியில் விவசாயம் செய்து, சொந்த ஊரில் வாழ வேண்டியவர் இன்று வவுனியாவில். அதுவும் மண் வீட்டில் ஏழைக் கொழிலாளியாக வாழ்கிறாரே!... இதற்கெல்லாம் காரணம் அவரின் வெறிதானே!... அந்த வெறி இன்று அவரை எவ்வளவு தூரம் பாசிக்குவிட்டது! கந்தவனத் தாருக்கு அதை நினைக்கும்போது வெட்கமாக இருந்தது. "ஈ! நான் அப்படி நடந்துகொண்டேனே?...!" வீதியோரம் ஓடுவதைப்போல். தோன்றும் மரங்களிடையே அவரின் கடந்தகால நிகழ்ச்சிகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

கந்தவனத்தார் அச்சுவேலியில் தன் தாய் தந்தையருடன் தோட்டஞ்செய்து வாழ்ந்த காலம்... அரும்பு ரீசையும் நீமிர்ந்த மார்பும் அவரின் வாலிபப் பருவத்தை எடுத்தியம்பிய காலம்.

கனகம்மா! கந்தவனத்தாரின் தோட்டத்தில் கூலிவேலை செய்கிறவள். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எனக் கணிக்கப்படும் கூலியாட்களில் ஒருத்தி. வறுமைக்குள்ளும் அவளிடம் அழகு மிளிர்ந்துகொண்டுகொண்டுருந்தது! சுருண்ட, நீண்ட தலைமுடி!. மிளகாய்ப்பழம் போன்ற சிவந்த இதழ்! 'இப்படி ஒரு அழகா!' என வியக்கக் கூடியவகையில் அவளின் அழகு அமைந்திருந்தது. கந்தவனத்தாரின் மனம் அவளின் அழகில் ஈடுபாடு கொண்டது. அவளின் அழகில் அவர் மயங்கியது வியப்பில்லைத்தானே!

கூலியாட்களுக்குக் கூலிப் பணக்கதைக் கீகாடுத்துவிட்டு மிளகாய்த் தோட்டத்தை நோட்டமிட்டவண்ணம் வரம்பில் நடந்துகொண்டிருந்தார் கந்தவனம். வரம்பில் நடந்து கொண்டிருந்தவரின் கண்ணுக்கு மிளகாய்ச் செடிக்குள் கனகம்மா நின்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. "என்ன

கனகம்மா எல்லாரும் போயிட்டாங்கள். நீ ஏன் இன்னும் போகலை?..” என்று கேட்டார். அவரின் கண்கள் அவளை விழுங்கிக்கொண்டிருந்தன! “புல்லுக் கிண்டியை எங்கேயோ தொலைத்துவிட்டேன் அதுதான் தேடிக்கொண்டு இருக்கேன்” என்றாள். கந்தவனத்தாரின் காதுக்குள் கனகம்மாவின் குரல் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர் மனிதராக இருக்கவில்லை ஊணர்ச்சிகள் கொழுந்துவிட்டுக் கொண்டிருந்த அவரின் மனம் அவரை செயல் வீரனாக்கியது.

“என்னங்க நீங்க இண்டைக்கு இப்படி!” கந்தவனத்தாரின் பிடிக்குள் சிக்கித் தவித்த கனகம்மாவின் குரல் ஒலித்தது.

கந்தவனத்தார் வரம்பில் நடந்து கொண்டிருந்தார். அவரின் ஊணர்ச்சிகள் அடங்கியிருந்தன. தான் ஒரு மீளகாய் நாற்றின் நுணியைக் கிள்ளிட்டதை இப்போதுதானுணர்ந்தார். அன்றிலிருந்து கந்தவனத்தாரின் மனம் அழுது கொண்டிருந்தது. “நான் கனகம்மாவைக் கெடுத்துவிட்டேன்! அவளின் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிவிட்டேன்!”

நாட்கள் கிழமைகள் ஆகி கிழமைகள் மாகங்களாகி காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கனகம்மா இப்போது எல்லாம் வேலைக்கு வருவதில்லை. கந்தவனத்தாரின் நம்பிக்கை இறுகிக்கொண்டு வந்தது. “அப்படியென்றால் கனகம்மா ஒரு குடும்பப் பெண் அடையும் நிலையை அடைந்துவிட்டாளா?”

தோட்டத்தில் கூலிக்காரப் பெண்கள் அவரை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார்கள். அவர்களின் பார்வையை அவரால் காங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை. கந்தவனத்தாரின் மனச்சாட்சி அவரையே குத்திக்கொண்டிருந்தது.

இங்க விஷயம் நாளைக்கு ஊருக்குத் தெரியாமலா போகப்போகிறது? கனகம்மாவின் தாய், தகப்பனார் கந்தவனத்தாரின் தகப்பனிடம் நியாயம் கேட்க ஓடி வருவார்கள். அப்பா அவர்களைக் கேலிசெய்வார். “கீழ்சாதி நாயன்! ஆரோ குடுத்த பிள்ளையை வாங்கிக் கொண்டு என்ற மகளை மாப்பிளை பிடிக்க வருகிறீர்கள். தூ!... நாயன்!...” என்று கூறுவாரே தவிர யாரும் கந்தவனத்தால்

சிறிதும் ஐயப்படமாட்டார்கள். மகனில் அவ்வளவு நம்பிக்கை. அதன் பிறகென்ன?... கனகம்மா உயிரோட வாழ்வாளா?... அவளுக்கு அதற்குப் பிறகென்ன வாழ்க்கை! எங்கேயும் கிணத்திலை குளத்திலை விழுந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்வாள்!... இதற்கெல்லாம் காரணம் நான்தானே! "

இறுதியாக கந்தவனத்தார் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். "எப்படியாவது கனகம்மாவைக் காப்பாற்றியே தீருவேன்!"

அன்றிரவே கனகம்மாவையும் கூட்டிக்கொண்டு வலுநியாவுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார். 'கனகம்மாவை வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றால் அப்பா அடித்துத் துரத்துவார். அதைவிட நாங்கள் ஊரை விட்டுப்பாய்விட்டால் எவ்வளவுமேல்.' "அன்று வந்தவர்தான். தொழில் தொடங்குகையில் போதிய அளவு பணமில்லை. பணமில்லாமல் தொடங்கும் தொழில் ஒரே தொழில்தானே - கூலிவேலை! அன்று தொடங்கிய வேலை; இன்றும் அதே தொழில்தான்!

கந்தவனத்தார் அன்று கனகம்மாவைக் கைவிட்டுவிட்டுச் சுகமான வாழ்க்கை வீட்டில் நடத்தியிருக்கலாம்... ஆனால், அவர் அதை விருப்பவில்லை. தன்னால் கெடுக்கப்பட்ட பெண்ணின் வாழ்வு சீரழிந்து கொண்டிருக்கும்போது, தான் மட்டும் சொகுசான வாழ்க்கை வாழ்வதா? 'எவ்வளவுதான் கஷ்டப்பட்டாலும் நான் கனகம்மாவைக் காப்பாற்றுவேன்!' இதுதான் அவரின் இறுதிமுடிவு.

அன்றிலிருந்து தொடங்கிய வறுமை இன்றும் அவரை விட்டகலவில்லை. அவர் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவுமில்லை. எப்படியோ கனகம்மாவுக்கு வாழ்வு கொடுத்துவிட்டார்.

காலை இதே வழியாகத்தான் வருவார். மாலை வேலை முடிந்ததும் சம்பளத்தை வாங்கி அதனைக் கொண்டு சமையற் பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு வீடு திரும்புவார். அவரின் வறுமை நிறைந்த வாழ்க்கை இப்படி அசைந்து கொண்டு செல்கிறது. இடையே அவர் தமது மூத்த மகளை அட்வான்ஸ் லெவல் வரை படிப்பித்து விட்டார். இனி

அவருக்கு இரண்டே இரண்டு இலட்சியங்கள்தாம். ஒன்று தம் மகனைத் தம்மைப்போல் அல்லாது நல்ல கௌரவமான வேலையில் அமர்த்துவது; மற்றது; இரண்டு குமர்களையும் நல்ல இடத்திற் கரைசேர்ப்பது

கந்தவனத்தார் படலையைத் திறந்துகொண்டு வளவுக்குள் நுழைந்தார். நிலைப்படியருகில் கனகம்மா கலங்கிய கண்ணுடன் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கருகில் புஷ்பா. இருவரும் அவரின் வருகையை எகிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. 'பாக்'கை வாசலில் வைத்துவிட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்தார் முகத்தைத் தோளில் இருந்த துவாயால் துடைத்தவண்ணம் "என்ன கனகு, ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்?" என்றார்.

"மாமாவுக்கு வருத்தம் கடுமையாம்" மெதுவாகக் கூறினாள்.

"மாமாவோ! ஆரது?" ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

"உங்கட அப்பாதான்!"

அவருக்கு ஆச்சரியம் காங்கமுடியவில்லை. இருபது வருடத்துக்குப்பின் இன்றுதான் தகப்பனாரைப்பற்றிக் கேள்விப்படுகிறார்!

"என்ன, அப்பாவுக்கோ? உனக்கென்னென்று தெரியும்?"

"உங்கட அம்மா கடிதம் போட்டிருக்கிறார்."

"என்ன கடிதமோ!... இஞ்சை கொண்டா." ஆச்சரியத்துடன் கடிதத்தை வாங்கினார். அவசரமாகப் பிரித்து மங்கலான வெளிச்சத்திற் படித்தார்.

அன்புள்ள மகனுக்கு,

உன் அப்பா இங்கு கடுமையான வருத்தத்தில் இருக்கிறார். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வீட்டுக்குக் கொண்டுவரக்கூடாது.

சொல்லிப்போட்டாங்கள். உன் வரவை எதிர்பார்க்கிறேன். வரும்போது தனியாக வரவும்.

இப்படிக்கு,
உன் அம்மா.

வாசிக்கத் தொடங்கும்போது இருந்த அவசரம் கடைசி வரியைப் படித்ததும் பறந்துவிட்டது. விரக்தியுடன் கடிதத்தைக் கசக்கிப் போட்டுவிட்டு அமர்ந்திருந்தார், சுந்த வனத்தாரீ. கனகம்மா அமைதியைக் கலைத்தாள்.

“எப்ப போகப்போறீங்கள்?”

“எங்கை?...” அலட்சியமாகக் கேட்டார். தான் கேட்டது அவசியமற்ற கேள்வி என்பது அவருக்கே தெரியும்.

“உங்கட அப்பாவைப் பார்க்க அக்கவேலிக்கு...”

“நான் போகவில்லை ..”

கனகம்மா திடுக்கிட்டபடி தலை நிமிர்ந்தாள். தகப்பன் கடுமையான சுகவீனத்தில் இருந்துகொண்டு மகனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது மகன் இங்கே அலட்சியமாக இருந்தது அவளுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது.

“இஞ்சாருங்கோ, வீண் பிடிவாதம் கொள்ளாதையிங்கோ...நானைக்குப் போயிட்டு வாருங்கோ.”

வானத்தை வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தவர் கனகம்மாவை ஏறெடுத்துப் பார்த்தார். அவரின் முகத்தில் வெறுமை பரவிக்கிடந்தது.

“கனகம்மா, நீ இதே பதிலை அப்பவே சொல்லியிருக்கவேணும். எப்ப தெரியுமா? நானும் நீயும் வவுனியாவுக்கு வெளிக்கிட்ட அன்று, ‘எனக்காக ஏன் வீட்டைவிட்டு கோவிச்சுக்கொண்டு வரப்போறியள் பேசாமல் வீட்டாட இருங்கோ’ என்று நீ சொல்லியிருக்கவேணும்.

அதை விட்டுட்டு இண்டைக்கு நீ சொல்லிப் பிரயோசனம் இல்லை. இவ்வளவு காலமாக எனக்கொரு மகனிருந்தானே, அவன் எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டிருப்பான் என்று நினைக்காமல், இண்டைக்கு ஏன் நினைச்சவை? 'சாகப் போறன்; கொள்ளி வைக்க ஆள் இல்லையே' என்றுதானே. அவையின்ரை கௌரவம் அவைக்குக் கொள்ளிவைக்கட்டும். அவையின்ர குடும்பக் கௌரவம் குறைஞ்சு போயிடும் என்று தானே இவ்வளவு காலமாக என்னைப்பற்றி அக்கறையில்லாமல் இருந்தவை. அந்த அக்கறை இண்டைக்கு ஏன் வந்தது? 'கொள்ளிவைக்க மகன் வேணுமே' என்றுதானே! 'அவன் அண்டைக்குச் செத்துப்போயிட்டான்; எங்களுக்குக் கந்தவனம் என்றொரு மகன் இல்லை' என்றுதானே தலைமுழுகி இருப்பினம். அப்படிப்பட்ட இவனுக்கு இண்டைக்கு எப்படி உயிர் வந்தது? செத்தவன் ஒருநாளும் உயிர்க்க மாட்டான், கனகு."

"எனக்கும் மாணம் மரியாதை இருக்குத்தான். கடைசி நேரத்திலே உன்னையும் என்ற பிள்ளையையும் குறைஞ்சு சாதி என்று மரியாதை கெடுத்துப் போட்டினம். எப்படித் தெரியுமா? 'வரும்போது கனியே வா' என்றல்லவோ கடிதம் போட்டிருக்கினம். அதிலே இருந்து விளங்கேல்லையா? என் குடும்பத்தை மரியாதை கெடுத்தவையின்ரை விட்டுக்கு நான் போகோணுமோ? எனக்கு என் மனைவி மக்கள்தான் பெரிசு. அப்பா, அம்மாதான் பெரிசெண்டால் நான் உன் லோட அண்டைக்கு வந்திருப்பேனா? நீயே இப்ப சொல்லு கனகம்மா, நான் அங்கை போகத்தான் வேணுமோ? "

கந்தவனத்தாள் தன் நீண்ட உரையை முடித்தார். அவரின் பேச்சில் அத்தனையும் உன்னை என்பது கனகம்மாவுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் தகப்பன், மகன் என்ற உறவு இருக்கிறதல்லவா... எப்படியாவது கந்தவனத்தார் அங்கு போகவேணும் என்பதுதான் அவளின் விருப்பம். ஆனால் அதை இப்போது சொல்லப்போனால் கந்தவனத்தார் அடிக்கத்தான் வருவார்.

இரவு மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தது, பொழுது புலர்கிறது' கந்தவனத்தார் வழக்கம்போல தன் 'பாக்கை' எடுத்துக் கொண்டு வேலைக்குக் கிளம்பிவிட்டார். கனகம்மா மீண்டு மொருமுறை சொல்லிப் பார்த்தாள். அவரின் மனம் இளகியதாக இல்லை.

கந்தவனத்தார் படலையைத் திறந்து வீதியில் ஏறும் போது கந்தசாமி உபாத்தியாயர் விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு ஓடி வந்துகொண்டிருந்தார். "என்ன கந்தவனம் அச்சுவேலிக்குப் போகவில்லையோ?...'' "ஏன் மாஸ்ரர் நான் போகோணும்?" அலட்சியமாகக் கேட்டார் கந்தவனத்தார்

"கந்தவனத்தார் உதென்ன கேள்வி. பெத்து ஆளாக்கிய தகப்பனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் இருக்கு. அதைத் தான் செய்யச் சொல்லுகிறன்."

"உது பிழை மாஸ்ரர். அவர் என்னைப் பெத்து வளர்த்தாரே தவிர, என்னை ஆளாக்கியது நான்தான். மாஸ்ரர், என்ர வீட்டு விலாசம் தெரிந்தளவுக்கு என்னைப்பற்றி முழு விஷயமும் கேள்விப்பட்டிருப்பினம். நான் முதுகிலே மூட்டை சுமந்து கூலிவேலை செய்யிறது எல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பினம். அப்போது வந்து என்னை எட்டிப் பாக்காதவர்கள், இப்ப ஏன் சடிதம் போடுகினம்? மாஸ்ரர், எனக்குக் குடும்பந்தான் பெரிசு. இண்டைக்கு வேலைக்குப் போகாட்டி நாளைக்கு அடுப்பிலே பூனை படுக்கும். நான் வாறன் மாஸ்ரர்..." கந்தவனத்தார் நடந்துகொண்டிருந்தார்,

மாஸ்ரர் அவரையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார் அவரின் வாய் முணுமுணுத்தது. "கந்தவனம், நீ உண்மையிலே பிடிவாதக்காரன் தான்!"

தூரத்திலே தந்திப் பியோன் வருவது அவருக்குத் தெரிகிறது. தபாற்காரன் வந்தாலென்ன, தந்திப் பியோன் வந்தாலென்ன பிடிவாதக்காரன் பிடிவாதக்காரன் தான்!

சொக்கன்

சிறுகதைப் படைப்பாளி; நாவலாசிரியர்; நாடக எழுத்தாளர்; இலக்கிய ஆய்வாளர்; கவிஞர்; மொழி பெயர்ப்பாளர்; இந்துமதத் தத்துவங்களை நுணுகி நோக்கியவர்; கேட்டார்ப் பிணிக்கும் பேச்சாளர். - இவர்தாம் சொக்கன்.

தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில் ஆழ்ந்த பயிற்சி யுடையவராகிய சொக்கன் பழந்தமிழ்முக்தம் புதுமைத் தமிழ்முக்தம் பாலமாக விளங்குபவர். இவர் ஒரு சூறாவளி எழுத்தாளர். இவருடைய படைப்புகளாக முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. இவை கவிர், பத்துக்கு மேற்பட்ட பாடநூல்களையும் சொக்கன் எழுதியுள்ளார்.

இவர் அண்மையில் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வழங்கியுள்ள நவமான ஒரு பங்களிப்பு சலதி என்னும் காவிய நவீனம் ஆகும்.

சொக்கன், கலைக்கழக நாடகப் போட்டிகளில் இருகடவை முதற்பரிசு பெற்றார். இவரது சிறுகதைத் தொகுதி சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது.

சொக்கன் அவர்களது இயற்பெயர் க. சொக்கலிங்கம். எம். ஏ. பட்டதாரியாகிய இவர், மகாவித்தியாலயம் ஒன்றில் அதிபராகப் பணிபுரிகின்றார்.

பழைமையில் ஊன்றிய இறுக்கமான பற்று ஒருபுறம்; புதுமையைத் தழுவுகின்ற வீரர்ந்த துடிப்பு ஒருபுறம். இவற்றுக்கிடையே ஒரு பெரும் இழுபறி!... கதை சத்தள்ளதாய், இலக்கியச் சுவை நிரம்பியதாய் அமைந்திருக்கிறது! வண்ணமயமான சித்திரக் கம்பளம்போன்ற கதைப் பின்னல். மொழியின் செழுமையைக் கதை முழுவதும் நுகரலாம்.

இயக்கமும் நிலைப்பாடும்

— சொக்கன்

கிண்டியிலிருந்து அன்று இரவுப் புகைவண்டியிலே மகள் புவனேஸ்வரி வீடு வருவதாகத் தந்தி கிடைத்தபொழுது பண்டிதர் முருகேசனாருக்கு எவ்வித பரபரப்பும் ஏற்படவில்லை. மாறாக வெறுப்பும் எரிச்சலும்தான் ஏற்பட்டன.

தந்தியைச் சலிப்போடு மேசையின்மீது வீசி ஏறிந்தார். அவரின் மனைவி திலகவதிக்கு அவரின் செயல் வியப்பையும் திகைப்பையும் ஏற்படுத்தியது.

“றெயில் இரவு பத்து மணிக்குத்தான் வரும். பிள்ளை அந்த நேரத்தில் தனித்து வருவது எப்படி? நீங்கள்தான் ஸ்ரேஷ்டனுக்குப் போய் அவளைக் கட்டி வரவேணும்” என்று திலகவதி சொன்னபொழுது, முருகேசனார் அவள்மீது கீறி விழுந்தார்.

“உன்ர மகள் என்ன சின்ன பபாவே? அவள் பல்கலைக் கழக மாணவி. புதுமைப்பெண். அவளை ஆரும் பிடிச்சுக் கொண்டு போசமாட்டான்.” இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு முருகேசனார் சால்வையை அணிந்துகொண்டு கல்லூரிக்குப் புறப்பட்டார்.

திலகவதிக்கு வாய் அடைத்துவிட்டது. “தமது ஒரே செல்ல மகளில் உயிரையே வைத்திருக்கும் ஒரு தந்தை பேசும் பேச்சா இது?”

இவருக்கு இன்று என்ன பிடித்து விட்டது.

திலகவதி திகைத்துப்போய் சிலையாய் நிற்க முருகேசனார் தொடர்ந்து எதுவும் பேசாது கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே நடந்துசென்றார்.

கல்லூரியை நோக்கி நடந்துகொண்டிருக்கையில் பண்டிதர் முருகேசனாரின் நெஞ்சில் வேதனையும் வெறுப்பும் ஒன்று கலந்து குழம்பி, அவை கோபம் என்னும் புதிய உருவை அடைந்து, சடுதியில் லஜ்ஜையாகப் பரிணமித்தன.

சட்டைப்பையினுள்ளே கிடந்த கடிதம் திடீரென்று ஒரு மலைப்பாம்பாக மாறித் தமது உடலைச் சுற்றி நெரித்து எலும்புகளையெல்லாம் நொறுக்குவதுபோல அவர் உணர்ந்தார். அந்த நரக வேதனையை அவரால் சகிக்க முடியவில்லை.

தெருவில் அவருக்குத் தெரிந்தவர்கள் அவரைப் பார்த்து மதிப்புக் கலந்த புன்னகையை வெளியிட்டபோதும் அவரின் மாணவர்கள் வணக்கம் செலுத்தியபோதும் வழக்கமான பதிற் புன்னகையையோ வணக்கத்தையோ அவர் செலுத்தாமல் சிடுசிடு என்ற முகத்தொடு தலையைத் தாழ்த்தியபடி நடந்துசென்றார்.

போர்க்களத்திலே தனக்குரிய யாவற்றையும் இழந்து நிராயுதபாணியாய் நின்ற இராவணனை இராமன், “இன்று போய் நாளை வா” என்று அனுப்பி வைத்த பொழுது அந்த இலங்கை வேந்தன் பூமியாகிய நங்கையையே நோக்

கியபடி அவமானம் பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ள நடந்து போய் இலங்கை புக்கது போன்ற மனநிலையோடு பண்டிதர் முருகேசனும் நடந்துகொண்டிருந்தார்.

இத்தனைக்கும் காரணமான அந்தக் கடிதம்?...

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வளாகத்திலே கலைப் பட்டப் படிப்பிற்குப் புலனேஸ்வரி சென்று ஒன்றரை ஆண்டுகள் ஆகின்றன.

பல்கலைக்கழக விடுதியிலே புலனேஸ்வரி தங்கியிருக்க அனுமதி வழங்கப்பட்டிருந்தது, ஆனால், முருகேசனார் அதை விரும்பவில்லை.

புதிய விரும்பத்தகாத சேர்க்கைகளினால் தமது மகள் கெட்டுப்போகக்கூடும் என்றும் அவளின் சைவ உணவிற்குப் பங்கம் ஏற்படும் என்றும் அவர் பயந்தமையால் கண்டியிலே உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தம் மைத்துனர் முறையினரான தங்கவேலுவின் வீட்டிலே அவளைத் தங்க வைத்தார்.

முதன்முதல் புலனேஸ்வரியைக் கண்டிக்கு அழைத்துச் சென்று தங்கவேலுவின் வீட்டில் விட்டுவிட்டுத் தங்கவேலு விடம் தனிமையிலே தாம் சொன்னவற்றையும் அவற்றிற்குத் தங்கவேலு கூறிய பதிலையும் முருகேசனரால் அந்த வேளையில் நினைக்காதிருக்கக்கூட முடியவில்லை.

“தங்கவேலு, இந்தக் காலம் கெட்ட காலம். ஊர்விட்டு வேற்றுார் வந்து புதியதொரு குழலிலே என் மகள் மூன்றே நாலோ வருஷங்களைக் கழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதை நினைக்க எனக்குப் பெரும் பயமாகவும் கவலையாகவும் இருக்கிறது எதற்கும் உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன். என் பிள்ளை எப்படி இங்கு வந்தாளோ அப்படியே, அதே தூய்மையுடன் களங்கமில்லாத வெள்ளை உள்ளத்தோடு திரும்பி என்னிடம் வந்து சேர வேண்டும். எனக்குப் படிப்புக்கூட அவ்வளவு முக்கியம் இல்லை; பண்புதான் முக்கியம். இந்த இடைக்காலத்தில் நீதான் அவளுக்குத் தகப்பன்.” இதைச்

சொன்னபொழுது அவர் தமது கண்களிலே தயங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணீரை மறைப்பதற்கு மிகவும் சிரமப்பட்டார்.

முருகேசனாரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தங்கவேலு சிரித்தார்.

“சுத்தப் பைத்தியக்காரன் நீ. இதைத்தான் தமிழ் வாத்திக் குணம் என்கிறது. உன் மகள் பட்டப் படிப்புக்கு வந்திருக்கிறாள். நீ நினைப்பதுபோல அவள் இன்னமும் சின்னக் குழந்தையல்ல. அவளுக்கு தன்னைக் காக்கத் தெரியும். அல்லாமலும் ‘மகளிர் நிறைகாக்கும் காப்பே தலை’ என்று உன் திருவள்ளுவர்தானே சொல்லியிருக்கிறார். ஒன்றும் யோசியாதே. உன் வேண்டுகோளை நான் மறக்க மாட்டேன். போய்வா” என்று அவர் பண்டிதருக்கு ஆறுதல் சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

அன்று இப்படி ஆறுதல் கூறிய தங்கவேலுதான் இந்தக் கடிதத்தையும் எழுதியிருக்கிறார்.

முருகேசனார் பயிற்சிபெற்ற தமிழாசிரியர். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர். சைவப்புவலர். இத்தகைய பின்னணியைப் பெற்ற ஒருவர் தாம் கற்று உணர்ந்து நயந்து போற்றிவந்த தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும் மரபாசாரங்களிலும் உறுதியான நம்பிக்கைகொண்டிருந்தார் என்றால் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்று மில்லை. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு இவற்றில் பற்றும் பிடியும் இருந்தனவோ அவ்வளவுக்கு புதிய அலையாய் வந்து மோதிக்கொண்டிருக்கும் நவீன பழக்க வழக்கங்களையும் மனப்போக்குகளையும் அவர் வெறுத்தும் வந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்திலேயுள்ள கல்லூரி ஒன்றிலே தலைமைத் தமிழாசானும் அவர் பணிபுரிந்து வருகின்றார்.

சிதம்பரம், திருச்செந்தூர், மதுரை, காசி, கதிர்காமம், செல்வச்சந்தி, நல்லூர் என்று இந்தியாவிலும் ஈழத்திலுமுள்ள கோயில்களுக்கெல்லாம் யாத்திரை செய்து வழிபட்டு. கடினமான விரதங்களை யெல்லாம் அனுஷ்டித்து, அவற்றின்

பயனாகத் திருமணமாகிப் பதினைந்து ஆண்டுகளின் பின்பு பெற்றெடுத்த அவரின் தங்கக் கொழுந்து தான் புவனேஸ்வரி - எகபுத்திரி!

வைகறையின் மௌன அமைதி கலையாத கலைப்பொழுதிலே மெல்ல மலர்ந்து மணம் பரப்பும் மல்லிகை மலரைப் போன்று, அடக்கமான அழகும் கூர்மையான வீவேகமும் ஒருசேரக் கூடிய பெண்மையின் இலட்சியமாகப் புவனேஸ்வரி வளர்ந்த பொழுது, உலகத்திலே தமக்கு ஈடான பாக்கிய சாலி எவருமேயில்லை என்று பெருமித உணர்ச்சிகொண்டு தலைநிமிர்ந்து திரிந்தவர், பண்டிதர் முருகேசனார்.

பெரிய புராணத்துத் திலகவதியைப் பொலவும் மங்கையர்க்கரசியைப் போலவும் தம் மகள் விளங்குவாள் என்பதே அவரின் கனவும் நனவுமாக இருந்தது. இதற்குத் திலகவதியும் ஒத்துழைப்பை ஈந்தாள். செல்லம் என்ற காரணத்தால் குரங்குத் தனமாக மகளை வளர்க்கக்கூடாது என்பதில் இருவரும் பிடிவாதமாய் இருந்தனர்.

திருக்குறள், தம்பராமாயணம், தேவார திருவாசகங்கள், திருமுறைகள் முதலியவற்றை வீட்டிலும், பொருளாதாரம், சரித்திரம், தருக்கம் முதலிய பாடங்களைக் கல்லூரியிலும் கற்று அசாத்திய திறமையைப் புவனேஸ்வரி வெளிப்படுத்தினாள்.

திறமைமட்டும் சாதியதல்ல, அறிவு வளர்ச்சியோடு மனித வாழ்க்கை முடிவடைந்துவிடுவதில்லை. கடவுள் நம்பிக்கை, சமய உணர்வு, ஆசாரங்களைப் போற்றல் என்ற இவையும் தரப்பாக தம் மகளிலே வளரவேண்டும் என்று பண்டிதர் சைவப் புலவர் முருகேசனார் எதிர்பார்த்தார்.

புவனேஸ்வரியும் அவரை ஏமாற்றவில்லை. பாவாடை தாவணி அணிந்து, சுவாமி அறையிலே கர்ப்பூரச் சாம் பிராணிச் சூழலிலே அமர்ந்து கண்களை முடியபடி கூப்பிய கரங்களோடு அவள் திருமுறைகளைப் பாடும்போது முருகே

சனார் தமக்குக் கிடைத்த பெரும் பாக்கியத்தைப் பற்றி நினைந்து இறுமாந்திருந்த நாட்கள்தாம் எத்தனை எத்தனை!

காலாதி காலங்களாகத் தாம் செய்த தவங்களும் கண்ட கனவுகளும் ஓர் உருவாகி வந்தன என்று பெருமையடைந்து பெருமகிழ்விலே திளைத்துப் பூரித்த அந்த முருகே சனார் தாம்...

தமது சாபக்கேடுகளின் மொத்த வடிவமே புவனேஸ்வரி என்ற வடிவில் வந்து திலகவதியின் வயிற்றிலே இருந்து மண்ணில் விழுந்து வளர்ந்ததோ என்று நினைத்து இன்று பெருமூச்சு விடுகின்றார்!

ஒன்றரை ஆண்டுகளிலே தான் எவ்வளவு மாற்றம்.

“மினிஸ்கேட்” நாகரிகம் உச்சக் கட்டத்திலிருந்த வேளையிலே முழங்கால்களை மறைக்கும் சட்டையணிந்த புவனேஸ்வரி, அட்வான்ஸ் லெவலுக்குப் பிறகு சேலை தரித்துச் சென்ற புவனேஸ்வரி, பல்கலைக் கழகத்தில் புகுந்திருந்த தவணையின் பின்பு வீடுவந்தபொழுது தனது இருபத்தோராவது வயதிலே ‘மினிஸ்கேட்’ அணிந்தாள் என்றால்...!

அவள் இப்பொழுது சேலை அணிவதே அபூர்வம். தலைமயிரை அழகாக வகிடு பிரித்துப் பின்னி மலர் குடுவதில்லை. மதுரை வீதிகளிலே நீதிகேட்டு மெய்யிற் பொடியும் விரிந்த கருங்குழலுமாய் திரிந்த கண்ணகிபோல அவிழ்த்து விட்ட கூந்தல் அலங்காரந்தான் அவளுக்குப் பிடிக்கிறது.

வீழ்வி தரிப்பதிலும் புதுப் பர்ஷன், நெற்றி நடுவே ஒற்றைவிரற் கீற்றுப் பூச்சு, அதுவும் அவசரம் அவசரமாகப் பிரார்த்தனை யென்ற இணைவில்லாத ஓர் இயல்புக்கத் தொழிற்பாடு- அவ்வளவுதான்.

அப்பா, அம்மா என்ற மதிப்பும் போய்விட்டது. அவர்களோடு நின்று பேசுவதே மினைக்கேடு என்ற ஓர் அலட்சியப் போக்கு, ஏதாவது கேட்டால் எடுத்தெறிந்து பேசி விவாதம் செய்து தன்கோள் நிறுவுவதில் ஒரு முனைப்பு.

ஒரு விடுமுறையின் போது தம் மகள் நல்ல 'முடில்' இருந்த வேளை பார்த்து முருகேசனார் தமது உபதேச மூட்டையை அவிழ்த்துவிடத் தொடங்கினார்.

அவர் சொன்ன அத்தனை விடயத்தையும் புவனேஸ்வரி மௌனமாகக் கேட்டுவிட்டு கடகடவென்று சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பின் நெருப்புக் காங்கையே அவரின் உள்ளத்தைப் பஸ்மீ கரமாக்கப் போதியதாயிருந்தது. அவள் தொடர்ந்து கூறிய சொற்சள்...'

"அப்பா! நீங்கள் சொன்ன விஷயங்கள் எல்லாம் சுத்த பத்தாம்பசலிக் கருத்துக்கள், பண்பாடு, மரபு, கலாசாரம் என்பதெல்லாம் பூர்ஷுவா மனப் பான்மையின் வெளிப்பாடுகள். சாமானிய மக்களைப் பேய்க் காட்டி அடக்கி ஒதுக்கி வைக்க மேல்தட்டு வர்க்கத்தினர் கற்பனை செய்து செயற்படுத்திய தந்திரங்கள் தாம் இவை. இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே முற்போக்கான கருத்துக்கள் மேலோங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. வெறும் தமிழ்ப் படிப்பு மட்டும் உள்ள உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு இவை விளங்காது. உங்களுக்கும் வயது போய்விட்டது. உங்கள் காலமும் மலையேறி விட்டது. தயவுசெய்து எங்கள் வழியிலே தலையிடாமல் இருங்கள்; அது போதும்."

புவனேஸ்வரியா இப்படிப் பேசுகிறாள்!

முருகேசனுக்கு அவள் சொன்ன பூர்ஷுவா, மேல்தட்டுவர்க்கம், முற்போக்குக் கருத்துக்கள் என்பவை யெல்லாம் புதுமையாகவேயிருந்தன.

அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

அவரின் மௌனத்தைத் தன் வெற்றியாக அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்ட புவனேஸ்வரி சிரிப்பிற் கலகலத்தபடி எழுந்து போனதைக் கூடக் காணாதவராய்ப் பண்டிதர் முருகேசனார் நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தார்.

விடுமுறைக் காலங்களில் புவனேஸ்வரியைத் தேடி அவளின் தோழர்கள், தோழியர்கள் என்று பலர் வந்தனர். அவர்கள் பல விஷயங்களைப்பற்றி விவாதித்தனர்.

அரசியற் கோட்பாடுகள், பாலியல் விடயங்கள், ஆசாரங்களின் போலித் தன்மைகள் என்று பல அவர்களின் விவாதத்தில் அடிபட்டன.

அவர்கள் தமிழிலே தான் பேசிக் கொண்டனர். ஆனால், தமிழ்ப் பண்டிதரான முருகேசனருக்கு அவர்கள் கையாண்ட வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் எல்லாம் புதுமையாகவே தோன்றின. பெரியவர்கள் பேசும்பொழுது ஒரு குழந்தை ஒன்றும் புரியாமல் கண்களை உருட்டி விழிக்குமே, அதுபோல உருட்டி விழிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் பல முருகேசனருக்கு ஏற்பட்டன.

அப்பொழுதெல்லாம் முருகேசனரின் இதயத்திலே குருதி வடிந்தது உண்மை தான் பொட்டு வைக்கத்ல், பூச்சுடுதல், திருமணம், தாலி, சடங்குகள், கோயில், பூசாரித்துவம், பெரியோரை மதித்தல் என்று அவர் போற்றிய பல விடயங்களும், ஆடாபூதித்தனத்தின் வெளிப்பாடுகள் என்று அவர் அந்த இளம் வட்டத்தின் வாய்களிலிருந்து அருளுபதேசங்களைப் பெற நேர்ந்தபொழுதெல்லாம் பெரிதும் சங்கடப்பட்டார் என்பதம் வாஸ்தவமே.

என்றாலும் அவர் இவற்றையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சகிக்கப் பழகிக் கொண்டார். பின்னைப்பாசம் என்ற அத்திவாரம் அந்த வேளைகளிலும் கலகலத்துப் போகவில்லை.

ஆனால் இன்று தங்கவேலுவின் அந்தக் கடிதம்... திலகவதிக்கும் அதைக் காட்டி அவளின் மனத்தையும் வருத்த விரும்பாது சிலுவையைச் சுமந்த யேசுபிரான் போலத் தாமே தமது சட்டைப் பைக்குள் சுமந்து கொண்டு திரிகிறார், அதை.

கண்டி,

76 - 5 - 25

அன்பார்ந்த முருகேசு;

உன் மகள் புவனேஸ்வரியை நீ எதிர்பார்க்கும் முறையிலே உன்னிடம் திருப்ப என்னால் முடியும் என்ற நம்பிக்கை இன்று எனக்கு இல்லை. என்னை மன்னித்து விடு.

அவள் முன்போல இல்லை. கோயிலும் குளமும் மறந்து விட்டாள் அடக்க ஒடுக்கமெல்லாம் அகன்றோடிவிட்டன. ஹோட்டல்களில் சென்று என்ன வெல்லாமோ சாப்பிடுவதாகக் கேள்வி.

அவளைத்தேடி நேரங்கெட்ட நேரங்களிலே பலர் வருகிறார்கள். பெண்கள் மட்டுமல்ல, ஆண்களுங்கூடத்தான்.

இரவில் நேரங்கழித்து வருகிறாள். காரணம் கேட்டால், 'அங்கிள் நீங்கள் சுவாமி பண்ண வேண்டாம். நான் என்ன சின்னக் குழந்தையா? என்னைக் காக்க எனக்குத் தெரியும்' என்கிறாள். இதையெல்லாம் நான் சகிக்கத் யாராயில்லை. இன்னும் ஓரிரு மாதங்கள் எங்களோடு உமது மகள் இருந்தால் என் பிள்ளைகளும் கெட்டு விடுவார்களோ என்று அச்சமாக இருக்கிறது.

நீ முதன்முதல் அனை என் வீட்டில் கொண்டு வந்து விட்டபொழுது, 'அவளைக் காக்க அவளுக்குத் தெரியும்' என்று உனக்கு ஆறுதல் கூறினேன். இன்று அதே ஆறுதல் பொழியை உன் மகள் எனக்குச் சொல்கிறாள்! இதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

சென்றவாரம் புதிதாகப் பஸ்கலைக்கழகம் வந்து சேர்ந்த மாணவர்களை, 'ரூகிங்' பண்ணும் கூட்டத்தில் உன் மகள் புவனேஸ்வரியும் முக்கிய இடம் வகித்தாள். இவர்களின் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கிய மாணவர் நால்வரைப்

பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் விரிவுரைகளுக்குச் செல்வதிலிருந்து தற்காலிகமாகத் தடுத்து வைத்திருக்கிறது.

அந்த நால்வருக்கும் அநீதி இழைக்கப்பட்டுவிட்டது என்பது புவனேஸ்வரி உள்ளிட்ட மாணவர் பலரதும் முடிவு. இதனால் இவர்கள் பல்கலைக்கழக முடிவை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய ஆயத்தமாகின்றார்கள்.

இந்த ஆயத்தங்களின் முன்னணியில் நிற்போரில் உன் மகளும் இடம் பெற்றுப் பகவிரவாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றால் அதன் விளைவு எந்தத் திருப்பத்தையும் ஏற்படுத்தலாம்!

எனவேதான் நீ அடித்தது போல நான் ஒரு போலித் தந்தியைத் தயார் செய்து 'உனக்கு வருத்தம் கடுமை' என்று புவனேஸ்வரியை நம்பச் செய்து நாளை காலைப் புகைவண்டியில் உவ்விடம் அனுப்பி வைக்கின்றேன்.

புவனேஸ்வரி தன் வருகையை உங்களுக்குத் தந்தி மூலம் அறிவிப்பாள் என்று நினைக்கின்றேன். அதற்கு முன்பு இங்குள்ள குழ்நிலையை நீ விபரமாக அறிந்து கொள்வதற்காக உனது பாடசாலை விலாசத்திற்கு இந்தக் கடிதத்தை அனுப்புகின்றேன். அவசரம் என்பதால் 'எக்ஸ்பிரஸ்' கடிதமாக அனுப்புகின்றேன்.

உன் மைத்துனன்,

தங்கவேலு.

அன்று இரவு பத்தரை மணிக்குப் புவனேஸ்வரி டாக்ஸியில் வந்து வீட்டின் முன் இறங்கினாள்.

அவள் கதவைத் திறந்துகொண்டு 'உள்ளே வந்தபொழுது அவளின் தாய் திலகவதி மெளனமாக அவளை வரவேற்றாள்.

“அம்மா, அப்பாவுக்கு எப்படி?” என்று புவனேஸ்வரி கேட்டபொழுது அதுவரை தமது அறையினுள்ளே இருந்த முருகேசனார் ஆவேசத்துடன் வெளியே வந்து, “எனக்கு ஒரு வருத்தமும் இல்லை. உனக்குத்தான் ஏதோ ஆபத்து என்று கேள்விப்பட்டேன். உயிரோடு வந்துவிட்டாயா? அவ்வளவும் போதும். உன்னைப் பெற்ற குற்றத்துக்காகத்தான் உன்தாய் இந்தக் கதவைத் திறந்துவிட்டாள். ஆனால், உன்னைப் பொறுத்தவரை என் இதயக் கதவு எப்பொழுதோ மூடிக் கொண்டுவிட்டது. போ உள்ளே. அம்மா விதம் விதமாக உனக்காகச் சமைத்து வைத்திருக்கிறேன். கொட்டிக் கொள்” என்று தமது கோபத்தைக் கொட்டினார்.

முருகேசனருக்கு இவ்வளவும் பேசியதால் மூச்சு இரைத்தது. அவர் வேதனையோடு உள்ளே. பேரய் அறைக்கதவை அடித்துச் சாத்திக் கொண்டார்.

திலகவதி திகைத்து மரமாய் நின்றபடி புவனேஸ்வரியைச் சுட்டுவிடுவதுபோலத் தன் கண்களை விழித்து நோக்கினாள்.

புவனேஸ்வரி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவள் மௌனமாக அறைக்குள் சென்று விட்டாள். அன்றிரவு அந்த மூவரும் சிவ பட்டினி.

அடுத்தநாள் காலை எட்டு மணிவரை அங்கு மௌனமே ஆதிக்கம் செலுத்தலாயிற்று.

திலகவதியின் மூளைக்குள்ளே நூற்றுக்கணக்கான வண்டுகள் குடைவதுபோன்ற நரகவேதனையுணர்ச்சி இடைவிடாது ஏற்பட்ட வண்ணம் இருந்தது.

முதல்நாள் திடீரென்று மகள் வரப்போவதாகத் தந்தி வந்ததும், வழக்கத்திற்கு மாறாக முருகேசனார் புகையிரத நிலையத்திற்குச் செல்லாமல் விட்டதும், மகள் வீடு வந்த

யொழுது சீறி விழுந்து சொல்லக்கூடாத வசைமாரியை அவர் பொழிந்ததும், இவை யாவற்றிற்கும் மேலாக புவனேஸ்வரி சாதிக்கும் மௌனமும் அந்தத் தாயின் உள்ளத்தைச் சல்லடைகளாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போனதிற்குப் பிறகு தன் மகளின் போக்குக்களில் ஏற்பட்டுவிட்ட மாற்றங்களைத் திலகவதியும் அவதானித்துத்தான் வந்திருக்கிறாள். ஆனால், அவளது கணவரைப்போல அவளுக்குத் தன் மகளில் எந்த வேளையிலும் அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டதில்லை.

படிப்பு ஏற ஏற மனவிரிவும் சுதந்திரப் போக்கும் ஏற்படுவது இயற்கைதான் என்ற அளவில் நினைத்துக்கொண்டு மகளின் விட்டேற்றியான போக்குகளையும் பெரிது படுத்தாமல் அவளிடம் வருவோரையெல்லாம் இன்முகத்தோடு வரவேற்று உபசரித்து அனுப்பி வந்தவள் அவள்.

ஆனால், இன்று அந்தப் பரிசுத்த உள்ளத்திலும் கள்ளம் புகுந்துவிட்டது. அவளைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பேன் விடக்கூடிய மிகப்பெரிய பிழை ஒன்றுதான்.

அப்படி ஏதாவது பிழையைத் தன் மகள் விட்டு விட்டாளோ? அதுதான் தசப்பன் அவள்மீது இப்படிச் சீறி விழுகிறாரோ?

இந்த நினைவும் முடிவும் ஏற்பட்டபொழுது திலகவதியால் அதைச் சகிக்கக்கூட முடியவில்லை.

அப்படி ஏதாவது நடந்துவிட்டிருந்தால் நானே இவளுக்கு தஞ்சுட்டிக் கொன்று விடுவேன் என்று பயங்கரமாக அவள் தீர்மானித்துக் கொண்டு கணவர் கல்லூரிக்குச் செல்லும் வரை ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

முருகேசனாரின் தலை மறைந்ததும் திலகவதி துப்பாக்கியி லிருந்து குண்டு பாயும் வேகத்தில் புவனேஸ்வரியின் அறையினுட் பாய்ந்தாள்.

மகளின் தலைமயிரைப் பற்றிக் கொண்டு பல்லை நெரு மியபடி அவள் "இதோ பார். உண்மையைச் சொல்லி விடு. எவனோடாவது தகாத முறையில் உனக்கு ஏதாவது உறவு ஏற்பட்டு விட்டதா? அதனால் நடக்கக் கூடாதது ஏதாவது?சொல்லடி" என்று கேட்டாள்.

புவனேஸ்வரி பதற்றப்படவில்லை. அவள் தன் தாயின் கைகளை விலக்கியபடி நிமிர்ந்து நின்றாள். "அம்மா! உங்கள் சந்தேகத்தில் அர்த்தமில்லை. வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டி வைத்த காலத்தின் மனப்போக்குக் காரணமாகத்தான் நீங்களும் அப்பாவும் தங்கவேலு மாமாவும் என்னை அநாவ சியமாகச் சந்தேகிக்கிறீர்கள். காதல், உடலுறவு, கத்தரிக் காய் விஷயங்களுக்கு நாங்கள் அப்பாற்பட்டவர்கள் "

திலகவதிக்கு அவள் கூறுவது விளங்கவில்லை. என்றாலும் தான் நினைத்ததுபோல ஒன்றும் நடந்து விடவில்லை என்பதை மகளின் வாயிலாக அறிந்து கொண்ட பொழுது அவள் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

"நீ என்னடி சொல்கிறாய்?" என்று அவள் தன் மகளைப் பார்த்து ஏக்கத்தோடு கேட்டாள்.

புவனேஸ்வரி சொன்னாள்:

"உலகம் மிகவும் வேகமாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. எங்களைப் போன்ற இளம் சமுதாயத்தை வயது வந்த பெரிய வர்கள் அடக்கி வைத்து எங்களின் சிந்தனையை மழுங்கடிக்கப் பார்க்கிறார்கள். இதற்கு நாங்கள் இடம் கொடுக்காமல் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் போராட்டத்தைக் கண்டு பெரிய வர்கள் பயந்தால் அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்வது?

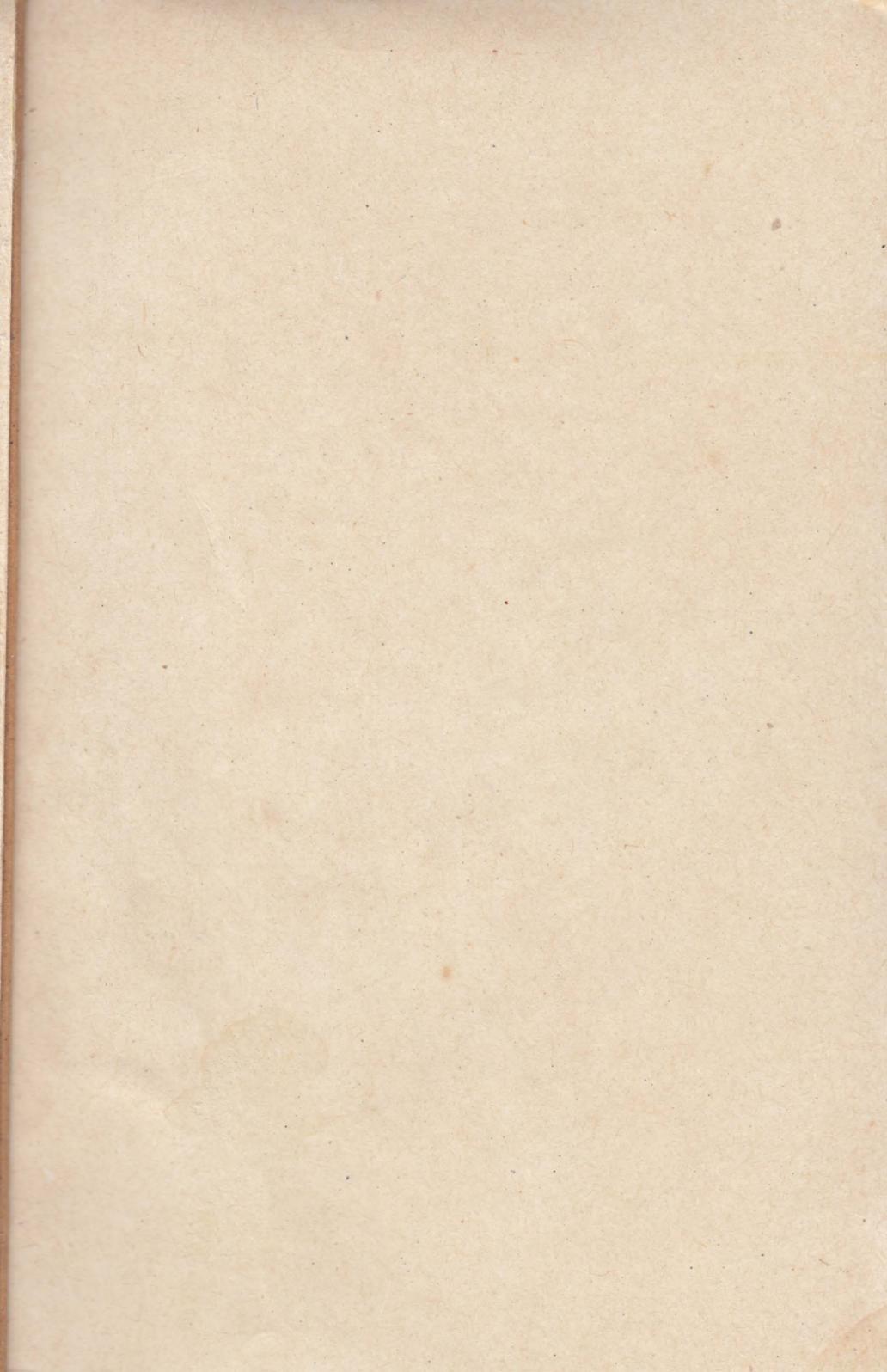
‘எங்களுக்குப் போலி வேஷங்கள் பிடிப்பதில்லை. உள் ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசி நடந்து ஏமாற்று வித்தை செய்வதை நாங்கள் அலுமதிக்கப் போவதில்லை. நாங்கள் இயக்கத்தில் நம்பிக்கை உடையவர்கள். அசையாது தேங்கிப்போய்க் கிடக்கும் பழைமைச் சேற்றின் நிலைப் பாடுகளை மரபு என்றும், கலாசாரம் என்றும் போற்றி வாழ நாங்கள் தயாராயில்லை.’

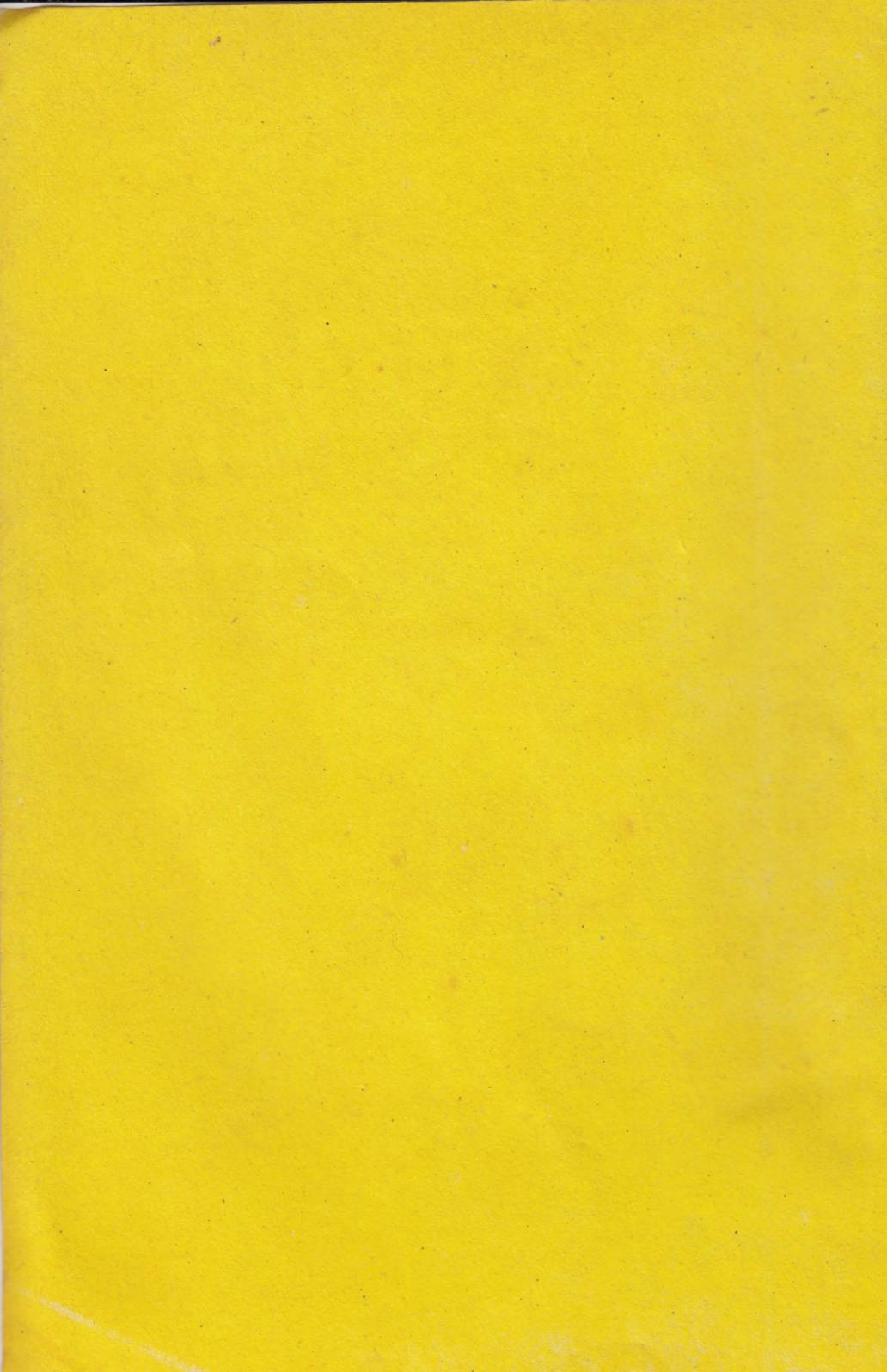
புலனேஸ்வரியின் வார்த்தைகள் குடுபிடிக்கையில் அவள் மேடைப் பேச்சாளி போலக் கைகளை ஆட்டிப் பேசுகையில்...

அவள் சொன்னவற்றில் ஒரு வார்த்தையைக் கூடப் புரிந்து கொள்ளாத திலகவதி தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு நாற்காலியில் அமர்கிறாள்.

வீரகேசரி, '79.

“

திருநாடக சங்கீதம் ஒன்றாக அரங்கேற்றிப்
பாடுவோரது தனிச் சிறப்பினால் அவரவர்க்கான
ஒவ்வொரு பாணி கை வந்து விடுகிறது அது
போலச் சிறுகதைத் துறையிலும் அவற்றின்
தனித்துவம் எழுதுவோரின் புத்தியூர்வமான
சுயபோக்கினால் தினங்கண்டு கொள்ளப் படு
கிறது

வெறும் நாட்டுப்புறச் சொற்களால், மாமர
வார்த்தைகளால் மாத்திரம் மண் வாசனையைக்
காட்டமுடியும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை
கில்லை அந்த அந்தப் பிராந்தியத்தின் நடையில்
எழுதாதல் வேண்டும் என்பதிலும், கிராமியக்
கொச்சை மொழி கதையை வாசித்து விளங்க
கூடாது இருந்தல் கூடாது என்பதிலும்
எனக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கிருக்கிறது.”

— சிரச்கமணி கனகசெந்தநாதன்